

Marjorie Buckingham

Doroteea

Editura Agape

Căci largă este poarta, și lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei care merg pe ea.

Matei 7: 13

Titlul original: Broad is the Way

Copyright 1953 by Marshall, Morgan & Scott, Londra

Copyright

1998 by Editura Agape

Traducător: Olimpiu S. Cosma

Tiparul: Agape S.R.L.

Str. Podului 8

2300 Făgăraș

ISBN 973 – 9228 – 64-x

1. Sincere felicitări!

Doroteea Marman dădu aprobator din cap când se privi în oglinda din dormitor.

Acest ruj fermecător era deja un progres, își spuse ea. Păcat că nu-l folosisese mai devreme! Toți erau de aceeași părere – toți, în afară de familia ei. Numai la gândul că va trebui să stea cu ei față în față, la cafea, schiță o strâmbătură.

Cum vor reacționa când îi vor vedea rujul? Cunoștea dinainte răspunsul – privirea dezaprobatore a tatălui, protestul mamei ceva mai indulgent, dar nu mai puțin categoric, și chiar Paul și Daniel, frații ei, îi vor spune să renunțe la ruj. Toți erau împotriva ei!

Da, toți erau împotriva ei, și nimeni nu-i împărtășea părerile. Așa fusese dintotdeauna! Din păcate! Fierbea de mânie în interiorul ei.

Cum ți-ai putea imagina o fată tânără care încearcă să fie la modă și care poartă un nume atât de pios și de demn ca „Doroteea”! Acest nume înseamnă „darul lui Dumnezeu”. Tânără fată pur și simplu nu-l mai putea suporta. Părinții ei n-o întrebaseră niciodată dacă vrea să se numească așa. Ei încercau totdeauna să dea tuturor lucrurilor e însemnătate spirituală, chiar și numelor copiilor lor.

Doroteea nu dădea importanță acestui lucru. Fiicele ei – în caz că va avea vreodată –, vor purta în orice caz nume moderne. Poate Sonia, ori Pia, în orice caz ceva cu totul aparte. Dar Doroteea!... Oh,

cum mai ura acest nume!

Colegele de birou îi spuneau toate Dori. Era de fapt o prescurtare a numelui ei, dar nu suna așa de nenatural ca Doroteea. Îi plăcea să i se zică Dori. Își simpatiza colegele pentru că aveau aceleași idei și nu erau atât de pioase ca părinții și frații ei. La locul de muncă, între cele de o seamă cu ea, se simțea mai bine decât acasă.

Una dintre fete chiar o ajutase să-și cumpere rujul de la un salon de cosmetice. Ea avea așa de puțin habar de aceste lucruri, încât ar fi putut fi înșelată dacă nu ar fi fost Patricia cu ea.

Rujul costase mult mai mult decât crezuse, dar Patricia era de părere că acesta era cel mai potrivit pentru ea – și Patricia se pricepea la astfel de lucruri.

Dacă cei din familie ar afla că-și cheltuise banii pe asemenea Lucruri trecătoare, ar avea parte de-o săpuneală pe cinste.

În familia Marman se trăia cu economie. Familia! Mă rog, familia trebuia luată totdeauna în seamă – mai ales că ea era cea mai mică. Toți păreau să creadă că nu va mai crește niciodată. Dimpotrivă, ea se simțea deja matură, căci astăzi număra a optsprezecea primăvară!

Își aruncă provocator capul pe spate. De astăzi o să se schimbe totul! Toți vor trebui să înțeleagă în sfârșit că ea poate să ia singură decizii – și că va trăi ca și celelalte fete din lume –, ca de exemplu colegele ei de birou. Seara, ele mergeau adesea la petreceri sau la cinema. Erau fete tinere care făceau ce voiau – fără a trebui să asculte de o familie demodată și pioasă. Ele erau probabil fete cu o casă drăguță și modernă. Dar ea...

Casa în sine nu prea conta pentru ea, deși își dorise deseori să nu fi fost chiar atât de demodată, cu acoperișul de ardezie cenușie și cu ferestrele mari de la bovindou (ieșitură pe fațada unei clădiri, ca un balconaș închis, prevăzută cu una sau cu mai multe ferestre – n.tr.), care aproape că ajungeau de la podea până la tavanul camerei, cu ușa masivă de la casă, cu mânerul greu de alamă și cu geamurile din sticlă colorată de pe fiecare parte a ușii. Dar „Cârmei” – așa se numea casa, în amintirea istoriei cu profetul Ilie (Elia) pe muntele Carmel – fusese dintotdeauna căminul familiei Marman.

În această casă își adusese David Marman mireasa în urmă cu aproape treizeci de ani. Și aici se născuseră toți cei cinci copii. Aici se jucaseră, râsaseră, săriseră încolo și înapoi și alergaseră, mai întâi

copii fiind, apoi ca adolescenți, până când se făcuseră mari.

De-a lungul timpului trăiseră alternativ bucurii și necazuri, totuși „Cârmei” rămăsese neschimbat. Casa arăta și acum plăcută și primitoare. Fără îndoială că ea modelase și caracterele celor care locuiau în ea. Nici chiar cea mai tânără dintre ei nu avea nimic de obiectat împotriva ei, în ciuda stării ei de răzvrătire din momentul acela.

Bineînțeles că ea nu ascundea niciun lux, niciun obiect inutil. Mobila era solidă și simplă, și se observa de la prima vedere că nu mai era nouă. Chiar și covoarele aveau destule semne de uzură. De aceea, mama ei, cu un simț genial pentru tot ce ținea de gospodărie, așezase peste locurile cele mai afectate niște covorașe viu colorate, și în felul acesta totul arăta foarte bine. Doroteea nu trebuia să aibă rețineri în a-și invita prietenele acasă. Nu locuința o împiedica de la lucrul acesta, ci familia. Toți erau groaznic de retrograzi.

Părinții mei sunt de modă veche, se gândea ea oftând. Nu pentru că ar fi fost în vârstă – deși războiul nu trecuse pe lângă ei fără să lase urme –, dar ea găsea că părerile lor erau bune de pus în muzeu. Pierderea lui Timotei, fiul cel mai mare, fusese foarte grea pentru ei toți. Doroteea își amintea de el destul de vag, deși fotografia lui, îmbrăcat în uniformă militară, își avea un loc de cinste pe căminul din sufragerie. Când trebuise să plece, ea fusese o fetiță, dar el îi scrisese mereu. Scrisori minunate, încât uneori îi dădeau lacrimile. Ea le păstrase pe toate; chiar și acum mai zăceau în fundul sertarului. Câteodată, chiar și acum, le scotea și le citea. Cu niciun chip n-ar fi vrut să se despartă de ele.

Ea își aducea încă bine aminte și de seara în care primiseră vestea că vaporul în care se afla Timotei se scufundase, fără ca cineva să scape cu viață. Moartea pătrunsese atunci pentru prima dată în familia ei, atât cât putea ea să-și amintească. Ea fusese zguduită de această veste și se întreba cum vor primi părinții ei această nenorocire îngrozitoare. Dar tatăl ei rostise în seara aceea rugăciunea de familie ca de obicei, doar vocea-i suna ceva mai răgușit în timp ce citea pasajul din Biblie, și uneori se părea că-i este greu să înțeleagă cuvintele. Totuși, citise până la sfârșit. Își amintea exact un verset din pasajul citit: „Moarte, unde îți este dinte otrăvitor? Iadule, unde este victoria ta?” întreaga familie fusese adunată; cei doi frați ai ei, Paul și Daniel,

sora ei Miriam și Robert, proaspăt căsătoriți, mama și tatăl ei, și ea, bineînțeles. Își mai amintea că, după citirea pasajului, Miriam și Robert cântaseră o strofă dintr-o cântare. Ei cântau totdeauna foarte frumos, dar în seara aceea vocile li se împletiseră cu cuvintele într-un chip mai minunat ca oricând: „Ne-om vedea l-acele țarmuri...”

În acea noapte, Doroteea se confruntase cu prima criză din viața ei: Timotei era mort! Era buimăcită. Dar după ce trecuse primul șoc, năvăliseră mii de întrebări asupra ei. Întrebări asupra sensului vieții și al morții. De ce? De ce se întâmplase lucrul acesta? De ce tocmai Timotei? Și cum întâmpinase el moartea în ultima oră de viață?

Ea știa de fapt foarte bine răspunsul la aceste întrebări – din scrisorile pe care i le trimisese el. Toate exprimau aceeași siguranță: „Fie că scap cu bine, fie că nu – știu că ne vom revedea cu toții, dacă nu aici pe pământ, atunci, în acele, locuințe multe pe care Domnul Iisus

(Iesus) ni le-a pregătit în casa Tatălui. Mi-am pus încrederea în El și nu mi-e teamă...”

Dar apoi îi venise ei, Doroteii, brusc un gând – Cum ar fi fost dacă moartea ar fi lovit-o pe ea și nu pe Timotei! Ar fi avut ea aceeași siguranță?

Ea crescuse sub același acoperiș, educată de aceeași părinți. Toată viața auzise, seară de seară, cum se citise din Biblie la masă. Ea învățase pe de rost și rugăciuni încă de mică, pe când ședea în poala mamei. Se dusese în mod regulat cu întreaga familie la biserică. Dar în fața morții nimic din toate acestea nu i-ar fi putut da acea siguranță. Toate i se păreau fără importanță, chiar și faptul că de curând fusese primită în biserică.

Cum de lăsase ea de fapt să fie primită? La această întrebare nu putea da un răspuns corect. Oare numai pentru că era „un lucru bun”? Oare pentru că familia ei aștepta lucrul acesta de la ea? Sau pentru că dorea să pună capăt întrebărilor neplăcute și supărătoare care i se tot puneau?

În acea noapte, Doroteea Marman fusese mai sinceră ca oricând cu ea însăși. Dar când se luminase de ziuă, lucrurile nu-i mai păruseră atât de grave. Viața și lumea din jur deveniseră din nou realitate; moartea și eternitatea păreau foarte departe. Ar fi fost o prostie să pună totul la inimă, se dojenise ea în sinea ei. Și, ridicând din umeri, un gest tipic al ei, își alungase din minte întreaga problemă. Așa era

Doroteea Marman. Nu putea fi mult timp profundă și serioasă...

Fetele din birou erau într-adevăr nemaipomenite. Ele o învățaseră o mulțime de lucruri, pe care acasă nu le-ar fi putut învăța niciodată. La început se simțise foarte nesigură pe ea și intimidată, dar acum o acceptau ca pe una de-a lor. Într-adevăr, își găsisese câteva prietene bune. Și când le povestise de familia ei „retrogradă”, fiecare venise imediat cu câteva propuneri bune.

„Știi ce, Dori, de ziua ta îți vom face cadou un bilet la un film formidabil!” zisese în cele din urmă Patricia Dawson. „Acesta ar fi un început bun pentru tine!”

„Ah”, obiectase Dori, „părinții n-o să-mi dea niciodată voie să merg”.

„Ei aș!” o luase în râs prietena ei, „doar n-o să te lași toată viața sub tutela familiei. Vreau să-l văd pe acela care încearcă să mă împiedice să fac ce vreau eu!”

„În orice caz, Dori, acum ai optsprezece ani și poți hotărî singură”, interveni Roza Best, și ea una dintre sfătuitoarele ei bine intenționate. „Bineînțeles că poți, Dori”, răsună un cor încurajator de voci. „Vino cu noi la film și arată-le ce poți!”

Așa puseseră ele la cale totul pentru seara zilei ei de naștere. Totul „s-a făcut”, cum spunea Patricia, mai trebuia să-și anunțe familia.

Dori oftă din greu la gândul acesta. Era ușor pentru fete să-i dea sfaturi, dar nu aveau idei ce dificultăți urma să aibă ea...

„Doroteea!” – vocea mamei din sufragerie o trezi din visare. „Doroteea, draga mea, masa e gata!”

Doroteea se scutură. Sunetul acestui nume atât de nesuferit îi ațâța simțurile obosite. Numele acesta făcea parte dintre lucrurile de care era hotărâtă să se debaraseze. Va insista să fie numită „Dori”.

„Vin imediat!” strigă ea, apoi își dădu repede pe obraji cu fard. Dacă tot o să-mi vadă machiajul, măcar să-l aplic cum trebuie, gândi ea cu un zâmbet răutăcios.

Mulțumită de înfățișarea ei „îngrijită”, calmă și stăpână pe sine, după cum cerea împrejurarea, se întoarse și ieși cu pași mășurați din cameră, străbătu holul lung și intră în sufragerie unde se opri ca să vadă ce-o aștepta acolo.

Pe masă se afla cel mai bun serviciu de argint și porțelan – pentru ocazia festivă. În mijlocul tăvii pentru servit cafeaua stătea

tortul făcut de mama ei și împodobit cu optsprezece luminări. Întreaga familie stătea în picioare, căci o așteptau pe Doroteea să intre. Pe fețele lor se citea bucuria când intră ea în sufragerie – o siluetă înaltă și zveltă îmbrăcată cu un costum maro în carouri, părul blond și ondulat legat la spate, ochii negri, strălucitori, iar trăsăturile feței regulate și fine. David Marman, un bărbat destul de înalt, cu părul cărunț și cu privirea prietenoasă de după ochelarii cu rame aurite, își freca mâinile de bucurie.

„Hai, sărbătorito!” strigă el vesel. „Astă-seară ești musafirul nostru de onoare, Doroteea”.

Ea încremeni. Toți păreau să creadă că ea împlinește opt – și nu optsprezece ani! Acum ori niciodată...

„Tați, și voi ceilalți!” protestă ea, „nu vreau să-mi mai ziceți Doroteea. Urăsc acest nume. De acum înainte aș dori să fiu numită Dori”.

„Dar...!”

Toți o priveau uimiți, până ce chicotitul hazliu al lui Daniel curmă tăcerea – Daniel, care era aproape cu un cap mai înalt decât mama lui și care ținea în mod deosebit la „surioara” lui, cum obișnuia să-i spună.

„De ce, micuțo?” strigă el. „Sună neobișnuit de agresiv!”

„Chiar așa și sunt”. Dori își aruncă provocator capul pe spate. „Dacă o fată nu se poate impune când are optsprezece ani, atunci nu o va mai putea face niciodată”.

„Bine”, începu Paul, fratele ei mai mare, în felul lui calculat, „dar eu cred că Doroteea este un nume minunat”.

Doroteea nu răspunse. Făcu un pas înainte, ferindu-se intenționat să întâlnească privirea lui Paul. Când se uita el la cineva în felul acesta, atunci era ceva în privirea lui care o făcea pe persoana respectivă să se simtă ciudat și nesigur. Aceași privire o avea și Miriam, sora ei mai mare. Din fericire, Miriam se căsătorise și nu mai locuia în casa părintească.

„Și noi credem tot așa, nu-i așa, tată?” zise Elizabeta Marman zâmbind soțului ei.

„Da”, încuviință el imediat, „când te gândești la tot ce înseamnă acest nume: „darul lui Dumnezeu „cadoul lui Dumnezeu’. Acest nume dă o deosebită însemnătate vieții tale”.

Și Paul fu de acord.

„Și dacă cineva este un dar al lui Dumnezeu, atunci primește în dar toate lucrurile de la Dumnezeu”, interveni Daniel.

„Bine, bine”, zise Dori nerăbdătoare, în timp ce se îndrepta spre locul ei, unde se așează. „Nu vreau să ascult predici. Haideți să mâncăm”.

Tatăl o privi întrebător: „Parcă te-ai grăbi să pleci undeva, draga mea”, remarcă el. În clipa aceea, expresia feței lui se schimbă brusc când descoperi culoarea artificială a obrazilor și buzelor ei. „Dragă, ce-ai făcut cu fața ta?” zise el îngrozit.

Dori scrâșni din dinți. Acum venise clipa cea mare. „Oh, încerc să mă realizez puțin – asta-i tot, tați”, zise ea și-și dădu osteneala să pară liniștită și destinsă; dar inima îi bătea cu putere, iar culoarea naturală care îi urcase în obraji făcea complet inutil machiajul. „Așa arăt mai bine, nu crezi?” adăugă ea cu destulă îndrăzneală, și se vedea că ea nu se referea numai la acest machiaj, ci întreba la modul general.

„Arăți de-a dreptul groaznic”, zise Daniel cu sinceritatea lui frățească, „șterge-te!”

Ochii fetei aruncau fulgere. „Nici nu mă gândesc să fac așa ceva!” spuse ea provocator.

David Marman bătu cu degetele în masă, semn că avea ceva important de zis. „Spune-mi, te rog”, întrebă el liniștit, „de ce te-ai machiat?”

„Păi...” Doroteea își cam pierdu cumpătul. Nu se așteptase la o asemenea reacție. „Păi, nu prea știu exact. Toate fetele se fardează”, zise ea tărăgănat.

„Și de aceea vrei s-o faci și tu?” o întrebă stăruitor tatăl.

„Nu. De fapt altul este motivul. Uite, tați, dacă o fată nu se mă-chează, nu are nici cea mai mică șansă în zilele noastre”.

„La ce te referi, Doroteea?” se amestecă acum în discuție și Paul, care avea tendința de a imita felul tatălui său de dezbattere a unei probleme.

Dori se înroși și mai tare. „La băieți, bineînțeles!” spuse ea nerăbdătoare.

„Exact acesta este punctul în care te înșeli”, îi explică fratele ei, „un bărbat iubește naturalul la o femeie”.

„Da, dar...”

„Crezi că aş fi găsit-o cumva pe Rut atrăgătoare dacă s-ar fi dat cu pudră sau cu fard?”

„Nu! Dar tu eşti cu totul altfel, Paul”. Doroteea oftă. Nu avea niciun rost să-i explice; concepţiile lui erau atât de sobre şi de consolidate, cu toate că avea numai 24 de ani. Poate că din cauză că studia teologia, deşi el de fapt totdeauna fusese aşa, gândi ea. „Majoritatea băieţilor văd lucrurile altfel decât le vezi tu”, adăugă ea cu voce tare.

„Ei bine, eu nu mă prea pricep la astfel de lucruri”, zise Daniel, făcând vesel cu ochiul, „dar cunosc cel puţin un băiat care se arată tare interesat de Doroteea – şi anume fără ajutorul machiajului!”

Domnul Marman dădu din cap aprobator. „Iar Ştefan Morris este un băiat foarte drăguţ!”

„Ah, Ştefan!” Dori ridică indiferentă din umeri. „Mă calcă pe nervi. Nu acceptă deloc răspunsul meu negativ. Nu ştiu cum să-l fac să priceapă că nu-mi place deloc de el”.

Doamna Marman zâmbi în timp ce clătina din cap. „Ei, nu pare să fi făcut prea mari progrese – în ciuda perseverenţei lui. Uneori te porţi chiar grosolan cu el, ştii asta?”

„Da, mamă; dar e vina lui!” Vocea fetei suna duşmănoasă. „I-am spus de atâtea ori că nu-l vreau – nu e tipul meu. Nu înţeleg de ce nu încercă o apropiere de alte fete din biserică”.

„I-ar pieri tot cheful să te mai curteze”, zise Daniel, „dacă ţi-ar vedea mângăleala de pe faţă”.

„Nu te băga, Dan!” şi îi dădu în glumă o lovitură uşoară. „Credeam că mă pot baza pe tine, dar şi tu eşti la fel ca ceilalţi”.

Daniel Marman clătină din cap. „Îmi pare rău, micuţo, dar nu pot să suport aşa ceva; e ca şi cum ai vrea să suflă cu aur un crin”.

„Ei, oricum mulţumesc”, spuse sora lui, mai „topindu-se” puţin din răceala tonului prin micul compliment perceput în vorbele fratelui ei.

„Da, Doroteea, chiar aşa este”, spuse liniştit mama ei, „chiar şi cea mai mare risipă de fard nu poate da unei femei adevărata drăgălăşenie şi farmec; şi dacă ea le are pe amândouă, atunci e de prisos machiajul la una ca ea”.

„Da, este adevărat”, aprobă David Marman şi se uită zâmbind fericit la ea. „Mama ta nu a folosit niciodată vreun mijloc de

înfrumusețare artificială, și spune-mi mie unde găsești o femeie mai frumoasă și mai fermecătoare?”

Doamna Marman ajunse în încurcătură. „O, David!” protestă ea imediat.

Dar tatăl ei avea dreptate, și fiica fu nevoită să recunoască lucrul acesta când se uită la mama ei. Era ceva atrăgător la ea, chiar și în șorțul ei mare de bucătărie, dar ar fi fost greu de spus în ce consta secretul frumuseții ei. Nu se putea spune despre ea că era o femeie drăguță la față, dar o înconjura ceva frumos, ceva aflat în zâmbetul ei radios, în strălucirea ochilor și în conturul delicat al buzelor. Și știa că un machiaj ar fi reușit doar să strice. N-ar mai fi fost ea însăși dacă și-ar fi adăugat ceva artificial pe față. Dar cu Doroteea era altceva. Ea trăia în altă lume, și familia ei nu înțelegea lucrul acesta. „În ziua de azi este cu totul altfel”, insistă ea îndârjită. „Oamenii observă imediat dacă nu ești fardată”.

„Bineînțeles că asta presupune o deosebire, Doroteea”, o aprobă tatăl. Absorbit de discuția serioasă, uitase complet că fiica lui nu mai voia să fie numită așa. „Și după părerea mea, acesta este unul dintre motivele pentru care fetele creștine ar trebui să renunțe la machiaj. O fată nefardată iese imediat în evidență, este altfel decât mulțimea. Totuși, să ascultăm mai întâi ce ne spune Biblia despre acest lucru”.

După obiceiul său, domnul Marman luă în mână Biblia, care stătea ca totdeauna la îndemână pe dulap. El răsfoi paginile uzate de atâta folosire. „Am găsit: prima epistolă a lui Petru, capitolul 3, care se referă la femeile creștine –, Podoaba voastră să nu fie cea dinafară în împletitura părului, în podoabele de aur sau în hainele luxoase, ci omul ascuns al inimii, în podoaba nepieritoare a unui spirit blând și liniștit. Lucrul acesta este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”.

Dori se uită încă o dată la mama ei. Da, era o frumusețe care nu avea nimic de a face cu aspectul exterior. Dar ea se hotărî să înceapă din nou să se apere, altfel va ajunge până acolo că va fi nevoită să-și șteargă fardul – după toată osteneala și banii investiți.

„Dar, tată”, protestă ea cu un râs silit, „n-o să aștepți de la mine ca să caut în Biblie pentru a afla cu ce să mă îmbrac și cu ce nu!”

Fața tatălui ei luă o expresie serioasă. „Cuvântul lui Dumnezeu este călăuza noastră în toate lucrurile, Doroteea”, spuse el liniștit în timp ce mâna lui aproape că mângâia Cartea pe care o iubea atât de

mult.

„Mie nu-mi pasă”, strigă ea provocator. „Am acum optsprezece ani și nu am de gând să fiu singura care nu folosește machiajul”.

„Dar există sute de fete care nu fac așa”, o întrerupse mama ei. „Sora ta, de exemplu. Miriam n-a folosit niciodată machiajul”.

Sub ocrotirea feței de masă lungi și albe, fata de 18 ani își strângea convulsiv mâinile. Miriam, mereu Miriam! Totdeauna i-o dădeau pe Miriam ca exemplu. Era tare rău să aibă o soră mai mare. Toți așteptau să fie ca ea; să facă tot ce făcea ea. Nu, în niciun caz nu voia să fie ca Miriam. Ea avea altă fire. Nu va putea trăi niciodată o viață închisă și legalistă ca ea – și bineînțeles că nu se va căsători niciodată cu un bărbat ca Robert Watson! Nu, ea își va trăi propria ei viață, și voia chiar acum să o înceapă. Atunci va putea spune mai târziu că începuse adevărata viață atunci când împlinise 18 ani.

În adâncul inimii simțea puțină teamă, dar încercă să-și înăbușe temerile. Toate acestea erau numai din cauza familiei, își zise ea. O întristau. Dacă dorea să fie odată liberă, atunci trebuia să opună o rezistență înversunată.

„Ce mă privește pe mine Miriam!” strigă ea violent. „Eu sunt Dori

— Și doar o dată sunt tânără!”

Tatăl își puse mâna pe umărul ei. Zâmbetul lui plăcut ascundea îngrijorarea pe care o simțea în suflet. „Și numai o dată împlinești optsprezece ani, draga mea”, zise el, schimbând voit subiectul.

„Cum rămâne cu tortul de ziua ta?”

„Da, hai, Doroteea!” strigă Daniel, „e timpul să aprinzi luminările”.

„Da, sigur!” zise și doamna Marman cu un zâmbet. „Cu toții așteptăm să-ți cântăm, serenada aniversării”.

„O, da”, și sărbătorita deveni ceva mai prietenoasă, „în ordine”. Și discuția aceea apăsătoare fu pentru o clipă dată uitării prin talmeș-balmeșul vesel care urmă. În timp ce luminările ardeau, fu stinsă lumina din sufragerie, iar ei, ținându-se de mâini la licărirea plăcută a lumânărilor, cântară: „Multă fericire și multă binecuvântare pe toate căile tale...”

2. Presimțiri rele în casa „Cârmei”, o asemenea veselie nu era nimic neobișnuit. Când cineva avea ziua de naștere, se făcea totdeauna

o masă festivă.

Câteodată, doamna Marman devenea cam sentimentală când se gândea la numărul tot mai mare de luminări de care avea nevoie. „Încetul cu încetul crește și familia noastră, David”, zicea ea gânditoare soțului. „Da, mamă”, aproba el totdeauna și-și lăsa gândurile să se întoarcă înapoi prin ani – ani, care în ciuda muncii și a efortului depus în ei îi legase mai puternic unul de altul și le arătase atât de mult din bunătatea și îndurarea Domnului.

Chiar dacă nu se mai spusese nimic în această seară, nu era greu de ghicit ce gândeau când o priveau pe cea mai tânără din familia lor cum suflă cele optsprezece luminări și taie tortul în modul tradițional. „Zilele de naștere sunt totuși un lucru minunat”, zise domnul Marman, după ce veselie gălăgioasă se mai potoli puțin.

„Da, așa e!” spusese și Dori, iar ochii îi străluceau. Această aniversare în orice caz, gândi ea.

„Este un lucru pe care-l avem toți – zi de naștere!” adăugă Daniel filosofic.

„Iar pentru creștini există și un altfel de zi de naștere”, interveni în cele din urmă Paul, dus pe gânduri.

„Da, Paul, ai dreptate”, aprobă tatăl său, „căci creștinul este născut din nou prin credința în Domnul Iisus Cristos”.

Numai Doroteea se simți cam prost când văzu noua direcție pe care o luase discuția. „Grăbiți-vă vă rog puțin cu cafeaua”, spusese ea nerăbdătoare, „s-a făcut deja târziu”.

„Dar nu e nicio grabă”, spusese doamna Marman, „mai ales când cineva își serbează ziua de naștere”.

„Dar vreau să ies în oraș astă-seară, mamă... și dacă nu mă grăbesc o să ajung prea târziu”, spusese Dori. Nu voia să pară că dă prea mare importanță acestor cuvinte.

Tatăl ei ridică din sprâncene. „Să ieși în oraș?” întrebă el. „Și unde mă rog?”

Dori șovăi o clipă înainte de a îndrăzni să răspundă. „Păi, fetele din birou m-au invitat”, începu ea cam nelămurit, „și ne-am înțeles să ne întâlnim la șapte și jumătate”.

„Da, dar unde vreți să mergeți?” întrebă David Marman stăruitor în timp ce-și privea cercetător fiica.

Cea întrebată își frângea mâinile. „Tată, nu văd de ce trebuie să

vă dau socoteală pentru orice fleac. La urma urmei am 18 ani și nu mai sunt un copil mic!”

Domnul Marman zâmbi trist. Tocmai acum i se părea foarte puțin matură. „Ce spui nu dă dovadă de maturitate”, îi răspunse el.

Doroteea își lăsa ochii în jos. Îi era destul de greu, pentru că nici ea nu arăta așa de importantă pe cât dorea să pară. „Toți mă tratați ca un bebeluș, numai pentru că sunt cea mai mică!” strigă ea supărată de-a binelea.

„Nu, Dori, nu-i adevărat”. Mama ei zâmbi îngăduitor. „Trebuie să înțelegi că nu trăim numai pentru noi înșine. Noi suntem o familie, și pe fiecare îl privește ceea ce face celălalt”.

„Cu cea mai mare bunăvoință, nu pot să înțeleg ce vă privește pe voi ce fac eu”, veni prompt răspunsul lui Dori.

David Marman clătină din cap. „Pe fiecare îl privește întrucâtva ceea ce face celălalt, indiferent că-i place sau nu”, zise el hotărât. „Ne bucurăm împreună și suferim împreună – nu putem schimba nimic în această situație; așa a lăsat Dumnezeu să fie”.

„Bine, tată”, zise fata puțin descurajată. „Dacă vreți acum să mă scuzați...”

Se pregăti să se ridice de la masă, dar fața tatălui ei era severă când o rugă să rămână. „O clipă, dragă”, zise el, „se pare că m-ai înțeles greșit. Nu am de gând să-ți îngrădesc fără rost libertatea. Noi te-am învățat, la urma urmei, ce este bine și ce este rău. Și acum trebuie să hotărâști singură ce ai de gând să faci. Insist totuși asupra unui lucru – trebuie să știu unde te duci”.

Hotărârea din vocea lui îi spunea că nu are altceva de ales decât să se supună.

„Ei bine, dacă vrei neapărat să afli”, spuse ea în silă, „mă duc la cinema”.

Acum o spusese! Ea se uită sfidător la comeseni, căci se aștepta la protestele lor.

Dar David Marman nu arată nici cel mai mic semn de tulburare interioară când zise liniștit: „Bine, Doroteea, asta-i tot ce voiam să știu”.

Ea se holbă la el mută de uimire. „Nu-mi spui acum că n-am voie să mă duc?” îl provocă ea încă o dată.

Tatăl însă clătină din cap. „N-ar avea niciun rost, nu-i așa?”

spuse el. „La urma urmei faci ceea ce vrei tu”.

Fata se înroși. „Da, așa e – ah, nu știi! În familia asta nu știi niciodată la ce să te aștepti!”

Într-un fel se simțea dezamăgită, pentru că anunțul ei revoluționar fusese primit atât de liniștit. Deja nu i se mai părea atât de atrăgător să facă ceva dacă nu i se puneau obstacole în cale.

„Păcat că nu ești acasă în seara aceasta, Doroteea”, zise mama ei cu părere de rău. „Miriam a sunat azi după-amiază ca să ne spună că vine cu Robert în seara asta la aniversarea zilei tale de naștere. Vor fi dezamăgiți când vor vedea că nu ești aici! Nu știam că vrei să pleci”.

„Nici eu nu știam că o să vină!” zise Doroteea iritată. „Altfel, spun totdeauna că din cauza bebelușului nu pot pleca seara nicăieri”.

„Nici nu pot, dar mama lui Robert este aici, și rămâne ea cu micuțul, în timp ce ei vin la noi”.

„O, îmi pare rău”, recunoscuse Dori, acum ceva mai bine dispusă. „Va trebui să le spuneți că o să-i văd altă dată”. Ea se ridică și își împinse scaunul sub masă. „Acum trebuie să plec, și vreau să fiu gata”.

Și fără să aștepte alte replici, se răsuci pe călcâie și părăsi camera.

Timp de clipă domni tăcerea, apoi Paul se adresă tatălui său: „Știi, tată”, spuse el, și în vocea lui se deslușea o urmă de reproș, „cred că ai scăpat o ocazie favorabilă față de Doroteea”.

„Da, tată, ea se aștepta să-i spui ceva”, spuse și Daniel. „Ce-ar fi trebuit să-i spun?” întrebă David Marman zâmbind. Daniel îl lăsa pe Paul să răspundă. La urma urmei, el dorea să devină pastor și trebuia să poată face anumite propuneri.

Dar nici Paul nu era prea sigur. „Nici eu nu știu exact, dar cred că totuși nu ești de acord cu ceea ce face!”

„Bineînțeles că nu!” răspunse tatăl ei apăsător. „Dar Doroteea știe asta, și cred că nu are niciun rost să i-o mai spun. Râu este doar faptul că nu s-a împăcat cu Dumnezeu”.

„Da, cred că ai dreptate”, îl aprobă Paul. „Știi, tocmai mă gândeam că noi am socotit ca ceva de la sine înțeles că Doroteea...”

„Da, că toate oile sunt în siguranță în turmă”, spuse tristă doamna

Marman.

„Trebuie să ne rugăm pentru ea”, propuse Daniel, care

totdeauna gândea în mod practic.

Se auziră pași repezi pe hol, și în clipa următoare Dori era în prag.

„Am plecat!” zise ea scurt.

Arăta foarte bine în noul ei pardesiu negru, iar pe cap avea o pălărioară nostimă.

„O să vii târziu?” întrebă mama ei îngrijorată.

„Încă nu știu când mă întorc”, spuse ea evaziv. „Fetele m-au invitat la cină după film”.

„Totuși, să nu vii prea târziu”, stăruie tatăl ei. „Mama ta și cu mine o să rămânem aici până te întorci”.

„O, tați, nu-i nevoie – nu din cauza mea!” Și ea zâmbi în timp ce le făcea semn cu mâna: „Pe curând!”

Cu inima grea și cu fețele grave, ascultau cum se îndepărtau pașii ei. Încă nu se prea învioraseră atunci când Miriam și Robert sosiră cu o jumătate de oră mai târziu.

Miriam Watson era o femeie tânără și atrăgătoare; trăsăturile feței semănau foarte mult cu cele ale fratelui ei Paul. Dar ea semăna și cu mama ei, așa că soțul ei îi spunea de fiecare dată când făceau o vizită la „Cârmei” că va fi „exact ca mama” când va mai îmbătrâni.

„Dar mama încă nu e bătrână, dragule!” obișnuia ea totdeauna să protesteze zâmbind.

„Bineînțeles că nu, dragă”, răspundea el și o îmbrățișa, „dar știi ce vreau să zic”.

Robert Watson ținea la familia soției sale, și ei la rândul lor îl respectau foarte mult. Cu mult înainte de a ridica vreo pretenție personală la simpatia lor, ei îl cunoscuseră prin lucrarea pe care o făcea în adunare și prin mărturia lui creștină. Când, mai târziu, ceruse domnului Marman mâna fiicei sate mai mari, părinții își dăduseră bucuroși binecuvântarea acestei uniri.

El ședea pe speteaza fotoliului care de obicei era rezervat lui Miriam-am când venea în vizită la casa părintească. „Arătați toți așa de serioși în seara aceasta”, observă el, uitându-se de la unul la altul. „Ce s-a întâmplat?”

Domnul Marman zâmbi și încercă să-l liniștească. „Ei, nimic cu care să vă împovărăm și pe voi”, spuse el evaziv.

„Unde e Doroteea, mamă?” întrebă Miriam. Simțea că sora ei mai

mică era oarecum de vină pentru atmosfera apăsătoare.

„A plecat în oraș, Miriam”, spuse mama ei oftând.

„A plecat în oraș? De ziua ei?” Miriam nici nu încercă să-și ascundă mirarea. „Și unde s-a dus?”

Doamna Marman se uită întrebător la soțul ei, care îi sări imediat în ajutor.

„E adevărat, ne facem griji din cauza surorii tale, Miriam”, recunosc el nu fără o reținere.

„De ce, tați, ce s-a întâmplat cu ea?” întrebă Miriam neliniștită. „E bolnavă?”

David Marman clătină din cap. „Nu, nu fizic, slavă Domnului, mă tem că suflă ceva nu este în regulă cu ea”.

După ce zise aceste lucruri, rămase adâncit în gânduri, cu bărbia în mână.

Robert Watson dădu aprobator din cap. „Eu totdeauna am avut impresia că Doroteea e altfel decât restul familiei”.

„Da, e o fată ciudată”, recunosc tatăl ei, „și de abia în seara aceasta mi-am dat seama cât de puțin o înțeleg”.

„Ea e hotărâtă să-și urmeze propriul drum”, oftă doamna Marman.

Robert Watson se uita de la unul la altul. „După părerea mea, problema stă în faptul – dacă pot să spun așa –, că Doroteea nu este născută din nou”, zise el pe șleau, „chiar dacă este membră în biserică”. Domnul Marman își lăsa capul în jos. „Știu”, spuse el trist, „știu asta, și nu pot să nu mă întreb dacă nu e vina mea că nu este născută din nou”.

„Bineînțeles că nu, sunt sigură de asta”, îl liniști Miriam. Doamna Marman își șterse o lacrimă de pe obraz. „Am încercat să ne creștem copiii în iubire și teamă de Domnul”, spuse ea cu voce tremurătoare, „dar se pare că la Doroteea am eșuat jalnic”.

„Absolut deloc, mamă”. Miriam se ridică și se duse la mama ei. Îi puse mângâietor brațul pe umeri. „N-ai fi putut face mai mult, mă-mii, Știi ce scrie în Biblie: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va fi mare nu se va abate de la ea. Doroteea o să se cumințească odată”.

„Da”, continuă Robert, „educația pe care a primit-o îi va da mereu putere. Ea nu va uita niciodată ceea ce a învățat în casa părintească, iar noi trebuie să ne rugăm pentru ea – fiecare dintre noi.

Dumnezeu nu va tăcea la rugăciunile făcute pentru copiii care s-au abătut de pe cale – știu lucrul acesta”, încheie el cu un zâmbet semnificativ.

„O, da”. David Marman își ridică capul. De pe trăsăturile feței se putea citi că de pe inimă i se luase povara grea. „Îți mulțumesc, Robert – mulțumesc că mi-ai amintit de asta”.

Miriam se duse la tatăl ei și îi dădu un sărut iubitor pe obraz. „Nu ai eșuat în responsabilitatea ta față de Dumnezeu și față de Doroteea”, spuse ea blând. „Numai că misiunea ta nu s-a terminat – asta-i tot”.

Și el chiar zâmbi puțin când îi răspunse: „Cred că ai dreptate”. Și în vocea sa se simțea convingerea sinceră.

3. O seară între prietene

„Hai! Dă-i drumul, Dori! Ia-ți un sandviș!”

Doroteea Marman privea plictisită farfuria cu sandvișurile apetisante cu șuncă. „Nu, mulțumesc, Patricia. Nu mi-e foame deloc”.

„Ce? Nu ți-e foame după atâtea ore de stat în cinema? Eu flămânzesc imediat!” Și fără să mai aștepte răspuns, Roza mușcă dintr-un sandviș cu șuncă.

Celelalte prietene – Patricia Dawson, Mariana Nicholas și Margareta Hobbes – începură și ele să mănânce cu poftă. Numai Dori părea că nu are poftă; și tocmai pe ea o sărbătoreau!

Patricia Dawson, conducătoarea de necontestat a micului grup, își puse ceașca pe masă și o privi destul de critic pe musafira de onoare a acestei serii. „Ce s-a întâmplat cu tine, Dori?” întrebă ea. „Nu ți-a plăcut filmul?”

Doroteea se străduia vădit să fie atentă. „Da, a fost bine!”

„Ei, puteai să și mori de râs”, zise Margareta.

„Cel mai frumos spectacol pe care l-am văzut în ultimele luni!” explică și Mariana.

Dori tăcu mai departe. Nu avea voie să recunoască faptul că petrecerea din seara aceea fusese cu mult sub așteptările ei. La urma urmei totul fusese pregătit în cinstea ei! Ar părea ceva foarte nerecunoscător din partea ei... Și totuși așa era. Atmosfera străină de la cinema lăsase în Dori o senzație apăsătoare. Nu știa cum să scape de ea. Ceea ce văzuse pe ecran nu putea trece pe lângă ea fără să lase urme. Celelalte păreau să fi urmărit filmul cu încântare, deci nu putea

să fi fost ceva rău în asta! Ea încercă cu greu să se liniștească. Sau poate nu era din cauza spectacolului! Poate era din cauza contradicțiilor din familie înainte de a fi venit aici? N-o aduseseră părinții și frații ei în starea asta?

„Oh, a fost foarte drăguț în seara aceasta, cu adevărat”, spuse ea, și încercă să se convingă mai întâi pe sine că ceea ce spunea era adevărat. „Se face târziu”. Se uită la ceas cu un sentiment neplăcut.

„Târziu?” întrebă Roza destul de surprinsă. „Cum așa, Dori, seara de abia a început!”

Celelalte o aprobară zgomotos.

„Da, dar mama și tatăl meu stau și mă așteaptă”.

Patricia râse: „O să obosească ei curând, Dori, încă după primele câteva nopți!”

Margareta zise râzând înfundat: „Mama a renunțat de mult să mă mai aștepte. Vin acasă când îmi convine – ha, ha, ha!”

„Toate mamele și toți tații sunt la fel”, spuse Mariana. „Sunt cu o generație în urmă, aceasta este problema cu ei. Dar vine odată și educația lor. Nu stau lucrurile chiar așa de rău”.

„Nu, cel mai bine e când nu lucrezi în orașul natal, când poți pleca în alt oraș și ai acolo propria ta garsonieră – voi știți deja ce viață liberă și ușoară duc eu!” zise Roza Best, care în asemenea discuții avea totdeauna ultimul cuvânt. Ea venea de la țară și se simțea expertă în asemenea chestiuni. La urma urmei, ea locuia de peste doi ani singură aici în oraș. Tot ce știau părinții ei despre „isprăvile” pe care le făcea se baza pe ceea ce aflau din scrisorile trimise neregulat acasă. Orice sfat pe care i-l dădeau era pus repede deoparte; la urma urmei era doar o chestie de stilou și hârtie – și hârtia rabdă orice.

Dori zâmbi în timp ce-și asculta prietenele. Ce fete grozave! Cele mai bune prietene pe care le puteai avea. Roza știa atâtea despre viața aventuroasă din afară; Mariana avea atâția prieteni și era iubită pretutindeni; și Margareta găsea totdeauna în fiecare chestiune extrem de serioasă o latură veselă – era imposibil să te lași mult timp pradă gândurilor negre când era ea prin preajmă. Unii spuneau că are „tărățe în cap”, dar Dori nu era de aceeași părere. Iar Patricia, da, era așa de calculată, de practică, totdeauna așa de prietenoasă și de săritoare. Încă din prima zi de când lucra în biroul acela, Patricia îi arătase interes. Practic, ea o învățase tot ce știa. Numai Patriciei îi datora și

cutezanța de a începe în sfârșit să-și trăiască propria viață. Legătura de prietenie dintre ele devenise tot mai strânsă, iar acum erau prietene nedespărțite.

Dori simțea pentru Patricia Dawson o afecțiune caldă și o simpatie sinceră; ea era o fată înaltă și drăguță, dar Dori nu pricepea aproape nimic din viața pe care o ducea Patricia. „Săraca de tine!” o auzise pe Patricia spunând de multe ori. „Tu încă n-ai prea gustat din viață, îți voi arăta eu cum se trăiește!”

Și astfel se adresase Doroteea Marman mai cu seamă Patriciei când avea nevoie de un sfat pe noua ei cale spre libertate.

„Doar nu vrei să pleci așa devreme acasă în prima ta seară!” zise Patricia. „Atunci o să te aștepte mai târziu totdeauna la aceeași oră dacă pleci acum”.

Nu, așa de târziu nu dorea deloc să ajungă acasă. Se uită îngrozită la ceas când în cele din urmă ajunse în fața porții de la intrare și căută cheia în poșetă.

„Carmelul” părea că se încruntă disprețuitor din cauza ei, în orice caz părea așa din cauza luminii felinarelor de stradă, care arunca umbre lungi peste tufișurile și pomii din grădina sălbatică.

Poate că părinții se duseseră totuși la culcare, gândi ea în timp ce pășea pe aleea așternută cu pietriș spre verandă. Dar nu, lumina care străbătea din geamul sufrageriei spunea altceva. Cu toate acestea, nu dorea să se lase intimidată, ci să privească în față cu îndrăzneală următoarele momente. La urma urmei nu i se poate interzice odată nimănui să ajungă mai târziu acasă cu ocazia aniversării împlinirii a 18 ani, mai ales dacă era invitat. Era vorba să fie politicoasă – și nu să se sustragă precum o fată care n-a fost invitată la dans. În plus, mai și pierduse trenul, și astfel trecuse încă o jumătate de oră. Da, avea motive serioase, în caz că părinții i-ar fi cerut o explicație – și mai mult ca sigur că o vor copleși cu întrebări.

Ușa încă nu era încuiată, de aceea Dori se furișă încet pe hol, fără să se facă auzită. Trase cu urechea. Din sufragerie nu se auzea nimic. Poate că moțâiau puțin în fața căminului. În cazul acesta ar putea să își pună pardesiul și pălăria în cuier, și atunci n-o să mai fie chiar așa de rău. Nu se va ști exact când sosise ea acasă.

Încercă să meargă fără zgomot pe hol, dar dușumeaua scârțâi sub picioarele ei.

„Tu ești, Doroteea?” strigă tatăl din sufragerie. „Da, tați”, zise ea cu respirația oprită și intră în cameră cu un pas liniștit și sigur.

O privire asupra fețelor obosite și triste arăta că ei nu dormiseră.

„Am crezut că ți s-a întâmplat ceva, dragă”, spuse mama pe un ton de reproș. „E așa de târziu”.

„Da”. Tatăl se uită la ceas. „Poate că mai nou zici că e devreme?” zise el cu un zâmbet crispat.

Dori își mușcă buzele. „Nu, asta nu”, recunoscuse ea. „N-am vrut să vin așa de târziu, dar când ieși cu mai mulți, nu poți pleca așa de repede”.

„Da, e greu... știu asta”. David Marman își privi fiica lung și ferm, dar ea își lăsă repede ochii în jos. „Draga mea, totdeauna este mai ușor să rămâi cu mulțimea decât să te desprinzi de ea”.

„Dar noi n-am făcut nimic rău!” strigă ea apărându-se. „Am mai stat puțin de vorbă după cină!”

„Rău este doar că așa de mulți oameni nu știu când e timpul să spună, noapte bună”, continuă tatăl ei, cu aceeași voce stăpânită.

Doamna Marman luă cafetiera, care mai era pe soba de gătit. „Ți-am păstrat ceva de băut pentru tine, dragă”, spuse ea, și luă o ceașcă goală. „Sper să mai fie caldă”.

Doroteea făcu un semn negativ cu mâna. „Nu te deranja, mamă. Nu mai vreau să beau nimic. Am luat cina cu fetele”.

„Bine, cum vrei, Doroteea”. Doamna Marman se așeză din nou în fotoliu. „Și cum ți-a plăcut?”

„O!” Era puțin scoasă din sărite. „Totul a fost foarte drăguț”. David Marman trase perna preferată a fiicei sale mai aproape de foc. „La loc și povestește-ne tot”, spuse el prietenos.

Fata se supuse, dar nu se prea simțea în largul ei. „Nu prea e mult de povestit”. Deodată văzu pe măsuta din colțul căminului un pachetel ambalat cu gust. „O, ce e asta?” întrebă ea curioasă.

Mama ei zâmbi. „Este pentru tine, Doroteea. Miriam și cu Robert l-au adus astă-seară ca dar de ziua ta”.

Bucuroasă de această diversiune, ea despacheta cu zel cadoul; pachetelele îi stârneau totdeauna curiozitatea. „Mă întreb ce-o fi în el”, murmură ea în timp ce desfăcea panglica.

„Nu ne-au divulgat secretul conținutului”, zise tatăl zâmbind.

Dar în scurtă vreme funda panglicii și hârtia' fură desfăcute, și ieși la iveală o carte minunată, legată în piele neagră. „O!” exclamă ea; dar apoi făcu o mutră plouată și zise: „Este o Biblie!”

Domnul Marman se delecta când o privi luând cartea în mână. „Ce exemplar minunat!” spuse el aproape visător.

„Da!” răspunse Dori neatentă, cu gândurile departe. Când te gândești – o Biblie ca dar de ziua nașterii! Ce vor spune fetele din birou? Dar, bineînțeles, era o idee tipică pentru Miriam și Robert. „Au scris ceva pe ea?” întrebă mama după o clipă. Dori deschise la foaia cu titlu. „Da, scrie ceva!” Ea întinse Biblia mamei sale. „Vrei să vezi, mami?”

Doamna Marman clătină din cap. „Nu am ochelarii la mine. Citește tu!”

Doroteea își dresе vocea. „Scrie: „Pentru Doroteea. Îți urăm un călduros la mulți ani! și Dumnezeu să te binecuvânteze în anul viitor. Ai tăi, Miriam și Robert”.

„O, și care este versetul de dedicație?” continuă mama. „N-au citat niciun verset biblic?”

Fata se mai uită odată în Carte. „Hm... ba da”.

„Atunci citește-l, te rog, dragă”, o rugă de data aceasta tatăl.

Doroteea înghiți în sec. Toți ochii erau pironiți asupra ei, știa asta. Dar nu-și ridică privirea în timp ce citi: „Gândește-te la Creatorul tău în zilele tinereții tale, înainte de a veni zilele rele și de a se apropia anii când vei zice: Nu găsesc nicio plăcere în ei. Ecclesiast 12, versetul 1”.

Ea termină cu cititul și închise liniștită Cartea. Nimeni nu scoase o vorbă. Domnul și doamna Marman tăceau, într-un acord mut față de cele citite, iar sărbătorita părea ocupată cu propriile ei gânduri. Deodată sări în sus.

„Ar trebui să mă duc la culcare”, spuse ea în timp ce se îndepărta de cămin.

„Da, ar fi trebuit să ne ducem de mult cu toții la culcare”, zise domnul Marman. „Măine trebuie să ne sculăm devreme ca să fim punctuali la adunare”.

Doamna Marman fu de acord.

4. Ștefan intră pe scenă

Ce dimineată însorită de iarnă! Aerul era limpede și rece, totuși

soarele strălucea călduț pe cerul lipsit de nori. Din acest motiv, familia Marman se hotărî să se ducă la biserică pe jos. Doreau să se bucure din plin de dimineața însorită.

În general, mai ales când ploua sau când toată familia era acasă, mergeau cu mașina, dar astăzi nu erau toți. Paul, de când era la Universitate, trebuia ca în fiecare duminică să asculte predica în altă localitate. Iar Daniel, un lucrător plin de zel în biserică, pleca de cele mai multe ori foarte devreme de acasă, pentru a mai face vreun lucru înainte de începerea serviciului religios. Astfel, domnul și doamna Marman plecară la biserică numai cu fiica lor.

Ce familiar le era acest drum! Dori nu s-ar fi rătăcit nici cu ochii închiși. În fiecare duminică, de când se știa, se îmbrăca cu hainele cele mai bune și mergea la biserică cu toată familia. Mereu în aceeași biserică! Familia Marman crescuse aici la umbra acestei mici și modeste case a lui Dumnezeu. Imediat după colț se putea vedea clădirea. Ce chin să te duci acolo duminică de duminică! Dori oftă. Dar, în linii mari – trebuia să recunoască – petrecuse multe ore fericite aici în biserică și mai înainte în școala duminicală. Își amintea încă foarte bine multe strângeri: cu ocazia sărbătorilor din adunare, de ziua Recunoștinței, de Crăciun și de Paște. Toate acestea lăsaseră o impresie de neșters în tânăra ei viață. Nu în ultimul rând erau și sărbătorile din familie la care și Dori luase deseori parte.

Nu va uita niciodată nunta lui Miriam. Biserica era plină de prieteni și invitați, și fiecare uraseră tinerei perechi, Miriam și Robert Watson, multe binecuvântări din partea lui Dumnezeu...

Totuși, după câteva săptămâni se întâmplase ceva foarte trist: serviciul comemorativ în amintirea lui Timotei, când numele „Timotei Marman” fusese scris cu litere aurite pe panoul de onoare din biserică. De fiecare dată când auzea melodia cântată de orgă „Du-mă în patria cerească...” își amintea de acea zi... Impresionant fusese și serviciul divin în care ea, împreună cu alți tineri de aceeași vârstă, fuseseră primiți ca membri în biserică. Ea zâmbea când se gândea la toate hotărârile nobile pe care le luase atunci și la încercările ulterioare destul de slabe pentru a le îndeplini. De fapt, nu înțelesese deloc ceea ce făcuse atunci, constată ea acum. Multe lucruri le vezi altfel atunci când înaintezi în vârstă. Bineînțeles că nu voia să întoarcă complet bisericii spatele, dar nici să se lase condusă de religie în măsura în care

o făceau părinții și frații ei.

„O, iată-l pe Ștefan!” zise doamna Marman, și ea zâmbi bucuroasă când ajunseră la ușa bisericii. „El face astăzi pe ușierul!”

„Este unul dintre cei mai buni ușieri pe care-i avem”, explică încântat domnul Marman. „Te simți imediat ca acasă”.

Doroteea era singura care nu părea să se bucure astăzi. Cum ar fi putut să-l evite când el stătea la ușă și împărțea cărțile de cântări! „Bună dimineața, doamnă Marman, bună dimineața, domnule Marman!” Tânărul zâmbi prietenos în timp ce le înmâna cărțile. „O dimineață foarte frumoasă, nu-i așa?”

„O, este cu adevărat minunat”, răspunse David Marman bine dispus.

„Iar fața ta prietenoasă de aici de la ușă face ca dimineața să fie și mai frumoasă, Ștefan”, șopti doamna Marman cu un zâmbet încurajator.

„Vă mulțumesc”, spuse el, și fața i se luminează de bucurie. „Ce mai faci, Doroteea?” continuă el adresându-se fetei care încerca să rămână nevăzută în spatele părinților.

Ea îl privi cu răceală. „Mulțumesc, bine”, răspunse ea scurt.

Fără să mai spună un cuvânt, ea luă cartea pe care i-o întindea el. Apoi își urmă părinții spre rândul de bănci din partea laterală a bisericii, conștientă că ochii săi negri și insistenți o urmăreau. Dar pentru ea era un lucru supărător și deranjant. El era atât de stăruitor.

Se așezară pe banca rezervată familiei Marman, exact la mijlocul bisericii. Locul de lângă Doroteea era astăzi liber, pentru că Daniel tocmai se declarase gata să preia citirea textului biblic. Din acest motiv, el stătea pe prima bancă. Dar când se ridicară în picioare pentru a cânta a doua cântare, cineva se strecură fără zgomot pe acest loc, și acum stătea lângă ea.

Nu era nevoie să se întoarcă ca să știe că acea persoană nu era nimeni altcineva decât Ștefan.

„Îmi dai voie?” întrebă el în șoaptă.

Dori nu-i răspunse. El ocupase deja locul și nu l-ar mai fi cedat. Și serviciul religios continuă.

Dar gândurile Doroteei nu erau acolo. De fiecare dată când întorcea puțin capul într-o parte, vedea silueta robustă și viguroasă în costumul gri de lângă ea. Și de fiecare dată când se mișca puțin pe locul

ei, putea zări expresia fermă și de neclintit a feței sale. Această față exprima un caracter hotărât și dârz. Ștefan Morris era foarte prețuit de membrii bisericii. Toți îl simpatizau. Toți, în afară de Doroteea. Nu pentru că ar fi avut ceva împotriva lui, ci pentru că el pur și simplu o călca pe nervi. Era atât de matur și de chibzuit în tot ce făcea. El socotea multe lucruri ca fiind indiscutabile. Părea să nu înțeleagă faptul că ea căuta bucurie și destindere mai degrabă în afara bisericii. Pentru el, atmosfera din biserică era un colț de rai, și credea că și ceilalți ar trebui să simtă la fel. Deși Ștefan nu era decât cu câțiva ani mai mare decât Dori, modul său de viață avea deja o bază solidă. Cu siguranță că era o personalitate, dar nu era deloc tipul ei...

Fetele de la birou aveau de gând să-i facă cunoștință în următoarele săptămâni cu niște băieți printre care spera să-și găsească tipul pe care-l visa...

Se propuse cântarea de încheiere. În timp ce încerca să găsească pagina unde se afla cântarea, Ștefan o găsise de mult și îi întinse cartea lui. Ea o luă și bolborosi ceva nelămurit care aducea cu „mulțumesc”, dar în timpul lungii strofe ochii îi rămaseră ațintiți pe pagina cărții. Apoi fu rostită binecuvântarea, și serviciul divin luă sfârșit.

„Cum ai venit azi încoace, Doroteea?” o întreabă Ștefan direct, când se ridicară să plece.

„Am venit pe jos”, răspunse ea pe un ton nu prea prietenos.

Totuși, aceasta nu părea deloc să-l încurce. „Îmi permiți atunci să te conduc acasă?” întreabă el prietenos.

Ea își aruncă capul pe spate. „Nu e nevoie. Am venit cu părinții”.

„O, cu siguranță că nu vor avea nimic împotriva”, spuse el liniștit. Dori știa că are dreptate. „Te conduc acasă pentru că vreau neapărat să vorbesc cu tine”.

Ea își dădu seama că un nou refuz ar fi fără sens, astfel porniră agale unul lângă altul spre casă, în timp ce ușa bisericii se închise în spatele lor.

„Vii azi după-amiază la studiul biblic, Doroteea?” începu el în timp ce coborau strada.

„Nu vreau să-mi mai zici Doroteea!” zise ea arogant pe un ton supărat. „Am impresia că zici așa numai ca să mă enervezi”.

„Nu”. Și el se uită la ea cu privirea lui lungă și fermă sub care, de fiecare dată, ea se înroșea. „Mie îmi place acest nume, asta-i tot. Și cred

că ți se potrivește”.

Ea își întoarse capul. „Eu nu cred deloc asta!” spuse ea încăpățânată. „Și poți să știi că acum, când am împlinit 18 ani, o să-mi duc viața cum îmi place, și nu am de gând să las să-mi dicteze cineva ce să fac!”

El se apropie puțin de ea, dar ea se îndepărtă. „Ei bine, eu nu vreau să-ți dictez nimic... Dori!”. El îi rosti numele cu un efort vizibil. „Chiar voiam să te întreb dacă nu vrei să fim prieteni”.

„O, nu fi stupid, Ștefan!” strigă ea imediat. „Noi n-am putea fi nici cinci minute prieteni. Ne-am certa întruna”.

„Dar cum așa?” El se opri și o privi în ochi. „De ce să ne certăm, Dori?”

„Doamne, nici eu nu știu!” Ea făcu un gest de neputință. „Chiar așa, Ștefan, ești imposibil! Vezi, deja ne certăm”.

Dar el zâmbea numai. „Totdeauna este nevoie de două persoane ca să se poată certa, nu uita asta!”

Ea își frângea mâinile; tot mai avea sentimentul acela de neajuto-rare. „Și pentru o prietenie e nevoie de două persoane!” replică ea i-mediat. „Niciodată nu m-aș putea împrieteni de-adevăratelea cu tine”.

„Și de ce nu?” întrebă el stăruitor, tăindu-i calea când ea încercă să treacă pe lângă el. „Spune-mi, Dori”.

„Păi...” Ea își îndreptă mândră și arogantă spatele, totuși buzele îi tremurau, iar ochii îi sclipeau ca focul. „Dacă vrei să știi neapărat... tu nu ești tipul meu!”

Cu toate acestea, expresia feței lui nu se schimbă. „Ce vrei să spui cu asta?” întrebă el insistent.

Ea trase adânc aer în piept. „Ei bine, vreau ca prieten pe cineva care să mă ducă la petreceri, la toate manifestările distractive și care să-mi facă viața variată și veselă. La urma urmei, numai o viață ai!”

„Da”, spuse el îngândurat, „tocmai de aceea nu-ți poți permite să-ți irosești viața”.

„Eu mi-aș irosi viața dacă aș trăi ca tine!” zise ea repede. „Viața nu este interesantă dacă n-ai voie să faci multe lucruri care ți-ar plăcea. Vreau să fiu liberă, și voi fi!”

Ștefan Morris clătină din cap. „Nimeni nu poate fi mai liber decât sunt eu”, spuse el rar.

Ea râse disprețuitor. „Să nu-mi spui că ești liber și poți face ceea ce-ți place!”

„De ce nu? Bineînțeles că pot!” răspunse el simplu.

„Ei bine, atunci de ce nu te duci și tu odată să te distrezi?” întrebă ea provocator.

El o privi drept în ochi. „Pentru că nu am niciun chef să fac asta, Dori”. Spuse aceste cuvinte pe un ton serios și convingător.

Doroteea Marman oftă necăjită. „Nu are niciun sens să mă cert cu tine, Ștefan. Ești de-a dreptul imposibil!”

El continua să zâmbească imperturbabil. „Domnul Iisus îmi este de-ajuns”, zise el. „Sper că n-ai vrea să mă bălăcesc în plăcerile acestei lumi când am găsit de mult ceva mai bun, nu?”

Ea ridică din umeri. „Fie, dacă ești mulțumit!” zise ea indiferentă.

Timp de câteva clipe meraseră mai departe fără să spună un cuvânt.

„Doroteea”, începu el încă o dată, dar cam șovăielnic, „mi-aș dori să experimentezi bucuria pe care-o poate da Iisus”.

Tânăra domnișoară își aruncă capul pe spate. „Nu pot nici în ruptul capului să înțeleg ce are asta de a face cu mine și cu tine”, răspunse ea forțat.

„Chiar nu înțelegi?” El o luă de braț. „Totuși, Dori, are de-a face – chiar foarte mult”.

„Nu cred”, afirmă ea, fără să-și ridice ochii, că nu-i întâlnească privirea. „Oricum, am ajuns acasă și trebuie să ne despărțim”.

Între timp ajunseseră în fața porții. Ea o deschise și intră. Apoi se întoarse încă o dată spre el.

„Te referi la o despărțire pentru totdeauna?”

„Da, bineînțeles!” spuse ea cu o privire mândră.

„Ei bine”, zise el îndârjit, fără vreun semn de emoție interioară, „dacă te răzgândești vreodată, sau dacă vei avea odată nevoie de un prieten – sunt totdeauna la dispoziția ta”.

„Mulțumesc”, zise ea de parcă ar fi vrut să facă haz pe socoteala lui. „E bine să știi asta”.

El nu mai zise nimic, însă ochii lui se uitară încă mult timp în urma ei după ce se închise poarta grădinii.

5. Consiliu de familie

„Bună ziua!”

Daniel Marman tocmai se întorsese acasă de la niște cursuri; el își aruncă cartea pe canapea și se rezemă de căminul demodat cu spatele spre foc.

„Unde e Doroteea?” adăugă el în timp ce o căuta cu privirea prin cameră.

Daniel nu renunțase niciodată la obiceiul de a întreba mai întâi de sora lui mai mică atunci când ajungea acasă și n-o vedea nicăieri. Dacă ea încă nu ajunsese acasă, își ascundea cu greu dezamăgirea – mai ales acum, când le făcea tuturor atâtea griji.

Doamna Marman își ridică privirea de la lucrul de mână, oftă și zise: „Îmi pare rău, Daniel, a plecat din nou”, spuse ea pe un ton obosit și trist.

„Hm”. Daniel își țuguie buzele. „Și unde a plecat de data asta?”

Paul, care ședea la masa de scris din cealaltă parte a camerei, își ridică ochii de pe cărți. „Nu ghicești?” zise el repede.

Daniel zâmbi amar. „Ei, aproximativ!” recunoscă el trist.

Domnul Marman clătină din cap. „A plecat din nou la o petrecere”, spuse el accentuat, „și nu putem aproba absolut deloc lucrul acesta”.

„Ea ne povestește foarte puțin despre ceea ce se întâmplă la aceste petreceri, probabil că ați observat și voi”, afirmă Paul gânditor.

„Da”, oftă doamna Marman, „ne spune foarte puțin despre asta. Și tocmai acest lucru ne îngrijorează”.

„Probabil că nu se află în cea mai bună companie”, continuă domnul Marman, „este un lucru evident”.

Paul își puse stiloul pe masă și se propti cu spatele în fotoliu. „Ascultă, tată – trebuie să faci ceva cu Doroteea”, spuse el cu neașteptată severitate. „Dacă mai continuă așa, știi bine unde o să ajungă”.

Domnul Marman privea fix în foc. „Da... știu”, răsunară cuvintele sale triste.

Paul se ridică din fotoliu și se apropie de ceilalți. „Da, tată, n-o poți împiedica să nu se mai ducă” întrebă el.

„Da, chiar așa, tată”, zise și Daniel. „La urma urmei ai autoritatea – poți să-i spui pur și simplu Nu la toate acestea!”

„Ea are prea multă libertate”, observă Paul, și în cuvintele sale

se simțea reproșul.

Elizabeta Marman își privi fiul și zâmbi. „Toți ați avut aceeași libertate, Paul”, spuse ea blând. „Numai că Doroteea folosește această libertate altfel decât voi”.

„Și anume într-un mod care nu este bun pentru ea”, completă trist tatăl.

„Atunci ai cu atât mai mult motiv să nu-i mai lași atâta libertate; în orice caz, după părerea mea”, spuse hotărât Paul. Ca student la teologie, medita adesea la problemele individului și ale popoarelor. Sfaturile sale erau destul de radicale.

Domnul Marman își ridică privirea. „Dar dacă nu ai libertatea să faci ceva greșit, atunci nu ai nici posibilitatea să alegi binele – te-ai gândit la aceasta?”

Pe fața tânărului se citea mirarea. „Nu, tată – la aceasta nu m-am gândit”, recunosc el sincer.

„Aceasta este libertatea pe care ne-o dă Dumnezeu”, continuă tatăl. „Libertatea de a alege între bine și rău, între corect și greșit. Cunoști cuvintele pe care le-a spus Dumnezeu poporului Său în Vechiul Testament: „V-am pus înaintea calea vieții și calea morții... Alegeți deci viavi.”

„Dar nu putea El să-i determine să aleagă, viața?” întrebă Daniel interesat.

„Ei bine”, David Marman părea că-și alege cuvintele cu grijă, „dacă Dumnezeu ne-ar forța să facem ce este corect, atunci nu am mai avea o voință liberă; atunci am fi doar niște mașini. Aceasta ar împiedica intenția care a avut-o Dumnezeu atunci când ne-a creat”.

Paul veni mai aproape și se așeză pe lada de cărbuni de lângă fotoliul tatălui său. „Zi mai departe, tată”, zise el cu o umilință neobișnuită, „învăț o mulțime de lucruri”.

Tatăl zâmbi. „Toți avem foarte multe de învățat, când ne gândim la înțelepciunea nemărginită a lui Dumnezeu”.

„Și totuși criticăm câteodată ceea ce face El, nu-i așa?” interveni Daniel în felul său deschis și direct. „Mă refer la faptul că vedem multe lucruri care nu sunt în ordine și spunem: „De ce nu intervine Dumnezeu, de ce nu face nimic? Și în timp ce întrebăm așa, El a început de mult să dirijeze totul în felul Său”.

„Da, și căile lui Dumnezeu sunt mai înalte decât căile noastre”,

spuse domnul Marman meditativ, „și gândurile Sale sunt mai înalte decât gândurile noastre. Putem să lăsăm în grija Lui scopul și țelul vieții”.

Timp de o clipă nu spuse nimeni nimic, apoi vorbi doamna Marman: „Da, așa trebuie să procedăm și cu fiica noastră”, spuse ea liniștit.

„Ai dreptate, mamă”, o aprobă Daniel pe un ton cald și afectuos. „Dar rugăciunile noastre pentru Doroteea nu par să fi realizat prea mult, ce părere aveți?”

„Poate că Dumnezeu vrea să ne pună la încercare credința”. Aceste cuvinte fură spuse de Paul, care după cât se părea își însușise ceva din înțelepciunea tatălui său.

Domnul Marman dădu din cap aprobator. „Sunt foarte sigur de asta”, zise el cu convingere. „Dumnezeu își ține promisiunea, și la timpul potrivit ne va da răspuns rugăciunilor noastre”.

„Atunci tot ce putem face este să nu slăbim în rugăciune”, zise Daniel cam nerăbdător.

„Dar rugăciunea poate schimba multe, Daniel”. Mama rosti aceste cuvinte blând și cu convingere.

El zâmbi. „Da, mamă – știu”. El se aplecă spre ea și o sărută pe obraz. „Rugăciunile tale au făcut foarte mult pentru mine”.

„Și pentru mine”, îi mulțumi Paul afectuos.

Elizabeta Marman își șterse o lacrimă de pe obraz. „Prin copiii noștri am experimentat totuși o mare binecuvântare, nu-i așa, tată?” spuse ea cu vocea tremurătoare.

„Da, este adevărat”, răspunse soțul ei.

„Dar și noi în părinții noștri...”

„Și în căminul nostru”.

Se auzi dintr-odată soneria de la poartă, și toți se speriară.

Domnul Marman se uită la ceas. „Musafiri!” strigă el, „și totuși este imediat ora nouă!”

„Iar eu sunt în vechii mei papuci de casă!” Doamna Marman se uită îngrozită la picioare.

Daniel însă sărise deja în picioare și se ducea cu pași mari spre ușă. „Mă uit să văd cine este”.

Ei auziră cum se deschise poarta și niște voci care se apropiau. Daniel îl conduse pe vizitator în cameră.

Era Ștefan Morris. Îl salutară bucuroși pe musafirul neașteptat și îi urară bun-venit.

„Ne bucurăm să te vedem din nou, Ștefan”, spuse doamna Marman prietenos. „Ia loc și fă-te comod!”

„Mulțumesc mult”, răspunse Ștefan zâmbind. „Mă tem că am venit cam târziu, dar nu vreau să stau mult. Din întâmplare am văzut lumină la dumneavoastră în timp ce treceam pe aici și m-am gândit că aș putea intra pentru câteva minute”.

„Ne bucurăm foarte mult, Ștefan”, îl asigură doamna Marman. „Daniel, trage te rog scaunul mai aproape de foc. Precis că lui Ștefan i-efrig!”

„Da, mulțumesc mult, doamnă Marman. Într-adevăr, e frig afară”.

După o clipă era instalat confortabil, și Ștefan se simțea plăcut în familia Marman, care îl cunoșteau destul de bine de la biserică, dar acum era pentru prima oară la ei în casă.

Ei discutară un timp despre lucruri de interes comun, și cei din familia Marman găseau foarte plăcută compania lui Ștefan.

„Hm, presupun că Doroteea nu e acasă”, zise el cu o oarecare rețineră.

Doamna Marman clătină din cap cu părere de rău. „Nu, îmi pare rău, nu-i aici. Dar o să-i spun că ai fost aici”.

„O nu, vă rog!” spuse el iute. „Aș prefera să nu-i spuneți nimic Doroteii despre această vizită, în afară de cazul că ar întreba, și cred că lucrul acesta este puțin probabil”.

„Cum vrei tu, Ștefan”, fu de acord domnul Marman. „Te lăsăm pe tine să decizi”.

Tânărul arăta puțin încurcat. „Eu... eu cred că vă întrebați de ce am venit aici”, începu el, adresându-se tuturor. „V-a spus ceva Doroteea?”

„Absolut nimic”, răspunse domnul Marman în numele tuturor.

„Așa deci”. Ștefan tăcu din nou pentru o clipă, apoi continuă: „Duminica trecută, în timp ce veneam acasă de la biserică, am discutat cu Doroteea despre diferite lucruri, dar mă tem că nu am ajuns prea departe”, adăugă el cu părere de rău.

„Într-adevăr, Ștefan, ai foarte multă răbdare”, zise doamna Marman și clătină din cap, „dar cred că pe moment Doroteea nu știe ce

vrea”.

Ștefan zâmbi. „O, ea știe exact ce vrea, doamnă Marman, sau crede că știe. Și acum nu mai suntem nici măcar prieteni; desigur, din punctul ei de vedere”.

„Ah!” Fețele lor exprimau dezamăgire și consternare.

„Cu toate acestea, ea nu-mi este indiferentă”, continuă el imediat, „și am venit aici în seara aceasta pentru că mă gândeam că poate vă faceți griji din cauza ei”.

„Bineînțeles că ne facem griji din cauza ei”, spuse domnul Marman cu intensitate.

„Tocmai de ea vorbeam când ai venit”.

„Ei bine, doream numai să știți că Doroteea nu-mi este indiferentă și că, la fel ca și dumneavoastră, îmi fac griji din cauza ei”.

„Îți mulțumim, Ștefan!” spuse doamna Marman. „Pentru noi înseamnă foarte mult să auzim acest lucru de la tine”.

Ștefan zâmbi. „Și mai doream să știți că fiica dumneavoastră nu va duce niciodată lipsă de un prieten, atâta timp cât o pot ajuta”, spuse el ferm. „Asta a fost tot”. Apoi se ridică și dădu să plece.

„Mai rămâi puțin să bei o ceașcă de ceai cu noi”, îl pofti doamna Marman. „Apa fierbe în câteva minute”.

„Nu, oricum vă mulțumesc frumos, doamnă Marman – dar n-am avut de gând să rămân mai mult. E mai bine să plec acum”.

Domnul Marman se ridică și îi întinse mâna. „Îți mulțumim încă o dată, Ștefan”, zise el. „Ai fost răspunsul la rugăciunile noastre din seara aceasta”.

„Da, ne-ai luat o povară de pe inimă, Ștefan”, îl asigură doamna Marman. „Îți suntem recunoscători din toată inima”.

Ștefan Morris își încheie pardesiul cu grijă, căci afară era destul de frig. Încet și puțin sacadat, el spuse: „Tot ce-aș putea face pentru Do-roteea ar fi pentru mine o mare bucurie, pentru că... știți... o iubesc”.

6. Roata norocului în marea clădire a firmei Neil & King se lua pauza pentru micul dejun. Dori, ca de obicei prima venită, adusese deja cafeaua de la cantină și pusese deja masa când se prezentară celelalte fete din „marele cinci”.

Dori și prietenele ei lucrau în secții diferite. În timpul serviciului nu prea se vedeau, de aceea se bucurau cu atât de mult să servească

micul dejun împreună.

„Nu-i așa c-a fost minunat aseară?” Patricia, gâfâind din cauza urcării în fugă a treptelor, se aruncă pe scaun și-și salută încântată colegile.

„Ca-n basme!” răspunse Mariana la fel de încântată.

Margareta chicoti. „Sunt pe jumătate adormită și nu duc nimic la bun sfârșit”.

Dori căscă în timp ce-și turna o ceașcă de cafea. „Da, și eu sunt încă destul de obosită. Pur și simplu, cred că au fost prea multe petreceri și prea multe seri prelungite”.

„Ah, se poate suporta, Dori!” replică Roza bine dispusă.

Patricia o aprobă dând din cap. „Da, încetul cu încetul se dă pe brazdă, nu-i așa?” spuse ea zâmbind protejatei sale. „Aseară am fost tare mândră de tine, Dori. Erai punctul central al petrecerii”.

„O, îți mulțumesc, Patricia!” se bucură Dori de compliment. „Mă bucur că nu te-am făcut de rușine”.

„N-o să reușești tu niciodată!” o asigură Patricia Dawson afectuos. „Ai fost o elevă foarte bună”.

Dori râse. „Și voi ați fost toate niște profesoare excelente! În ultimele luni am învățat cu voi o mulțime de lucruri”.

Roza o examina critic. „Nici tu nu mai ești aceeași fată, Dori, nu mai ești, fata care n-a fost invitată la dans”, spuse ea ferm. „Noi am schimbat câte ceva din tine”.

Da, schimbaseră într-adevăr, mai mult chiar decât credeau ele. Ea își pierduse puțină sfială și timiditate care o făceau altă dată atât de atrăgătoare și cuceritoare. Era și acum tot o fată fermecătoare, dar adoptase o atitudine de fată luminată și sigură pe sine, care nu i se prea potrivea. Totuși, ea era foarte admirată tocmai în cercurile pe care le frecventa. Și nicio petrecere nu părea împlinită fără veselia și prezența ei de spirit. Căci Doroteea Marman savura din plin seria febrilă de distracții. La început îndrăznise cu destulă teamă să pășească pe drumul pe care și-l alesese, dar cu fiecare pas îi era tot mai ușor să-l facă pe următorul, până ce toate temerile ei trecuseră în cele din urmă pe planul al doilea.

Numai familia o mai făcea să fie neliniștită atunci când erau împreună. Dar, îndată ce pleca, uita repede fețele lor serioase și dezaprobatoare – și în perioada aceasta nu stătea prea mult acasă.

Chiar și în săptămâna aceasta ieșise în oraș în fiecare seară. Dar mulțumită sfaturilor Patriciei și minciunilor convenționale „nevinovate” pe care le învățase de la ea, Dori reușise să evite incidentele neplăcute.

„Acestea nu sunt minciuni mari, Dori”, îi explicară prietenele ei pe când mai avea îndoieli. „Ele nu fac rău nimănui și evită o mulțime de necazuri”.

„Tatăl tău n-ar trebui să întrebe atâtea”, spuse Roza într-o doară.

„Mereu vrea să știe unde mă duc”, încercă Dori să le explice. „Trebuie să-i spun”.

„Eu nu-i spun tatălui meu absolut nimic!” exclamă Mariana cu un aer de superioritate.

„Hm”, mormăi Dori cufundată în gânduri, în timp ce-și scoase oglinda din poșetă și-și dădu pe buze cu puțin ruj. „Poate că tatăl tău este altfel”.

Patricia râse. „Tare aș mai vrea să fac odată cunoștință cu familia aia a ta groaznică! Precis că o să fie ceva extrem de interesant”.

„O, da”, chicoti Margareta în timp ce curăța o portocală de coajă. „Ar trebui să venim odată toate în vizită la tine. Ce distracție ar fi!”

Dori făcu o mutră îngrozită. Nu-și putea imagina ceva mai imposibil ca venirea prietenelor ei la ea acasă în „Cârmel”. Bătrâna casă s-ar cutremura din temelie.

„N-ați mai avea chef să veniți a doua oară”, le avertiză serios Dori. „Tata o să vă pună pe toate să ziceți o rugăciune înainte de plecare”.

„Ha, ha, ha!” râse Margareta. „Mi – am uitat toate rugăciunile”.

Mariana se uită la ceas. „Nu uitați că timpul trece. Vreau să mă duc până jos în stradă!”

Patricia sări în sus. „O, da, și eu!” strigă ea. „Astăzi este în oraș o acțiune specială de colectare pentru copiii orfani – sau cam așa ceva!”

„Astăzi e ziua ta de milostenie?” o întrebă Mariana cam sceptică.

„Nu, asta nu”. Patricia recunoscuse deschis ce anume o atrăgea de fapt. „Dar mă interesează roata norocului pe care o au jos în stradă. Dacă ai noroc poți câștiga cu câțiva bani ceva de preț”.

„O, ar fi o distracție grozavă!”

„Și în plus îi ajuți și pe orfani”, adăugă virtuos Patricia.

„Atunci haideți – să ne ducem toate acolo!” propuse Mariana.
„Trebuie să ne grăbim!”

„Da, vino, Dori!”

După câteva minute se aflau lângă mulțimea de oameni fără ocupație care se adunaseră în jurul unui chioșc împodobite, care cu această ocazie fusese instalat cu această ocazie în colțul trotuarului unei străzi cu multe magazine.

Dori privea curioasă și interesată. Niciodată nu mai văzuse atât de aproape o roată a norocului. Bineînțeles, familia ei era împotriva jocurilor de noroc de orice fel. Dar e foarte distractiv, socotea ea acum, cum stătea acolo și observa bărbatul cu megafonul în mână care striga:

„Haideți, stimate doamne! O pereche de ciorapi de mătase pentru doi peni. Mai sunt doar câteva lozuri la roata norocului! Cine vrea să fie norocosul? Ciorapi de mătase pentru doi peni! Nu lăsați să vă scape ocazia – ce mai așteptați?”

Patricia își scoase portmoneul. „Hai, Dori”, o îndemnă ea.
„Cineva tot trebuie să câștige – cumpără-ți un loz!”

Dori șovăi. Oare ce-ar spune cei de acasă?

„Haideți, nu lăsați să vă scape ocazia!” strigă din nou bărbatul cu megafonul. „Ultimul loz! Cine ia ultimul loz? Și apoi îi dăm drumul! Ah, da, doamna de acolo!”

„Am scăpat ocazia!” strigă Patricia dezamăgită. „Dar nu face nimic. De data aceasta ne uităm, iar data viitoare ne cumpărăm un loz”. Dori nu se mai gândea la temerile ei în timp ce privea roata multicoloră. Când se învârtea roata, culorile roșu, verde, albastru și galben se contopeau într-un cerc orbitor și amețitor de culori. Roata se învârtea așa de repede, încât doar privind-o ți se părea că amețești. Apoi roata începu să-și încetinească viteza și apoi se opri încetul cu încetul. Toată mulțimea se întreba: Oare cine va fi norocosul? Da, era foarte palpitant, gândi Dori. Data viitoare va juca și ea.

Ea își deschise portmoneul – nu era chiar atât de simplu în îmbulzeală – și scoase doi peni. Dar atunci cineva din mulțime o împinse, și ea scăpă banii din mână. Auzi cum monedele căzură pe trotuar. Tocmai era pe punctul de a face să încercarea curajoasă de a-i recupera, când auzi lângă ea o voce cunoscută de bărbat spunând: „Îmi dai voie, Doroteea?”

Se uită speriată în sus. În fața ei stătea Ștefan Morris!

„Ce?” gâfâi ea. „Tot peste tine dau?”

El dădu din cap. „Tocmai încercam să mă strecur prin mulțime și nici nu mă așteptam să te găsesc aici, Doroteea”.

Bineînțeles că nu-i scăpă reproșul blând din vocea lui. De aceea își aruncă mândră capul pe spate. „Ei, nu se știe niciodată!” spuse ea.

„În orice caz, mă bucur totuși că te pot ajuta”, continuă el și se aplecă după bani. Când se ridică, ea văzu că el ținea banii cu vârful degetelor.

„Mulțumesc!” spuse ea fără să-l privească. Întinse mâna ca să ia banii, dar el nu-i lăsa din mână, ci dimpotrivă, păru că se răzgândește.

„Ce vrei să faci cu ei, Dori?” întrebă el după câteva clipe. Și spunând aceste cuvinte o privi țintă.

Ochii ei aruncau fulgere. „O să-mi cumpăr un loz la roata norocului, dacă vrei să știi neapărat!” zise ea provocator.

Liniștit, ca totdeauna, el clătină din cap. „Nu, Doroteea”, spuse el rar, „nu cred, în orice caz, nu cu acești bani”. Și lăsa cele două monede să-i alunece în palmă.

Dori bătut din picior. „Dă-i încoace!” strigă ea furioasă. „Sunt ai mei!”

„Ai tăi, ca să joci cu ei?” întrebă el. „Nu, nu cred”.

Ochii ei sclipiră de mânie. „Asta nu te privește deloc, Ștefan Morris!” îl repezi ea. „Vezi-ți de treaba ta. Și chiar așa vrea să știi și eu ce este dacă îmi cumpăr un loz cu doi peni”.

Stăteau acum ceva mai la o parte. Cea mai mare parte a mulțimii se înghesuia mai aproape de roată și aștepta din nou cu încordare rezultatul. „Și acesta e un joc de noroc”, răspunse el rar. „La început pare foarte nevinovat, exact ca acesta – dar totuși e un joc de noroc. Așa începe”.

„Ce? Cu doi peni?” îl întrerupse ea plină de dispreț.

„În principiu este același lucru”, stăruie el imperturbabil. „E aceeași febră care face din oameni jucători pătimiși și apoi îi duce la ruină. N-ai vrea să am nimic de a face cu așa ceva”.

„Nu, bineînțeles că tu nu! Tu ai un orizont mult prea îngust!”

El îi întâmpină privirea furioasă cu ochii liniștiți. „Ei bine, Doroteea, tu știi ce scrie în Biblie: „Îngustă este calea care duce la viață...”

Dar ea nu era dispusă să asculte o predică de morală. „Îngustă?”

strigă ea înverșunată. „Nu-mi spune mie de calea, îngustă! Am fost destul optsprezece ani pe ea. Acum, pentru variație, o apuc și pe cea, lată!”

„Ei bine...” El trase adânc aer în piept. „Fii atentă, Dori – e perfidă. Ai putea să te împiedici și să cazi”.

„Eu una nu!” zise ea orgolios.

„Bine”, răspunse el, și ochii lui îndreptați spre ea aveau aceeași privire fermă și întrebătoare, „pot doar să-ți spun că există o mulțime de oameni care te iubesc îndeajuns ca să spere și să se roage pentru tine să nu cazi”.

„Și chiar dacă s-ar întâmpla așa ceva”, zise ea cu o mândrie aproape nerușinată, „atunci o să am destui care să-mi țină companie”.

„Da – din nefericire”, răspunse Ștefan. Și el rămase acolo uitându-se la ea cum se îndepărtează.

7. O nouă aventură

„Ei, auziți! Ce ziceți de asta?”

Între timp trecuse mai mult de o săptămână. Patricia Dawson stătea în fața afișierului de la firmă și arăta cu degetul un anunț care fusese pus acolo în dimineața aceea ca să fie citit de angajați.

„Ce anume?” Fetele se adunară într-o clipă în jurul ei.

„Agenția de turism organizează duminica viitoare un picnic. Ați avea chef să mergeți?”

Drept răspuns auzi aprobarea lor entuziastă.

„Și eu mă duc! O să fie excelent!”

„Și pe mine poți să contezi, Patricia!”

„Tii, ce fain o să fie! Duminicile petrecute în casă sunt un chin groaznic”.

Numai una nu spusese încă nimic. Doroteea Marman rămase tăcută. Un picnic... un picnic duminică! În ultimul timp făcuse multe lucruri pe care părinții ei nu le vedeau cu ochi buni; dar un picnic în ziua de duminică! Nu, n-o să aibă niciodată curajul să-i întrebe dacă îi dau voie să se ducă. Va trebui să se retragă de la participare.

„Și tu ce zici, Dori?” Patricia îi adresa întrebarea inevitabilă. „Vii și tu cu noi, nu-i așa?”

Dori clătină din cap. „Ah, nu, Patricia... cu adevărat... nu pot!”

„Dar de ce nu poți?” Toate o priviră mirate.

Ea se înroși. „Ah, din cauza familiei mele! Voi nu puteți înțelege

asta. Nu știți cum arată la noi acasă o zi de duminică. Nu mi-ar da niciodată voie să mă duc la picnic!"

„Dar de ce să le ceri voie?” interveni Roza. „Vino pur și simplu cu noi. Cine cere voie, acela poate să aibă surprize neplăcute”.

„Dar trebuie să le cer voie!” protestă Dori. „Trebuie să înțelegeți, noi duminica mergem totdeauna la biserică”.

„Ei, și ce rău ar fi dacă o dată nu te duci acolo?” zise destul de nerăbdătoare Miriamna.

Dori era puțin zăpăcită. „O, pentru mine n-ar fi niciun rău dacă nu mă duc la biserică... eu m-aș duce mai degrabă la picnic”, se grăbi ea să explice. „De vină sunt numai părinții și frații mei. Ar întoarce toată casa cu susu-n jos dacă aș aminti doar de lucrul acesta”.

Parcă-l auzea deja pe tatăl ei zicând: „Duminica este ziua Domnului, Doroteea... ziua în care îl onorăm. Nu este ceva bun dacă îi luăm lui Dumnezeu ceea ce-l aparține”.

„Știu ceva!” Patricia Dawson avea o idee salvatoare. „Ce-ar fi dacă ai veni acasă la mine pentru întregul sfârșit de săptămână, Dori? Atunci am putea să ne ducem împreună la picnic, fără ca tu să fii nevoită să le dai informații exacte despre ceea ce am făcut acasă”.

„Da, bună idee, Dori!”

Lui Dori i se lumina deja fața. „Ei bine, asta este desigur o posibilitate, Patricia”, recunosc ea. „Dar încă n-am fost plecată de acasă în timpul unui sfârșit de săptămână!”

„Încă nu? Ei, atunci e timpul s-o faci „școlărițo”, zise Patricia hotărâtă, „și numai bine cu ocazia picnicului”.

„Da, du-te odată și distrează-te!”

Să se ducă... să se ducă... Da, va trebui odată și odată să se ducă atunci când va vrea cu adevărat să fie liberă, gândi ea. Poate că sfârșitul de săptămână ar fi un început bun...

„Mama ta și cu mine nu suntem de acord cu acest fel de sfârșit de săptămână, Doroteea”, zise apăsător domnul Marman atunci când ea îi spusese în seara aceea despre dorința ei. „E simplu s-o iei pe calea care duce în jos, doar un mic început, și apoi coborâșul e tot mai abrupt...”

„Ah, tați, cum poți să gândești așa?” protestă Dori. „Ce-i rău în asta, să-ți petreci la o prietenă un sfârșit de săptămână?”

„Dar noi nu-i cunoaștem deloc pe oamenii aceștia la care vrei să mergi”, zise doamna Marman stând pe gânduri. „Nici măcar n-am văzut

cum arată Patricia”.

„Este o fată foarte drăguță”, explică fiica cu vioiciune. „Ea este cea mai bună prietenă a mea”.

„Ar fi binevenită dacă ar veni odată la noi, știi asta. Ar fi o plăcere să facem cunoștință cu ea... precum și cu toate celelalte prietene ale tale”.

„Trebuie odată s-o inviți să vină la noi, Doroteea”.

Dori râse ironic. „Aici n-aș putea niciodată să-mi invit prietenele”, zise ea răspicat. „Precis că le-ai ține o predică”.

„Predicile sunt uneori un lucru foarte bun”, zise domnul Marman îngândurat. „Cei mai mulți oameni nu prea aud așa ceva”.

„Merg părinții Patriciei duminica la biserică, Dori?” o întreabă mama ei, întorcându-se astfel din nou la tema propriu-zisă a discuției, „dacă te duci la ei pentru sfârșitul de săptămână...”

„Bineînțeles că o să mergem la biserică, mamă!” o asigură repede

Dori. „I-am spus Patriciei că noi totdeauna mergem la biserică”. Și ea se mângâie cu faptul că cel puțin ultima propoziție nu era o minciună.

„Bine ai zis”, îi spuse aprobator tatăl ei. Dar lui Dori i se părea că ochii lui o străpung dintr-o parte în alta, așa că îi evită privirea.

„Indiferent ce fac ceilalți oameni, Doroteea, sper că n-o să uiți faptul că duminica este ziua Domnului”.

„Da, tați”, zise Dori oftând, când se gândi că aceasta este cea mai ușoară cale de a fi de acord cu tatăl ei.

Domnul Marman nu păru foarte impresionat de acest răspuns. El îi aruncă fiicei sale o privire care voia să spună că e mult prea frumos ca să fie adevărat. „De ce vrea Patricia de fapt ca să-ți petreci sfârșitul de săptămână cu ea?” întreabă el. „Nu vă vedeți la birou în fiecare zi?” Dori speră să pară mai liniștită decât se simțea cu adevărat. „Nu, tați, în timpul lucrului nu ne prea vedem. Știi că suntem în secții diferite”. Ea șovăi o clipă și apoi spuse: „Pe lângă aceasta, Patricia își invită pe rând prietenele. Pot să-mi închipui că este foarte drăguț la ea acasă”.

Domnul Marman ridică din umeri. „Bine, Doroteea”, zise el rar, „poți să te duci acolo la sfârșitul săptămânii, dar numai cu o condiție”. „Da?” De încordare, Dori își reținu răsuflarea. „Cu condiția ca să

răspunzi la ospitalitate și s-o inviți pe Patricia la noi pentru un sfârșit de săptămână!" „Ah, tați!"

„Desigur, Doroteea, e foarte corect așa", își aprobă doamna Marman soțul, „nici nu poți proceda altfel".

Dori șovăi. Pentru ea era absolut limpede că nu va obține nimic mai mult dacă va mai vorbi. Tare ar fi vrut să se ducă la Patricia la sfârșitul săptămânii... dar prețul era destul de mare. Trebuia însă să-l accepte dacă dorea să rămână mai departe în contact cu prietenele ei... trebuia să se ducă la picnic. Altfel celelalte o să-și piardă toată răbdarea cu ea și o să-i spună că este prea retrogradă. Pe lângă aceasta, mai exista posibilitatea ca Patricia să nu accepte invitația; cu siguranță că nu i se va putea impune să petreacă un sfârșit de săptămână la „Car-mel". Doar nu-i era greu să găsească niște pretexte plauzibile...

„Fie..." , fu ea în sfârșit de acord după o oarecare șovăială. „O s-o invit... cândva... pe Patricia la noi".

Doroteea se pregăti foarte bine dispusă pentru sfârșitul ei de săptămână în „libertate". Patricia insistase ca Dori să vină la ea chiar de vineri seara după terminarea orelor de serviciu. Dori era încântată. Cu cât putea scăpa mai repede de îngrădirile de acasă, cu atât mai bine, își zise ea și trase adânc aer în piept.

Familia Dawson locuia într-o vilă modernă în centrul orașului. O casă elegantă! Perdelele venețiene în culoare pastel și draperiile scumpe lăsau să se ghicească din stradă cum putea să fie înăuntru. În fața casei era o grădină mică și bine întreținută, precum și o terasă.

Inima lui Dori bătea de încordare în timp ce-o urma pe Patricia pe cele trei trepte semicirculare care duceau la ușa casei. Își dorise dintotdeauna să locuiască într-o asemenea casă, care era cu totul altfel decât demodată și modesta ei casă părintească.

Aici, locuința era cu adevărat „la modă". Covoare groase și moi acopereau dușumeaua și se potriveau excelent la formă și culoare cu mobilele elegante și moderne. Și câte lucruri se mai găseau aici, care la ea acasă nu existau: scrumiere și pachete de țigări, sticle cu etichete necunoscute de ea, pahare de coniac, care stăteau pe cămin încă din seara precedentă; reviste ilustrate cu imagini multicolore și provocatoare zăceau peste tot aruncate neglijent. Un ușor fum de țigară părea să atârne ca un văl peste sufragerie. Da, totul era altfel, dar n-ar fi putut să spună din ce motiv era într-adevăr altfel.

Domnul Dawson ședea în fotoliul lui cufundat în citirea rubricii sportive din ziar și nu-și ridică ochii atunci când intrară ele.

„Nu e nevoie să-l bagi în seamă”, șopti Patricia, „este un om morocănos!”

Ea o lăsă pe Dori acolo în picioare, se furișă tiptil în spatele fotoliului tatălui ei și-i smulse ziarul din mână.

„Ce...?” strigă el înjurând urât și se răsuci spre ea.

„N-ai văzut că avem musafiri?” întrebă ea, arătând spre prietena ei. „Nu vrei să spui cel puțin, bună ziua, papa?”

Ca răspuns, domnul Dawson doar dădu din cap și mormăi cu pipa în gură ceva neînțeles, își luă ziarul și citi mai departe.

Întră o femeie îmbrăcată elegant, în vârstă de vreo patruzeci de ani. „O, aceasta este Dori...”, începu ea, zâmbind bucuroasă.

„Da, mami”, zise Patricia, și-și prezentă prietena. „Am ajuns un pic cam târziu... sper că nu ne-ați așteptat cu masa!”

„Nu, nu!” zise doamna Dawson degajat. „Mâncarea nici nu e încă gata. Am lipsit toată după-amiaza și am jucat bridge; mă gândeam că Silvia o să...”

„Așa? Tot mereu dați vina pe mine?” strigă Silvia Dawson prost dispusă. „Credeți că o să fac totul în casa asta. Așteptați numai până mă fac mare și termin cu școala, și până încep să lucrez... și apoi vă arăt eu vouă!” u

„Dar, Silvia!” îi aminti mama ei, „nu uita că avem musafiri. Silvia, o fată de paisprezece ani, își puse mâinile în șold. „Nu mă interesează!” strigă ea îmbufnată. „Ar fi trebuit să stai acasă și să faci tu de mâncare! Eu am fost nevoită să fac de mâncare în fiecare seară din săptămâna asta”.

„Hei, mai terminați odată!” mormăi o voce dinapoia ziarului. „O să vezi ce-o să pățești dacă vorbești așa cu mama ta”.

„Dar e adevărat!” stăruie ea apăsător. „M-am săturat! Mi-e absolut indiferent dacă avem ceva de mâncat în seara asta sau nu”.

Patricia Dawson râse; observase că prietena ei era cam încurcată. „Mai bine n-o lua în seamă pe surioara mea!” zise ea într-o doară. „O apucă de multe ori...”

Silvia bătu din picior. „Nu m-a apucat nimic. Și nu sunt, surioara ta, Patricia! Vorbești așa numai ca să ți se dea totul pe tavă!”

„Silviei i se pare ceva groaznic să fie cea mai mică”, explică

Patricia. „I se pare că tot timpul este nedreptățită”.

Doroteea simți că trebuia să spună ceva ca să destindă situația. „Ei bine”, începu ea cam nesigur, „eu pot s-o înțeleg bine. Este ceva îngrozitor să fii cel mai tânăr dintr-o familie. Toți cred că niciodată n-o să mai crești”.

Și imediat Silvia o găsi foarte interesantă pe noua musafiră. „Atunci și tu ești cea mai tânără?” Și prin aceasta deveniră imediat prietene.

Când veni în sfârșit mâncarea de cină, toți stăteau flămânzi în jurul mesei.

„Ce mai aștepți, Dori?” întrebă Patricia, după ce pusese deja mâna Pe cuțit și furculiță. „Dă-i drumul!”

Doroteea Marman își veni dintr-odată în fire. Prin puterea obișnuinței, așteptase ca să se roage cineva înainte de mâncare. Dar nu se găsea acasă. Nimeni nu părea să se intereseze de rugăciune înaintea mesei. De aceea, luă și ea cuțitul și furculița și începu să mănânce.

Mâncatul, și apoi strânsul mesei și spălatul vaselor luă mult timp. Când terminară în sfârșit cu toate, deveni și domnul Dawson ceva mai sociabil; între timp citise atent fiecare pagină de ziar. Când soția lui propuse în final să joace cărți, fu imediat de acord.

„Jucăm în patru”, continuă doamna Dawson, „tu, eu, Dori și Patricia”.

„Oh, îmi pare rău, dar nu știu să joc cărți”, zise Dori scuzându-se.

„Nu face nimic, Dori”, o liniști prietena ei, „o să înveți repede”.

Dori păru totuși că șovăie. „Și ce-i cu Silvia?” zise ea.

„Eu mă uit numai!” spuse Silvia.

„Oricum, trebuie să te duci curând la culcare, dragă”, o îndemnă mama ei.

Fata făcu o mutră pe care mama ei n-ar fi vrut s-o vadă; în orice caz, nu zise nimic.

Și așa începu jocul. Dori simțea că ochii strălucitori ai surioarei Patriciei îi urmăreau toate mișcărilor, și nu se simți prea în voie. Nu pentru că nu știa și nu avea experiență în joc, ci tocmai de aceea. Te jenezi atunci când te știi observat și nu ești prea sigur dacă este bine ceea ce faci.

„Pentru cât jucăm în seara asta, papa?” întrebă Patricia bine dispusă.

„Unii nu joacă din principiu pe bani”, îi zise doamna Dawson musafirei sale, „dar noi punem totdeauna o sumă mică ca să facem jocul mai interesant”.

Ochii Patriciei scânteiară. „Dă-i drumul, Dori! Poate că o să câștigăm atâta cât să ne scoatem cheltuielile pentru picnic. O să vedem ce iese”.

Dori își aduse aminte de Ștefan, de roata norocului și de mărunțișul acela. De asemenea, se gândi și cât de liniștit și de pașnic se petreceau serile la ea acasă. Gândurile îi zăboviră la reproșurile pe care i le-ar face dacă ar vedea-o în ipostaza de acum. Și inima i se împietri.

De ce să-și facă gânduri în legătură cu ai ei, se întrebă ea. Doar nu făcea nimic rău... juca cărți în casa unei prietene.

„Da, în ordine, Patricia!” zise ea nepăsătoare. „O să vedem ce putem face!”

După câteva ore, în pat se strecură o Dori radioasă de fericire... și cu o mică sumă de bani mai bogată. Ea împărțea camera cu prietena ei. „O, a fost cu adevărat o seară minunată, Patricia!” strigă ea încântată.

„Da, și mie mi-a plăcut!” aprobă Patricia. „Și pe lângă asta ai câștigat la joc încă din prima ta seară. Trebuie că te-ai născut într-o zodie norocoasă!”

„Chiar crezi?” murmură Dori somnoroasă. Și nu după mult timp dormea deja, căci o obosise ziua aceasta lungă și palpitantă.

8. Un capitol plin de neprevăzut

O duminică dimineată strălucitoare, plină de promisiuni! Devreme, pe când ceilalți încă dormeau, Patricia și cu Dori săriră din pat pline de voie bună. Cum ar fi putut fi altfel atunci când era vorba de un picnic?!

„De abia aștept să văd cum o să fie astăzi”, zise Dori ca pentru sine în timp ce trăgea perdelele într-o parte, ca să lase razele aurii ale soarelui să intre în cameră.

„Cum să fie altfel decât bine?” strigă Patricia veselă. „Uită-te numai ce vreme frumoasă este afară!”

Dori se uită pe geam afară. „Dar acolo departe este un nor mare și negru”, zise ea, îndoindu-se puțin.

Patricia se mulțumi să râdă. „Ei, hai, pesimisto! Dacă nu ne

grăbim, o să ajungem prea târziu – și dacă pierdem autobuzul de opt și jumătate, n-o să mai vedem niciun picnic”.

„Da, ai dreptate, Patricia!”

Și astfel Dori fu abătută de la temerile ei – care nu se refereau numai la vreme!

Ele făcură pline de entuziasm ultimele pregătiri pentru această zi care promitea mult.

În afară de ele nu se mai sculase nimeni, așa că își pregătiră singure micul dejun. Pentru Patricia, lucrul acesta nu era nou.

„Mama este pur și simplu grozavă”, zise ea generoasă când se servi din prăjitură. „Cât timp nu-i stai în cale, poți să faci tot ce dorești”.

„Este destul de bine așa”, răspunse Dori și făcu o comparație în gând cu atenția și grija deosebită a propriei ei mame.

„Da, așa este”, aprobă Patricia în timp ce-și împacheta sandvișurile cu o mână expertă. „Hai să mai bem o ceașcă de cafea, și apoi putem pleca”.

Dori se uită în jur la bucătăria aflată în dezordine și obiectă: „N-ar trebui să spălăm mai întâi vasele? Doar nu le putem lăsa așa!”

„Ba putem. Las să facă Silvia!” zise Patricia râzând. „E-adevărat că n-o să fie încântată, dar va trebui totuși s-o facă. Uneori este foarte bine să ai o soră mai mică”.

După cinci minute, cele două prietene ieșeau în fugă din casă, fără să-și ia rămas-bun de la nimeni.

„Ai cu tine biletul de intrare, Dori?” întrebă Patricia în timp ce se grăbeau spre autobuz.

Dori își băgă mâna în buzunar. „Da, e aici. N-am voie să-l pierd!”

Dar în învâlmășeala în care ele, împreună cu alți vreo treizeci de tineri, își căutau loc în autobuzul special care le ducea la picnic, biletele nici nu mai fură controlate, și biletul rămase toată ziua în buzunarul ei.

Mulți dintre tineri erau destul de bădărani și gălăgioși, și nu făcură deloc o impresie bună asupra lui Dori. Ei răcneau, râdeau și urlau cântece, așa că pe Dori o apucă amețeala. Respiră ușurată atunci când ajunseră în sfârșit la locul de picnic.

În câteva minute, autobuzul se goli. Cei mai mulți se înghesuiseră și reușiseră să coboare înainte ca șoferul să fi deschis toate ușile. Numai Dori, așa se părea, șovăia puțin.

„Hai, vino!” țipără strident niște voci de afară. „Sari odată!”

Și Dori sări.

Dar când ajunse pe sol, scoase un strigăt de durere, căci piciorul îi ajunsesse într-o urmă adâncă lăsată mai demult de o roată de mașină, urmă pe care Dori, din cauza vegetației crescute deasupra, n-o văzuse. Iar acum i se scrântise piciorul.

„Oh!” strigă Patricia consternată, „ce s-a întâmplat?”

Dori se strâmbă la față de durere și nu răspunse nimic. Într-o clipă, în jurul ei se adunase o ceată de tineri curioși, dar compătimitori.

„Ce s-a întâmplat?”

„Te-ai lovit la picior? Ai o luxație?”

„Ce ghinion!”

Prietenele ei se grăbiră să ajungă acolo și-i dădură pe ceilalți la o parte. „Dar, Dori, cum ți s-a putut întâmpla așa ceva? Hai să încercăm să te ajutăm”.

Dori strânse din dinți. „Eu... eu nu-mi pot mișca acum deloc piciorul, dar o să fie iarăși în ordine”.

Patricia, cu simț practic ca totdeauna, fu prima care să vină cu o propunere concretă. „Este cel mai bine s-o ducem din nou în autobuz. Haideți încoace, băieți, ajutați-mă!”

Și înainte ca Dori să poată obiecta ceva, niște brațe puternice o ridicară și o depuseră pe dușumeaua autobuzului, unde cineva întinsese la repezeală niște haine.

„Ce bine că mi-am luat trusa de prim-ajutor”, zise Mariana triumfător, în timp ce scoase o gentuță de piele. „La dați-vă la o parte și lăsați-mă să arunc o privire!”

Felul ei profesional făcu o mare impresie asupra lor. La urma urmei, se bucurau să poată sta la o parte și să observe interesați și înțelegători manevrele. Dacă se bucurase vreodată Mariana pentru că făcuse cursul de prim-ajutor, cu siguranță că acum era.

„Nu este o luxație”, anunță ea în sfârșit, după ce examinase cu atenție piciorul. „Are doar o entorsă.

— O să-ți fac un bandaj, Dori. Dacă stai puțin cu piciorul fără să ți-l miști, o să fie în scurt timp totul în ordine, nu este nimic grav”.

„E destul de grav”, zise Patricia ursuză. „Cum o să poată merge cu noi?”

Mariana clătină din cap. „Este mai bine să nu calce acum cu piciorul, în orice caz nu imediat”.

Dori încercă să zâmbească. „Eu... nici nu prea am chef să fac drumeția”, zise ea și strânse iarăși din dinți în timp ce Mariana, fără prea mare menajament, începu să-i facă bandajul. „Duceți-vă voi liniștite... nu vă faceți probleme cu mine. O să se rezolve cumva”.

După câteva obiecții, se hotărâră în cele din urmă să facă, așa cum fusese planul, plimbarea pe jos până la locul unde urmau să ia masa de prânz. Numai cele mai bune prietene ale lui Dori rămaseră lângă ea ca s-o mângâie. Dar și aceasta împotriva voinței ei.

„Ei”, protestă ea, „doar n-o să vă pierdeți toată ziua stând aici lângă mine. Pot să rămân și singură. Voi duceți-vă la picnic!”

„Nu”, răspunse Patricia cu energie, „eu rămân, Dori. La urma urmei eu te-am convins să vii cu noi”.

„Dar tu n-ai nicio vină, Patricia!”

„Sigur că nu; dar ce prietenă bună aș fi eu pentru tine dacă te-aș lăsa acum singură?” Și adresându-se celorlalte, ea zise: „De fapt nu este nevoie să rămâneți toate aici. Mariana, tu ai făcut tot ce-ai putut. Și voi celelalte nu mai puteți acum ajuta cu nimic. Dori și cu mine o să rămânem aici, iar voi duceți-vă!”

Ca totdeauna, „echipa de cinci” făcu ce zicea Patricia. Și astfel, nu dură mult până ce Roza, Mariana și Margareta se alăturară celorlalți drumeți. Dar Dori și cu ea rămaseră singure acolo.

„Îmi pare groaznic de rău, Patricia”, zise Dori nefericită, „că ți-am stricat ziua în halul ăsta”.

„Ah, nu vorbi prostii! Pentru mine totul este în ordine; problema este la tine. Pentru tine îmi pare mie rău!”

Și lui Dori îi era într-adevăr tare milă de ea însăși! Trebuia să strângă din dinți ca să nu izbucnească în plâns. Cine ar fi crezut că o să se întâmple așa? Și nu era nici măcar ora unsprezece! Toată ziua era încă înaintea lor! Ce chin pentru ea și pentru toate celelalte! Ca să nu mai vorbească de întrebările cu care va fi bombardată acasă.

„Habar n-am ce-o să le spun părinților mei, Patricia”, începu ea, după ce stătuse tăcută o vreme și privise într-un punct fix.

„Hm, asta-i într-adevăr o problemă”, zise Patricia gânditoare. „Mă tem că trebuie să născocim o poveste”.

Dori clătină indispusă din cap. „Cred că n-are niciun rost. Părinților mei nu li se poate ascunde nimic, o să afle ei adevărul”.

„Dar cum așa?” încercă Patricia să-și înveselească puțin prietena

descurajată. Dar ea încerca să pară mai optimistă decât era în realitate. „Ai putea să spui că s-a întâmplat atunci când ieșezi din biserică, și că te-ai împiedicat de treapta scării. Nici prin vis n-o să le treacă faptul că ai fost la un picnic!”

„Nu, nici eu nu-mi pot imagina asta”, continuă Dori, dar îndoielile nu-i dispărură complet. „Atunci o să mă întrebe cum a fost serviciul religios din biserică”.

„Ei, atunci spune-le că s-a petrecut în timp ce te duceai la biserică. Și că te-a durut așa de tare, că nici nu te-ai mai putut concentra asupra serviciului religios”.

Dori trebui să zâmbească. „Este o idee bună... cu condiția să țină”. „Nu văd niciun motiv ca să nu țină”, stăruia Patricia plină de încredere. „Și, de fapt, dacă într-adevăr nu ține, ce-i așa de rău în asta, să te duci duminica la un picnic?!”

Dar Doroteea Marman nu era deloc așa de sigură de reușită. Gândurile îi zburară la locul unde stătea ea de obicei în biserică. Acum, mama și tatăl ei ședeau acolo. Locul ei va fi gol. Ceilalți oameni o să se intereseze poate în legătură cu ea. Doar erau toți așa de obișnuiți s-o vadă acolo! În cele din urmă, se gândi la Ștefan, dacă o să-i ducă și el lipsa. El nu lipsea niciodată de la biserică. Durerea pătrunzătoare de la gleznă nu era deloc favorabilă înviorării ei. Aproape își dori să fie din nou acasă în biserică.

„De fapt, nici nu este o zi prea frumoasă”, schimbă Patricia subiectul; „parcă miroase a ploaie”.

Și începu într-adevăr să plouă. Ziua, care începuse atât de promițător cu cer senin și cu soare, se întunecase pe la amiază. Sufla un vânt furtunos dinspre apus, și norii se îngroșau tot mai mult. La început plouă mărunț, ca o ceață, dar curând ploaia mărunță făcu loc unei ploi puternice de durată.

Patricia și Dori văzură cu o anume satisfacție interioară cum se întorceau ceilalți uzi până la piele și cu pantofii înnoroiți. Ele două aveau hainele uscate și stătuseră la adăpost în autobuz.

„La urma urmei, ne-a mers mai bine decât lor”, constată Patricia liniștită.

„Da, cred și eu”, răspunse Dori, dar vocea ei răsună totuși destul de trist.

Afară totul era prea ud ca să se mai poată ieși încă o dată. Și

astfel după-amiaza aceea se scurse cu încetineală, în timp ce tinerii încercau să se distreze puțin în spațiul strâmt în care erau înghesuiți. Gălăgia era enervantă, și pe Dori o durea din ce în ce mai tare capul. Fu cu adevărat ușurată când ei se hotărâră în sfârșit să plece acasă, deoarece vremea pe la ora patru încă nu dădea semne de îmbunătățire.

La cererea Patriciei, șoferul le lăsă exact în fața casei Patriciei Dawson. Sprijinită de brațul Patriciei, Dori putu să străbată schio-pătând cu greu drumul până în casă.

„Ei, cum a fost picnicul?” întrebă Silvia curioasă.

„Ah, s-a stricat complet vremea”, zise Patricia scârbită. „Dar nu mai sta și te uita la noi ca proasta, Silvia. Nu vezi că Dori și-a scrântit piciorul? Du-te și fă ceva... repede!”

Dori se agăță de brațul prietenei ei. „De fapt ar trebui să plec acum acasă, Patricia. Ți-am provocat destule neplăceri în ziua de azi”.

„Ce prostie, Dori! Ești musafira mea în acest sfârșit de săptămână, și o să mă ocup de tine. Cu piciorul tău o să fie iarăși în ordine până ajungi acasă... un somn bun poate să facă minuni. Hai, Silvia”, zise ea pe un ton poruncitor, așa cum obișnuia să vorbească cu surioara ei, „hai și ajută-mă s-o ridic pe Dori și s-o pun pe canapea! Sau mai bine du-te și ne fă câte o ceașcă de cafea. Mi-e capul groaznic de greu!”

Silvia ascultă cu plăcere. Faptul că picnicul fusese un eșec o făcuse să aibă o excelentă dispoziție. Era cum s-ar zice o compensație pentru faptul că trebuise să rămână acasă.

La scurt timp după aceea, Dori stătea comod pe canapeaua din sufragerie, sprijinită de niște perne. După câteva minute, Silvia aduse trei cești de cafea pe o tavă.

„Nu pot permite ca să te duci mâine la serviciu”, zise Patricia apăsător. „Este mai bine dacă îți ții încheietura liniștită”.

„Nu, nu este nevoie”, explică Dori curajoasă. „Prefer să mă duc în cârje la serviciu decât să stea cei de acasă prostesțe în jurul meu. Ia închipuie-ți ce-o să zică atunci când o să vadă că am ajuns acasă mai devreme decât era de așteptat, și încă cu un picior luxat! Nu, mai bine nu mă gândesc la așa ceva!”

„Dar eu ziceam că ar trebui să rămâi aici, Dori”, se grăbi prietena ei să adauge. „Poți să te odihnești mâine toată ziua aici, și apoi după-amiază te duci acasă, ca și cum ai veni de la serviciu. Și până

atunci precis că va fi din nou complet în ordine cu piciorul tău; iar dacă nu, putem să-l rugăm pe tata să te ducă acasă cu mașina. Cu siguranță că o va face de data asta”.

„Depinde dacă va fi bine dispus”, zise Silvia și făcu o strâmbătură.

„Ah, până atunci o să pot merge din nou”, protestă Dori, ea însăși nu prea convinsă de ceea ce zice.

În seara zilei de luni, piciorul ei nu dădea semne de mai bine, deși Dori stătuse în pat toată ziua. Doroteea era foarte deprimată și primi cu recunoștință oferta domnului Dawson – ofertă care picase foarte bine în împrejurările acelea – de a o duce acasă cu mașina.

„Pot să vin cu tine până acasă, Dori, dacă tu crezi că ajută la ceva”, se offeri Patricia, căci era nerăbdătoare să afle ce anume va povesti Dori acasă.

„Nu, Patricia! Totuși, îți mulțumesc”, răspunse Dori cu energie. „Este mai bine dacă trec singură hopul”.

„Ei bine, atunci spune-le povestea și ține-te de ea!” o sfătui prietena ei la plecare.

Dar Dori doar dădu din cap. Era mai ușor de zis decât de făcut, se gândea în sine ei.

Ea refuză neclintită oferta domnului Dawson de a o ajuta să ajungă până în casă, atunci când mașina se opri în dreptul casei „Cârmei”. Ea coborî și stătu înaintea porții casei până ce mașina dispăru din vedere, apoi se întoarse și merse încet șchiopătând pe alee până la intrarea în casă. Era un adevărat efort în durerile acelea mari.

De fapt, voia să intre pe ușa din spate, așa cum făcea de obicei când venea de la lucru. Dar când se apropie, văzu că ușa din față fusese lăsată deschisă. Și pe când se gândea pe care ușă să intre, tatăl ei îi ieși în întâmpinare și o salută. Era vădit că o căutase cu privirea.

„Doroteea!” Bucuria la vederea fiicei sale se preschimbă repede în îngrijorare când îi observă expresia încordată și de durere de pe față și văzu cât de încet mergea șchiopătând spre el. „Ce s-a întâmplat? Te-ai rănit? Ce-ai făcut?”

„Ah, nimic, tată – nu-i chiar așa de rău. Am... o mică entorsă, asta-i tot”. Ea își dădu toată osteneala că vorbele ei să sune cât mai indiferent posibil, dar era totuși bucuroasă că se putea sprijini de brațul puternic al tatălui ei, care îi sări imediat în ajutor și o duse prin

verandă în casă.

„Aici suntem, mamă!” strigă el, în timp ce o ajută pe Dori să se așeze în cel mai apropiat fotoliu.

Doamna Marman veni alergând. „O, Doroteea, draga mea, ce s-a întâmplat cu tine?” strigă ea îngrijorată și-și îmbrățișa fiica cu căldură. „Sper că nu te-ai rănit, nu?”

„Ce s-a întâmplat aici?” Apăruse imediat și Daniel; el era la fel de surprins și speriat ca și părinții lui. „Nu este ceva grav, nu-i așa?”

Buzele lui Dori tremurau, și își adună toate puterile ca să nu izbucnească în plâns. Ei erau toți așa de îngrijorați din cauza ei – așa de sincer îngrijorați.

„Eu... eu... ah, nu este deloc ceva grav”, reuși ea în cele din urmă să zică. „Doar că am o mică entorsă”.

„Lasă-mă să văd eu!” Era ceva calmant în felul în care tatăl îi luă piciorul scrântit în mâinile sale puternice și liniștite.

„Nu cred că este vorba de o luxație, doar că ți l-ai scrântit serios”, zise el clătinând din cap. „Cum de-ai reușit?”

Fata nu avea curajul să se uite în sus. „Eu... eu nu știu exact”, murmură ea cu voce tremurătoare. „Cred că am călcat alături”.

„Când s-a întâmplat? Astăzi?”

Ea clătină din cap. „Nu, ieri”.

„Duminică?”

„Da, tocmai când ieșeam din biserică „nu, vreau să zic, tocmai intram, și atunci am călcat greșit pe trepte”. Inima îi bătea așa de tare, încât i se părea că o aud toți. Iar fața ei se înroșise toată. Aceasta fusese prima minciună intenționată pe care o spusese părinților ei. Și dacă s-ar fi uitat în ochii lor, atunci ei ar fi trebuit – de lucrul acesta era foarte sigură – să-și dea seama că mințea.

„Și de duminică este ca acum? Nu s-a făcut niciun tratament?” Tatăl ei își încreți fruntea. „Ar fi trebuit să te duci imediat la doctor”.

„Ba s-a făcut ceva! Mariana a legat piciorul”.

„Mariana?” repetă în același timp domnul și doamna Marman și-și aruncară unul altuia priviri mirate și pline de înțeles.

„O!” Dori ar fi vrut să se scufunde pământul cu ea. „Am spus... am spus Mariana?” repetă ea slab.

„Da”, zise tatăl ei cu energie. „Dar tu nu ne-ai spus că va merge și Mariana cu voi”.

„Nu, de fapt... nici n-a fost”.

„Dar, dragă, trebuie să fi fost cu voi, dacă ea ți-a legat piciorul”, o contrazise blând mama ei.

„Ei bine, și ea a fost... nu, vreau să spun, n-a fost cu noi! Ah, nu mai știu ce vorbesc!” Complet confuză, ea izbucni în plâns și-și acoperi fața cu mâinile.

Tatăl ei își puse brațul puternic pe umărul ei. „Ei, nu trebuie să plângi din cauza asta, dragă”, zise el prietenos, dar hotărât. „Liniștește-te și spune-ne exact ce s-a întâmplat. Asta-i tot ce vrem să știm”.

Dar ea nu se opri din plâns. „Nu... nu are niciun rost să mă întrebați acum”, zise ea, și lacrimile îi curgeau pe obraji. „Așa m-ați zăpăcit, că nici măcar nu mai știu ce zic. Nu știu de ce a trebuit să vă repeziți cu toții la mine imediat ce-am intrat”.

„Dar, ascultă, Doroteea...” Aceasta era prima contribuție a lui Daniel la discuție, dar ea îi tăie vorba.

„Ține-ți gura, Dan... asta nu te privește!” Ea își scoase batista și-și tampona ochii, care din cauza lacrimilor erau așa de tulburi, că nu puteau să vadă trădătoarea bucătică de hârtie care zburase din buzunarul ei atunci când își scosese batista.

Dar domnul Marman observase hârtiuța și se aplecă s-o ridice. El o ținu multă vreme în mână. Apoi zise pe un ton liniștit, în timp ce-i întinse bucătică de hârtie: „Asta îți aparține?”

Ceva anume din tonul calm și hotărât o făcu să-și ridice ochii, și fața ei pâli. Ea nu avu nevoie să-l ia în mână sau să se întrebe ce era. Știa ea prea bine. O privire fu de-ajuns.

„O!” zise ea consternată și respirând greu. „Ce... unde...?”

„A căzut din buzunarul tău”, continuă tatăl ei, tot pe același ton ferm, cu ochii ațintiți asupra ei. „Știi ce este acesta, Doroteea?”

„Da”, șopti ea cu răsuflarea tăiată. Era biletul ei pentru picnicul de duminică!

Privirea tatălui era tot ațintită asupra ei, și ochii lui ageri și pătrunzători păreau s-o străpungă. „Și îți aparține?” întrebă el încet.

Ea dădu din cap aprobator. Nu mai avea niciun rost acum să încerce să-și înșele părinții. Adevărul ieșise la iveală, și totul numai datorită neatenției și prostiei ei! Ce proastă fusese!

Fața domnului Marman era gravă. „Atunci înseamnă că ieri nu

te-ai dus la biserică?” întrebă el insistent. „Te-ai dus la un picnic?”

Din cauza propriei ei neatenții, ea era acum încolțită și prinsă în plasa minciunilor, o plasă pe care și-o întinsese singură. Ea își frânse mâinile cu disperare și-și aruncă provocator capul pe spate. „Și ce-i dacă aș fi făcut așa într-adevăr?”

David Marman ridică avertizator degetul, în timp ce ținea încă în mână biletul fatal. „Pot doar să-ți amintesc, Doroteea”, zise el grav, „că Biblia are dreptate când spune că păcatul se trădează singur”.

„Așa deci, tată!” strigă fiica nerăbdătoare, „o să creadă toți că este un păcat așa de mare să te duci într-o duminică la picnic?”

„Păcatul la care mă refer este păcatul minciunii, Doroteea”, răspunse ferm tatăl ei, „și nu numai o dată, ci de mai multe ori. Cu acest picnic nu numai că ai pângărit ziua Domnului, ci ai agravat infinit acest păcat prin faptul că ai mințit ca să-l acoperi”.

„Da, Doroteea, chiar așa ai făcut!” zise zguduită și mama ei. „Dacă ai dorit atât de mult să te duci la picnic, de ce nu ne-ai spus nimic despre lucrul acesta?”

„Cum să vă spun așa ceva?” Dori râse isteric. „Ce teatru ar mai fi fost! Ție sau lui tați nu pot să vă spun niciodată nimic. Sunteți așa de... de...” Domnul Marman zâmbi trist. „Cum suntem, dragă?”

Ea dădu neajutorată din umeri. „Ah, nu știu... mi-e de-ajuns pentru astăzi! Lăsați-mă în pace!” Cu prețul unui mare efort, ea se ridică din fotoliu. „Nu... nu mai pot. Mă duc la culcare!”

„Și ceaiul tău, dragă?” zise repede mama ei.

Buzele lui Dori tremurau, și ochii i se umplură iarăși de lacrimi. „Nu mai vreau niciun ceai”, zise ea suspinând. Și fără să mai aștepte altceva, ea merse cu capul sus spre ușă. Durerea sfâșietoare din încheietură o făcea să tresară la fiecare pas, dar ea era decisă să nu ceară ajutor, și nici să nu primească.

Ei se uitară tăcuți în urma ei; apoi domnul Marman se adresă oftând soției sale. „Ce-ar fi să bem un ceai, mamă?” propuse el.

„Da, dragă... desigur”, răspunse ea aprobator. „Este de mult gata”.

„Și ce-i cu Doroteea, tați?” interveni Daniel cam fără tact.

Tatăl se uită la fiul său cu un zâmbet liniștitor. El știa bine cât de mult ura Daniel acest conflict cu sora lui. „O să ne ocupăm noi mai târziu de ea”, zise el calm. „Cred că pentru moment este mai bine s-o

lăsăm singură”.

„Da, sigur că da, tată”, aprobă Paul, care apucase să vadă ultima parte a scenei. Și ceea ce văzuse și auzise era destul ca să bănuiască faptul că trebuie să se fi întâmplat ceva grav.

În timpul cinei nu se vorbi aproape deloc. Nimeni nu aminti numele lui Dori. Scaunul gol de lângă ei spunea totul.

După cină, domnul Marman dădu glas unui gând la care meditase mult. „Cred că ar trebui s-o sun pe Patricia Dawson, mamă”, zise el. „Au telefon, nu-i așa?”

Doamna Marman dădu afirmativ din cap. „Da, dragă. Ar fi bine să-i mulțumim că s-a îngrijit atât de bine de Doroteea”.

„Și mă gândeam că ar fi bine s-o și invităm la noi pentru un sfârșit de săptămână. Ce zici de următorul sfârșit de săptămână?”

„Da, bineînțeles”, confirmă doamna Marman. „M-aș bucura dacă Patricia ar veni la noi, cu cât mai repede, cu atât mai bine”.

David Marman se ridică hotărât și se duse la telefon. În scurtă vreme se afla în discuție cu Patricia, din care nu auziră decât ceea ce spunea el. „Aș putea să vorbesc cu Patricia?... Da, sunt tatăl Doroteii. Dori? Ah, s-a dus la culcare... Da, era destul de obosită... Am vrut să-ți mulțumim că te-ai îngrijit așa de bine de ea după accident... și am dori mult să ne revanșăm cu ospitalitatea, Patricia... Ai vrea să vii la noi? Da, oricând... Ce-ai zice de următorul sfârșit de săptămână? Foarte bine. Poți să aranjezi asta împreună cu Doroteea atunci când vă reve-deți, Patricia. Ne bucurăm totdeauna când facem cunoștință cu prietenele fiicei noastre”.

Domnul Marman arăta foarte vesel atunci când se întoarse la ceilalți. „Patricia Dawson va veni la noi în următorul sfârșit de săptămână”, răspunse el. „Și acum trebuie să ne rugăm cu toții ca Domnul să folosească spre bine această vizită”.

„Așa o să facă, dragă”, zise doamna Marman cu încredere. „Sunt tare curios să știu ce-o să zică Doroteea când o să afle”, zise Daniel puțin îngrijorat.

„Poate că ar fi cel mai bine să-i spunem noutatea... și dacă mai ai o ceașcă de ceai, mamă, i-aș duce-o”, zise domnul Marman.

Fața ei se luminează. „Ce idee bună! Acum o să aibă precis chef să bea o ceașcă cu ceai”.

Dar când domnul Marman urcă după o clipă scara cu o ceașcă în

mână și bătu la ușa fiicei sale, nu primi un răspuns prea încurajator. „Pot să intru, Doroteea?” întrebă el cu o voce calmă. „Dacă ții neapărat...” răsună cam înăbușit o voce răgușită din interiorul camerei.

El deschise ușa și intra.

Ea nici nu-și dăduse osteneala să se dezbrace. Stătea lungită pe pat, cu fața îngropată pe jumătate în pernă, rămasă exact așa cum se aruncase cu o jumătate de oră înainte, și nu se mișcă atunci când intra tatăl ei.

El se duse la patul ei, puse ceașca pe noptieră și ridică plapuma pe care ea o aruncase neglijent pe jos, apoi o puse atent peste picioarele ei. „O să-ți fie rece, draga mea”, începu el cam stângaci. „Nu mă interesează!” răspunse ea morocănos. „Ți-am adus o ceașcă cu ceai”.

„Nu vreau!” Ea își îngropa și mai adânc fața în pernă.

El își puse mâna pe umărul ei. „Draga mea”, zise el hotărât, „n-are niciun rost! Ridică-te și ia ceașca cu ceai... am ceva să-ți spun. Hai odată”.

Pe de o parte n-ar fi vrut să asculte, dar pe de altă parte era curioasă să afle ce vrea să-i spună. În cele din urmă, ea se ridică și-și arătă fața umflată și udă de lacrimi.

Când o văzu, lui David Marman îi căzu greu. Arăta așa de nefericită! Eforturile făcute în acest sfârșit de săptămână o epuizaseră. Fața îi era palidă, iar ochii roșii de atâta plâns. De-ar fi fost lacrimi de căință! Ei îi părea doar rău că înșelătoriile îi fuseseră descoperite. Expresia feței îi spunea limpede că părerea de rău nu mergea mai adânc.

Ea luă cu o mână tremurândă ceașca pe care i-o dădu el. „Am vorbit la telefon cu prietena ta”, începu el, dar ea îl întrerupse imediat.

„Și ai certat-o, nu-i așa?”

El clătină din cap, zâmbind. „Nu. I-am mulțumit că a avut grijă de tine după accidentul tău. De aceea am și invitat-o la noi pentru un sfârșit de săptămână”.

„Și ea ce ți-a spus?” întrebă Dori cu răsuflarea tăiată.

„A zis că o să vină cu plăcere”.

„Când?”

„În următorul sfârșit de săptămână”.

„O, tată!” Ea râse silit și isteric. „Asta-i pedeapsa mea, nu-i așa?”

Buzele îi tremurau. „Știam eu că o să vă treacă prin minte așa ceva!”

El era uimit. „Dacă prietena ta este invitată înseamnă că nu e o pedeapsă”.

„Nu, în mod normal nu – dar aici, la voi!” strigă ea pățimaș. „Tu și cu mama – și băieții – sunteți cu toții așa de mărginiți și cu un orizont atât de îngust!”

David Marman dădu din cap. „Poate. Dar calea îngustă este calea sigură, nu uita asta”, o avertiză el grav. „Știi că putem alege între două căi – calea lată și calea îngustă. Calea lată duce la moarte și la pierzare, dar calea îngustă duce la viață”.

Ochii ei priveau cu dușmănie. „După cum îmi închipui, crezi că eu sunt pe calea cea lată, nu-i așa?”

El clătină trist din cap. „Dacă recurgi la minciuni și înșelăciune, și disprețuiești poruncile lui Dumnezeu – cum să cred atunci altceva?”

Ea își frânse mâinile. „N-am vrut să mint... voi m-ați făcut să mint. Totdeauna faceți atâta scandal când spun unde mă duc de-adevăratelea”.

„Nu, Doroteea”, o întrerupse tatăl cu hotărâre și în același timp cu tristețe, „de asta să nu te mai temi pe viitor. Mama ta și cu mine știm că acum ești destul de mare ca să-ți alegi singură calea pe care vrei să mergi în viață. Noi o să te lăsăm să-ți iei singură deciziile, dar totuși o să ne rugăm și mai departe pentru tine și o să-ți dăm sfatul nostru atunci când ni se pare necesar. Dar gândește-te la aceasta, draga mea”, continuă el mișcat, „Biblia spune: „Este o cale care pare dreaptă – care se arată interesantă și atrăgătoare –, și sigură. Dar nu este, draga mea. Ea este periculoasă, plină de capcane și de curse. Ea e calea diavolului... și ea te va duce la pieire”.

Seriozitatea și sinceritatea lui mișcă chiar și inima ei protestatară. El era definitiv demodat, dar cel puțin avea intenții bune. Era cu adevărat drăguț.

Ea își puse mâna pe brațul lui. „Tați”, zise ea, și în vocea ei era din nou ceva din farmecul ei de altă dată care-i plăcea atât de mult la ea, „nu e nevoie să-ți faci griji pentru mine. N-o să mi se întâmple nimic rău. Vreau doar să gust puținel viața cât sunt tânără și să am parte de un timp frumos ca și celelalte fete. Este ceva rău în asta?”

El se aplecă spre ea și îi sărută fruntea caldă și umedă. „Nu, fetița mea”, zise el cu tandrețe. „Fiecare vrea să dobândească ce este

mai bun în viață. Greșeala ta e că o iei pe calea greșită. Pe această cale nu vei găsi ceea ce cauți... căci calea îngustă este cea care duce la viață”.

El simți că ea devenise din nou rigidă în interiorul ei; ea îi zise cu vechea ei încăpățănare: „Bine, tată, dar sunt o mulțime de oameni care se decid pentru această cale – o să am mereu destui lângă mine!” „Da”, răspunse el oftând, „, căci poarta e largă, și calea este lată...” O, da, calea este lată, Doroteea Marman! Destul de lată pentru a atrage tot mereu oameni pe pantele ei netede și frumoase – și destul de lată și pentru tine, dacă vrei să mergi pe această cale. Dar să știi, Doroteea Marman – coborâșul este sigur și ușor, dar calea înapoi este lungă și obositoare, fiecare pas te duce peste spini și pietre care îți vor înțepa și zdrobi picioarele dacă vei căuta – poate că în zadar – poarta îngustă care duce la viață. Căci, Doroteea Marman, gândește-te că „puțini sunt cei care o găsesc...”

9. Patricia face câteva descoperiri

Sâmbăta următoare, la ora trei fix, Dori se duse după prietena ei la stația de autobuz. Acum venise rândul Patriciei la un sfârșit de săptămână plin de însemnătate!

Pentru prima oară de la accident, Dori putu să părăsească din nou casa. Odihna fără voie îi făcuse bine piciorului ei. Ea putea din nou să umble fără să șchiopăteze.

Nu trebui să-și aștepte prea mult prietena. De abia ajunsese la stație, că și veni autobuzul.

Patricia și Dori nu se mai văzuseră de câtva timp – chiar de la acel memorabil sfârșit de săptămână –, și astfel erau multe de povestit. O luară agale spre casă braț la braț. Dori nu prea se grăbea să ajungă acasă cu prietena ei. La drept vorbind, îi era cam teamă de proba de foc ce se afla înaintea ei. De-ar fi putut, i-ar fi amânat sosirea până la cafeaua de ora cinci.

Patricia nu înțelegea deloc îngrijorarea prietenei ei, ba părea chiar să se bucure în mod deosebit de acest sfârșit de săptămână.

„O să fie fantastic, Dori”, zise ea nerăbdătoare.

„Nu te aștepta la prea multe! Acum, e rândul tău, Patricia”.

Patricia nu putea decât să râdă de atâta gravitate. „Ce vrei să zici?”

„Ei bine, au aflat totul despre chestia cu picnicul, și sunt sigură

că tați o să te descoasă și o să-ți spună părerea pe șleau – așa e el. Chibzuiește totul foarte precis”.

Totuși, Patricia părea amuzată. „O să fie amuzant, Dori! O experiență cu totul nouă pentru mine!”

„Hm”. Dori făcu o strâmbătură. „Tare frumoasă o să fie noua ta experiență! Încă nu-mi cunoști familia!”

„A, familia aia a ta așa de groaznică!” Patricia strânse prietenește brațul lui Dori. „Acum chiar că m-ai făcut curioasă... mor de curiozitate! Deși trebuie să-ți spun că tatăl tău a fost foarte drăguț cu mine la telefon”.

„O, da”, recunosc Dori zâmbind. „Tați este drăguț, de asta nu duce lipsă”.

„Atunci de ce anume duce lipsă?”

Înainte ca Dori să poată răspunde, cineva o ajunse din urmă și o bătu pe umăr.

„Hello, Doroteea!” strigă o voce familiară.

Ea se întoarse și-l văzu pe Paul care li se alătură zâmbind prietenește cu un teanc de cărți sub braț.

„O, hello... Paul!” răspunse ea nu prea încântată. „Vii cu noi acasă?”

„Da”, zise el cu căldură. „Azi am venit ceva mai târziu ca de obicei”. El se adresă zâmbind Patriciei. „Pot să-ți iau geamantanul? Precis că este prea greu pentru tine”.

Patricia era foarte surprinsă. Nu se așteptase la atâta politețe. „Hm... mulțumesc mult”, zise ea zâmbind și-i dădu lui Paul geamantanul.

„Ei, Dori, nu vrei să ne faci cunoștință?” continuă el și se uită cam muștrător spre sora lui.

„O, da, îmi pare rău!” zise Dori nu prea afectuos. „Patricia, el este fratele meu Paul – Paul, ea este prietena mea Patricia Dawson”.

„Mă bucur să te cunosc, Patricia”. Paul zise aceste cuvinte pe un ton cald. „Ne-am bucurat cu toții la gândul acestui sfârșit de săptămână”.

„Și eu”, zise Patricia gânditoare.

Dori nu mai adăugă nimic. Plecară în tăcere mai departe, în timp ce Patricia socotea ceva în gând. Trebuie că era fratele care voia să devină pastor. Precis că odată o să fie un pastor bun, gândi ea. Vocea

lui era așa de plăcută și simpatică. Și părea să fie complet altfel decât toți băieții pe care-i cunoscuse până atunci.

„Uite că am ajuns!” Paul deschise marea poartă de lemn a grădinii și așteptă să intre fetele. „Bine ai venit la Carmel!”

„O, asta-i casa voastră, Dori?” Ochii Patriciei străluciră plini de interes.

„Da”, recunoscuse Dori ursuză, „sigur că nici pe departe nu se compară cu a voastră”.

„Dar mie mi se pare că este minunat aici!” explică Patricia, care era copleșită de frumusețea austeră a acestei case vechi și cenușii cu grădina ei sălbătică, de modă veche.

„Crezi cu adevărat, Patricia?” Dori îi zâmbi recunoscătoare prietenei ei. Patricia era totuși o fată bună.

„Uitați, acolo este și tați”, zise Paul și le conduse pe aleea grădinii. „Lucrează în grădină, ca totdeauna”.

Domnul Marman le văzuse deja și veni peste peluză în întâmpinarea lor.

„Mă bucur foarte mult că ai venit, Patricia”, zise el sincer când îi strânse mâna în semn de salut. „Prietenele fiicei noastre sunt totdeauna binevenite”.

„Este foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnule Marman, mulțumesc”. Aceste cuvinte simple, liniștite, ochii săi prietenoși și strângerea de mână plină de căldură ușurară trecerea peste stânjeneala începutului. Tatăl lui Dori era într-adevăr cu totul altfel decât și-l imaginase.

„Sper că o să mă scuzați”, continuă el, în timp ce se uita la cizmele mari și la costumul albastru de lucru, „dar sunt atâtea de făcut în grădină, încât nu pot scăpa ocazia din această după-amiază. Sâmbătă este singura zi în care pot să-mi rezerv timp pentru asta”.

„O, tatăl meu se duce totdeauna sâmbătă la meciul de fotbal sau la vreo cursă de cai”, interveni Patricia, dându-și osteneala să întrețină discuția, „și apoi lucrează duminică în grădină, dar ea nu arată niciodată cum trebuie”.

Domnul Marman clătină din cap. „La noi, în afară de cele absolut necesare, nu se lucrează nimic în ziua de duminică, Patricia”.

Dori simți că acum conversația putea s-o ia pe un făgaș periculos și încercă să schimbe subiectul. „Unde este Dan, tați?” întrebă

ea repede.

„O, Daniel este pe terenul de sport cu tinerii lui de la școala duminicală”.

Patricia râse. „S-ar crede că nu se satură destul de ei în ziua de duminică. Trebuie că ține mult la ei”.

„O, da, așa este”, aprobă domnul Marman, „și ei cred că Daniel este pur și simplu nemaipomenit”.

„Ei, hai acum, Patricia”. Dori își luă prietena de braț. „Paul ți-a dus geamantanul înăuntru; precis că mama ne așteaptă”.

Patricia nu se lăsă rugată de două ori. Primele ei impresii despre familia Marman erau o surpriză plăcută, și ca urmare era foarte dornică s-o cunoască și pe mama lui Dori.

„Aici suntem, mami!” strigă Dori după ce intră cu Patricia în hol.

Doamna Marman se grăbea deja în întâmpinarea lor. Șorțul imprimat cu flori îi dădea o înfățișare casnică. Bluza proaspăt călcată de sub șorț se potrivea bine cu el. „Ce bine că ai venit, Patricia”, zise ea și îi dădu un sărut matern și călduros pe obraz. „Tocmai băgăm în cuptor ultima tavă cu prăjituri, dar vă fac imediat o cafea. Dezbrăcați-vă mai întâi. Dori, te rog du-te cu Patricia până sus, și apoi coborâți imediat când sunteți gata”.

Perspectiva unei cești cu cafea în bucătăria doamnei Marman, din care venea un miros ademenitor de prăjitură la cuptor, îi convenea de minune Patriciei. „O, ce bine!” strigă ea veselă.

În camera Doroteii fusese pus un al doilea pat pentru Patricia, dar tot dădea impresia de spațiu mare și aerisit. Tavanul înalt făcea camera atât de spațioasă, încât chiar și mobila grea și veche din lemn de stejar părea neînsemnată.

Patricia trase adânc aer în piept. „Aceasta este camera ta, Dori?”

„Da”, zise ea și se gândi la camera aranjată modern a Patriciei. „Cred că n-ar mai arăta chiar așa rău dacă aş avea mobilă nouă în ea”.

„Nici vorbă, Dori!” strigă Patricia repede. „Mobila modernă ar reuși doar să strice impresia. Așa cum este arată minunat”.

Dar Dori doar dădu din umeri. „N-ai zice mulțumesc dacă ar trebui să trăiești aici!” zise ea oftând.

Patricia se duse la fereastră și se uită afară. Pomii din grădină arătau golași în fața fundalului strălucitor de iasomii galbene care atârnavă în ghirlande pe spalier și pe gard. În timp ce privea așa,

descoperi un măcăleandru care zbura vioi din ramură în ramură, se odihni puțin pe o creangă din apropierea ferestrei și începu să cânte o melodie drăguță.

„O, ce frumos”, murmură ea. Apoi se întoarse din nou către prietena ei. „Știi, Dori, aici este... cum să zic... așa de liniștit”.

Dori râse. „Da, ai dreptate, Patricia. Dar aș vrea să spun că pentru mine este puțin cam prea liniștit, puțin cam prea plictisitor”.

Pe fața Patriciei Dawson se arată o expresie neobișnuit de îngândurată. „Ei bine, poți să crezi sau nu, Dori... dar așa cum îmi pare acum, cu siguranță că mi-ar plăcea foarte mult să locuiesc aici”.

„N-aș avea nimic împotriva să fac schimb cu tine”, răspunse Dori repede, „dar curând o să-ți pară rău”.

Patricia era tot adâncită în gânduri atunci când se întoarse de la fereastră și se duse din nou la patul care-i fusese pregătit pentru acest sfârșit de săptămână. „Nu știu, Dori, sunt sigură...” zise ea visătoare.

„O singură seară o să-ți fie de-ajuns”, o avertiză Dori răspicat; cu toate acestea, faptul că prietena ei, după cât se părea, simțea mai multă simpatie pentru familia ei decât pentru ea însăși n-o scosese din sărite. „Așteaptă numai până ce începe tata cu rugăciunea familială!”

„Rugăciune?” Patricia se uită consternată la ea. „Ce vrei să zici cu asta?”

În ochii Doroteii se arată un licăr de satisfacție. În sfârșit reușise să-și trezească musafira din visare. În fond, de ce nu? Dacă Patricia era atât de fascinată și vrăjită de casă, atunci trebuia să fie atentă să nu-și piardă aliata de bază în lupta pentru libertate și independență. Era deja destul de rău să suporte familia, dar ca aceasta s-o câștige acum și pe Patricia de partea ei...

„Mai așteaptă puțin! mai întâi o să mergem jos. Precis că mama ne așteaptă deja cu cafeaua”.

Geamantanul Patriciei era tot acolo unde-l lăsaseră – pentru moment uitaseră de el –, dar ele se ridicară și ieșiră pe ușă.

Patricia savura cafeaua și prăjitura. Părea să-și fi propus ca să se bucure de orice lucru în acest sfârșit de săptămână. îi făcu plăcere să stea de vorbă cu doamna Marman la cafeaua de după-amiază și insistă apoi să șteargă vesela. Se simți bine șezând afară la soare în fotoliul mare de nuiiele și vorbind cu prietena ei despre tot ceea ce se întâmpla-se în ultima săptămână. Și găsi că este minunat să se plimbe

prin grădină și să-l asculte pe Paul care îi povestea câte toate despre pomii și plantele din grădină. Când apăru apoi Daniel, un tânăr înalt, zvelt, sportiv, îmbrăcat cu pantaloni din flanelă și pulover, se bucură să afle tot ceea ce făcuse el cu tinerele lui „talente promițătoare”. Când sosiră în fine Miriam cu Robert, care fuseseră invitați în mod special cu această ocazie, împreună cu bebelușul lor, se juca încântată cu fetița. Se simțea ca acasă – probabil pentru că o tratau ca pe o cunoștință veche; când veni timpul cinei, ea își pierduse toată sfiala și orice sentiment de rezervă.

Locul ei era între Paul și Daniel. Niciodată nu fusese atât de bine și de drăguț servită la masă. Amândoi îi ghiceau toate dorințele. Aceasta era o experiență cu totul nouă pentru Patricia, și ea o prețuia la valoarea ei. La ea acasă fiecare se gândea cum să fie servit de ceilalți; eventual o puneau pe Silvia, mezina, să-i servească. Dar Silvia, la rândul ei, nu făcea lucrul acesta fără murmur și împotrivire. Aici însă totul era altfel.

În timp ce sorbea câte puțin din a doua ceașcă de cafea pe care i-o turnase Daniel, pe când se ridicase în picioare ca să umple și ceașca mamei lui, ea încercă să prelucreze aceste noi impresii și să ajungă la un rezultat cât de cât clar. De unde provenea de fapt deosebirea dintre familia ei și aceasta? Oare casa să fie? Da, casa era complet deosebită. Dar deosebirea pe care încerca să și-o explice nu era legată oarecum de casă. În orice caz, așa simțea ea. Era ceva care-i vorbea inimii și care îi dădea în același timp sentimentul că trebuia să fie tare frumos să locuiască aici pentru totdeauna. Oare ce era? Oamenii? Da, domnul și doamna Marman erau cu totul altfel decât părinții ei. Nu exista comparație între ei. Părinții lui Dori erau mult mai în vârstă; poate că aici era secretul. Dar domnul și doamna Watson – sau Miriam și Robert. cum voiau să le zică ea – nu erau în vârstă, și cu toate acestea erau și ei foarte deosebiți! La fel și frații lui Dori, Paul și Daniel. Ea cunoștea o mulțime de tineri, dar pe nimeni care să fie ca Paul sau Daniel Marman. Desigur, Paul voia să devină pastor, și atunci trebuia să fie altfel decât ceilalți. De la el era de așteptat mai mult decât de la ceilalți tineri. Dar Daniel? Îi plăcea foarte mult de Daniel. Ochii ei îi urmăreau toate mișcările atunci când turna cafea fiecăruia. Tare ar fi vrut să știi dacă avea vreo prietenă; și dacă avea, cum arăta ea? Nu putea să-și în chipule exact ce fel de fată s-ar potrivi cu el. Atunci el se

uită dintr-odată la ea, ca și cum ar fi știut că ea îl observase tot timpul, și ochii li se întâlneau. Sângele i se urcă în obraji, și ea lăsa încurcat ochii în jos. Nu voia ca el să afle cât de mult o interesa persoana lui.

Așa că încercă să nu-i întâlnească privirea, și ochii ei hoinăreau prin toată camera, până ce se opriă într-un loc pe care nu-l observas până acum. Erau niște cuvinte scrise cu litere mari și înrămate ca u tablou agățat deasupra căminului. Ea citi cuvintele și simți dintr-od; tă că descoperise în sfârșit secretul acestei familii, deși nu putea dec să presupună în mod aproximativ ce însemnau ele: „Cristos este C; pul acestei case; Oaspetele nevăzut la fiecare masă; Ascultătorul tac al fiecărei discuții”.

Ochii Patriciei se îndreptau tot mereu întrebători spre aceste ci vinte de pe perete.

Lui Dori nu-i fu deloc greu să-și întrețină prietena în mod plăci căci după mâncare fiecare veni cu propuneri care mai de care mai bine; dar cei doi băieți păreau să fi luat în această zi totul în mână.

„Îți place să citești, Patricia?” întrebă Paul, arătând prin aceasta care era tema lui preferată.

„Mă tem că n-am citit prea multe cărți în viața mea”, recunoscua ea.

„Cărțile tale n-o vor interesa oricum prea mult pe Patricia, Paul”, interveni Dori. „El se ocupă totdeauna numai cu lucruri dificile”, adăugă ea.

„Asta nu se poate spune”, fu de părere Daniel. „Eu găsesc totdeauna ceva potrivit de citit”.

„Da, Daniel, atunci când citești; dar de cele mai multe ori meșterești la instalația ta de emisie!” îl tachina sora lui.

Fața lui Daniel se lumină. „Ai avea chef să vezi instalația mea de radio-emisie? Este în bârlogul meu – în cartierul meu general de afară”.

„O, cu mare plăcere”, zise Patricia cu ardoare.

„Bine, atunci hai cu mine”. El îi arătă drumul, și ea îl urmă.

Cunoștințele ei despre radio-amatorism se limitau la emisiunile de șlagăre și la cele distractive; ca urmare, fu luată prin surprindere când se găsi în fața unei îngrămădiri uimitoare de aparate electrice.

„Mi se pare că ești un radio-amator, Daniel, sau cam pe acolo, nu-i așa?” întrebă ea oarecum timid.

Daniel râse. „Asta nu-i decât un hobby de-al meu. Știi, Patricia, cu acest aparat pot să ascult emisiuni din toată lumea”.

„Chiar așa?” se miră ea, molipsită de entuziasmul lui.

„Da”, continuă el, „merge bine. Cu toate acestea, mă interesează mai mult emisia decât recepția. În felul acesta sunt atâtea posibilități în lucrarea de misiune”.

„Ah!” Patricia era foarte dezamăgită. „Atunci și tu vrei să te faci pastor?”

Daniel clătină din cap. „Nu, nu mă simt chemat la aceasta. Pentru moment sunt student la biologie, dar acum încă nu știu ce lucrare va avea cândva Dumnezeu pentru mine. Desigur că mă interesează lucrarea misionară”, adăugă el.

„Da, într-adevăr?” Patriciei i se părea că-i fuge pământul de sub picioare.

Dar Daniel nu observă nimic din dezamăgirea ei și continuă plin de entuziasm. „Fac parte dintre mai mulți tineri care se străduiesc cu ajutorul radioului să ajungă cu Evanghelia în toată lumea”.

„Hai, vino, Patricia! Este prea rece afară!” îi întrerupse Dori. „Hai în sufragerie, lângă cămin!”

Daniel se scuză și el. „Da, Patricia, aici e prea rece pentru tine. Nici nu m-am gândit la asta. Niciodată nu mă gândesc la altceva atunci când sunt lângă aparatele mele”.

„Nu face nimic, Daniel”, îl asigură Patricia. „Și eu am fost așa de atrasă de aparatul tău, încât nici n-am observat că s-a făcut rece”.

„Este într-adevăr foarte rece. Du-te înăuntru cu Dori – altă dată o să-ți arăt mai multe!”

„E-n ordine, Daniel... dar ai promis, să știi!” zise Patricia râzând în timp ce ieșea afară cu prietena ei.

Restul membrilor familiei erau ocupați cu alte munci necesare, astfel că fetele statură câteva clipe singure în fața căminului.

„Nu-i așa că Daniel este un băiat drăguț?” șopti Patricia.

„Da, este un tip de milioane”, încuviință Dori.

„Pot să-mi închipui că este foarte iubit de fete”, începu Patricia din nou.

„Ce? Daniel?” Dori râse. „Ăsta se uită numai la o fată care ține într-o mână Biblia, iar în cealaltă o carte de cântări! Mă tem că nu prea ești tipul lui, Patricia”, adăugă ea ironic.

Patricia oftă. „Da, așa cred și eu”, zise ea descurajată.

Dori se aplecă spre ea și o lovi prietenește. „Ei, Patricia, ce s-a întâmplat cu tine?” își tachina ea prietena. „Nici nu mai semeni cu vesela Patricia de altă dată”.

Patricia tresări. – „Am meditat puțin, Dori, asta-i tot”.

„Ei, hai, puțin să-ți pese de toți ceilalți!” zise Dori într-o doară.

Patricia trase adânc aer în piept. „Da, Dori”, zise ea încet, „tocmai mă gândeam ce bine e de tine”.

„De cine? De mine?” gâfâi Dori încremenită. „Cum așa? Cum ai ajuns la concluzia asta?”

Patricia era serioasă și meditativă. „Cred că e tare bine de tine că ai un asemenea cămin. Chiar așa cred, Dori!”

„Și mie îmi place!” răspunse Dori nemulțumită. „Dar tu mi-ai povestit tot timpul că...”

„Da, Dori”, recunoscuse Patricia. „Dar uite, de unde să știu eu...”

Nu-și putu sfârși propoziția, căci tocmai intra cineva. Iar la scurt timp după aceea ședeau cu toții confortabil în jurul căminului.

Seara trecu repede, deși era cea mai ciudată seară de sâmbătă pe care o trăise Patricia vreodată. Ce plictisitor și neinteresant o să sune în urechile prietenelor ei când o să le povestească vizita! Și totuși, trebuia să mărturisească faptul că-i plăcea cu adevărat!

O vreme doar șezură și discutară în fața căldurii plăcute care venea din cămin. Iar schimbul prietenesc de păreri și puncte de vedere se dovedea a fi foarte interesant și instructiv. Pe Patricia o izbi un lucru deosebit în legătură cu familia Marman: ei discutau fără să se certe. Așa ceva nu exista niciodată acasă la ea. Chiar dacă cei din familia Dawson stăteau împreună doar cinci minute, puteai fi sigur că se vor certa în legătură cu vreun lucru. Probabil că aceasta era o explicație pentru faptul că acasă la ea nu cunoștea o asemenea sociabilitate. Apoi cineva propuse muzică. Se adunară cu toții în jurul pianului. La ea acasă nu exista pian, căci pianele nu mai erau de mult moderne. Dar Patriciei îi plăcea muzica bună, și în timp ce asculta vrăjită armonia minunată a sunetelor pianului și a vocilor, se gândi că pianul posedă propria lui personalitate. Sau de vină era oare personalitatea celor care cântau la el? Pe când medita ea la toate acestea, lui Daniel îi veni o idee bună. El aduse înăuntru o parte a aparatului său de emisie, și toți ascultară încordați cum transmitea o stație misionară pe unde scurte

„Tatăl nostru” în multe limbi. Daniel putea să spună imediat ce limbă era, și astfel totul fu și mai interesant. Firește că Patricia nu putu recunoaște decât versiunea din limba ei maternă, căci avea atât de puține cunoștințe despre lucrurile religioase!

După o cafea fierbinte și după plăcintă cu prune se făcu tăcere. Patricia se întrebă ce anume va urma acum.

Domnul Marman luă Biblia de pe raft, iar Dori îi aruncă repede prietenei ei o privire triumfătoare. Deci acum venea...

„Ar trebui poate să-ți explic mai întâi, Patricia”, începu domnul Marman, adresându-se musafirei, „că noi obișnuim ca în fiecare seară să ne rugăm împreună. Uneori cântăm și câteva cântări – cum se nimerește. Dar totdeauna citim un pasaj scurt din Biblie, și după aceea ne rugăm câteva clipe. Soția mea și cu mine facem așa de când ne-am căsătorit. Sper că nu te supără cu nimic lucrul acesta!”

„Nu, sigur că nu”, răspunse Patricia repede, dar dintr-odată păru nervoasă și nesigură. Ce-o să se întâmple acum? Deci cu privire la lucrul acesta o avertizase Dori.

„Ei bine”, continuă domnul Marman, adresându-se acum tuturor, „ce să citim în seara aceasta?” în mod normal luau o carte din Biblie și citeau în fiecare seară câte un capitol. Dar în ocazii speciale, domnul Marman obișnuia să roage pe cineva să propună textul lui favorit.

Miriam se anunță prima la cuvânt: „Am putea citi ceea ce-mi place mie cel mai mult? Știi care este pasajul”.

„Odată trebuie să citim și pasajul meu favorit”, interveni Daniel. „Al tău e ușor de ghicit, Miriam – capitolul 53 din Isaia!”

„Tot timpul numai asta vrei să auzi, Miriam”, protestă Dori, aproape supărată. „Altceva nu-ți trece prin minte?”

Miriam zâmbi radios. „Acest capitol ne va rămâne – mie și lui Robert – totdeauna cel mai drag, și mai ales versetul 5. Acest capitol ne era drag înainte de a ne cunoaște, căci amândoi ne-am convertit prin acest verset 5. Ciudat, nu-i așa?” adăugă ea și se adresă cu întrebarea ei Patriciei, pentru că toți ceilalți cunoșteau deja istoria.

„Da”, răspunse Patricia aprobator, căci nu știa ce să spună altceva.

„Tată, citește atunci cel puțin versetul 5, dacă nu vrei să citești tot capitolul”.

Și astfel domnul Marman își deschise Biblia, și încă înainte de a ajunge la pasajul respectiv, rosti cuvintele: „Dar El este rănit din cauza faptelor noastre „rele și zdrobit din cauza păcatului nostru. Pedepsa se află asupra Lui pentru ca noi să avem pace, și prin rănila Lui suntem noi vindecați”.

El se opri, și spre uimirea tuturor Patricia fu cea care vorbi – Patricia, care ascultase cu atenție fiecare cuvânt al versetului. „Nici măcar n-am înțeles despre ce este vorba!” mărturisi ea și-i aruncă lui Miriam și lui Robert o privire întrebătoare.

Miriam își dădu imediat seama de ocazie. „Vreau să-ți spun, Patricia, cum s-a întâmplat că acest verset a dobândit o așa mare importanță pentru mine. Când eram mică și mergeam la școala duminicală, primeam totdeauna un mic premiu dacă puteam spune pe de rost un verset din Biblie. Acest verset făcea parte dintre cele pe care le știam încă de pe atunci. În plus, eu eram singura din grupa noastră care putea să spună pe de rost cuvintele dificile din acest text. Desigur că eram foarte mândră de lucrul acesta și repetam acest verset cu fiecare ocazie. Într-o zi, învățătorul de la școala duminicală mi-a zis: „Miriam, o să schimb câteva cuvinte din acest verset, și tu va trebui apoi să înveți versetul în această formă nouă.

— Dar El este rănit din cauza faptelor mele rele și zdrobit din cauza păcatului meu. Pedepsa se află asupra Lui pentru ca eu să am pace, și prin rănila Lui sunt eu vindecată. De atunci am început să spun versetul în felul acesta”.

Miriam făcu o mică pauză în relatarea ei, căci observă că ochii Patriciei erau ațintiți neconținut asupra ei. „La început mă gândeam”, continuă ea zâmbind, „că învățătorul se plictisise să tot audă versetul în forma lui veche. Dar curând am început să înțeleg ce deosebire uriașă este între, faptele noastre rele și, faptele mele rele. Versetul se referă la moartea Domnului Iisus Cristos pe cruce... așa am fost învățată. Și eu credeam că El a murit pentru păcatele noastre. Dar când mi-am dat seama că El a murit pentru păcatele mele – adică, dacă n-ar mai fi existat pe pământ niciun alt păcătos, atunci ar fi murit numai pentru mine –, asta era cu totul altceva! M-am întors la El, adică m-am convertit, și L-am primit ca pe Salvatorul sau Mântuitorul meu personal”.

„Și eu am făcut aceeași experiență”, zise soțul ei, adresându-se

Patriciei. „Odată, am ridicat din întâmplare de jos un semn de carte, cu un verset biblic pe el, care căzuse într-o seară din cartea cuiva. De obicei nu citeam asemenea semne de carte, dar pe acesta stătea scris un verset din Isaia, și acolo unde altfel stă cuvântul „noastre” era lăsat un loc liber. Alături era invitația de a-și scrie fiecare numele în locul acela gol. Și pentru că nu aveam pe moment altceva mai bun de făcut, am luat pixul din buzunar și mi-am scris numele acolo, așa că am citit versetul în felul acesta: „Dar El este rănit din cauza faptelor rele ale lui Robert Watson și zdrobit din cauza păcatului lui Robert Watson. Pedepsa se află asupra Lui pentru ca Robert Watson să aibă pace, și prin rănile Lui este Robert Watson vindecat. Apoi am pus în buzunar semnul de carte, și în scurtă vreme am uitat de el”.

„Și pe urmă ce s-a întâmplat?” întrebă Patricia, care era în mod vădit interesată de urmarea istoriei.

„L-am luat iarăși în mână atunci când căutam ceva în buzunar, și din pură curiozitate m-am uitat mai atent la el și l-am citit. Desigur, de data aceasta am citit: „Dar El este rănit din cauza faptelor rele ale lui Robert Watson... și dintr-odată s-a făcut lumină în mine. Am înțeles că Domnul Iisus Cristos a suferit moartea pe cruce în locul meu și a luat asupra Sa pedeapsa pentru păcatele mele. Și tocmai în acea clipă... îmi amintesc și acum foarte bine momentul... am îngenunchat și l-am mulțumit că și-a dat viața pentru mine. Acesta este motivul pentru care a devenit versetul meu favorit”.

„Ah!” zise Patricia, și pe fața ei se afla o expresie foarte ciudată.

Domnul Marman întrerupse tăcerea care urmă citind încă o dată versetul. Apoi sfârși meditația în familie rostind o rugăciune scurtă, în care îi încredința pe toți grației și iubirii lui Dumnezeu.

Se ridicară ca să se ducă la culcare, și-și spuseră reciproc „noapte bună”.

Patricia era foarte tăcută atunci când părăsi sufrageria împreună cu Dori și urcă treptele spre camera lor. Dar când ajunse sus se opri brusc și strigă: „Ah, mi-am uitat lucrul de mână lângă cămin... mă duc repede să-l aduc”.

„Bine”, zise Dori, „între timp fac paturile”.

Așa că Patricia se grăbi pe scară în jos spre ușa sufrageriei, care fusese lăsată deschisă. Ea bătu totuși șovăielnic și auzi imediat un „intră”. Domnul și doamna Marman erau singuri acolo. Doamna

Marman strângea vesela care mai rămăsese pe masă, iar soțul ei stingea ultimele resturi de cărbuni aprinși din cămin cu un clește vechi de alamă.

El se întoarse spre ea atunci când intră. „Ah, tu ești, Patricia”, zise el uimit. „Cam uitucă, nu?” zise el făcând cu ochiul.

„Nu... de obicei nu, domnule Marman”. Ea părea destul de emoționată. „Mă... mă tem că mă gândeam la altceva”.

„Este acolo pe taburet, Patricia”, zise doamna Marman. „Tocmai l-am ridicat de jos”.

„O, vă mulțumesc mult”.

Patricia își luă lucrul de mână, dar părea că mai vrea să spună ceva așa cum stătea acolo și răsucea nervos firul de lână între degete.

„Mai este ceva, Patricia?” întrebă prietenos doamna Marman.

„O, da”, izbucni ea. „Eu... voiam doar să vă zic că-mi pare groaznic de rău pentru ceea ce s-a întâmplat în ultimul sfârșit de săptămână, reia refer la picnic. A fost numai vina mea”.

David Marman clătină din cap. „Nu, Patricia, eu n-aș spune lucrul acesta, deși este foarte generos din partea ta că vrei să iei întreaga vină asupra ta!”

«Doroteea își are partea ei de vină», adăugă doamna Marman.

Buzele Patriciei tremurau. „Dar eu am făcut planul. A fost numai ideea mea ca ea să rămână acasă la mine și să se prefacă că ne-am dus la biserică”.

„Dar Doroteea a fost de acord cu lucrul acesta”, zise doamna Mar-l man oftând.

„Da... însă eu am convins-o să facem așa... și-mi pare rău”. Ea se opri o clipă și-și strânse pleoapele ca să nu dea drumul lacrimilor. Dintr-un motiv nelămurit simțea nevoia să plângă. Putu să se rețină doar l făcând un mare efort. „Eu... eu n-aș fi încercat niciodată s-o conving} pe Dori ca să vă înșele dacă... dacă aș fi știut ce cămin minunat are. Și n-o să mai fac niciodată lucrul acesta. Vă promit... dacă vreți să mă credeți!”

„Sigur că te credem!” zise domnul Marman cu voce răgușită și îi luă mâna în a lui.

„Dumnezeu să te binecuvânteze, draga mea”, șopti doamna Marman și o îmbrățișa. Inima Patriciei era așa de plină, că nu mai putu rosti niciun cuvânt. Cu un hohot de plâns pe jumătate înăbușit, ea făcu

stânga împrejur și ieși repede din sufragerie.

10. Un străin

„Hai, Patricia, dă-i drumul! Ce-i cu tine?” întrebă Mariana nerăbdătoare. „N-ai scos aproape niciun sunet de când stai aici la masă!”

„Chiar așa?” întrebă Patricia distrată și se uită la celelalte din grupa „marelui cinci” cu un zâmbet destul de slab, în timp ce ședeau împreună ca de obicei la cafea.

„Da, așa este!” întări și Roza. „Nu este deloc felul tău să fii prost dispusă”.

„Îmi pare rău”, se scuză Patricia râzând, „dar ce să spun atunci?” „Ai putea spune de exemplu la ce oră ne întâlnim sâmbătă ca să ne ducem la dans”, interveni repede Dori. „De abia mai stau. Ce pregătiri trebuie să mai facem?”

Patricia trase adânc aer în piept. „Uite, Dori”, începu ea hotărâtă.

„Nu prea am chef să te iau acolo cu mine. Nu cred că ar fi corect față de părinții tăi”.

Doroteea Marman o privi revoltată. „Așa departe ai ajuns, Patricia, că-mi spui tu ce este corect pentru familia mea și ce nu?”

„Îmi pare rău, Dori, poate că n-ar fi trebuit să spun asta. Dar acum, când am făcut cunoștință cu familia ta...”

Dori își aruncă capul pe spate. „Nu este nevoie să-ți faci griji pentru familia mea. Poți să le lași liniștită în seama mea. Nu le spun nimic despre dans. O să le spun pur și simplu că mă duc la o mică serbare”.

Ea era mirată că prietena ei nu părea deloc încântată de această soluție. Până atunci Patricia îi propusese mereu asemenea soluții ca să iasă din încurcătură.

„Nu, Dori”, spuse ea repede, „nu face așa ceva. Spune-le adevărul”. „Ce?” De uimire, Dori rămase cu gura deschisă. „După tot ce-am auzit de la tine...”

„Patricia întoarce foaia”, fu comentariul cinic al Marianeii. „Vrei să te faci mai bună, Patricia?” zise Roza cu un surâs ironic. Fața Patriciei Dawson se înroși, dar nu-și schimbă părerea. „Ei bine, da”, recunoscuse ea deschis, „m-am gândit serios la lucrul acesta... un pic cam târziu... cel puțin în unele privințe”.

„O, Doamne!” Mariana își ridică brațele într-un gest de

consternare simulată. „Tare aş vrea să ştiu ce-o să se întâmple cu, marele cinci!”

Margareta căscă. „Patricia, mai este un lucru pe care țin mult să-l aflu”, începu ea pașnic. „Când cineva spune că vrea să înceapă o viață nouă, ce se întâmplă cu cea veche?”

Patricia păru nesigură. „De unde să ştiu?” răspunse ea evaziv. „Cu adevărat, Margareta, câteodată îți trec prin minte lucrurile cele mai imposibile!”

Celelalte se grăbiră s-o apere pe Margareta și protestară cu tărie. „Nu, Patricia, aceasta nu este altceva decât rațiune omenească sănătoasă!”

„Margareta are totuși dreptate”.

„Chiar așa, Patricia, este mult adevăr în ceea ce spune Margareta”, explică Dori, căci era extrem de supărată din cauza noilor idei ale prietenei ei. „Din partea mea, e bine și frumos, să începi o viață nouă; dar nu poți așa de simplu să uiți sau să ștergi cu buretele ceea ce s-a întâmplat mai înainte. De exemplu, dansul acesta... la urma urmei a fost o

Promisiune”.

Patricia oftă. „Bine, Dori”, zise ea șovăind, „dacă vrei chiar așa de lt, atunci o să ne ducem, deși nu mă simt prea bine la gândul de a te și pe tine acolo”.

„Tu pari să nu te mai simți bine în nicio privință, dacă te interesează!” replică Dori supărată.

Roza râse. „E numai vina ta, Dori”, zise ea amuzată. „La urma urmei tu ai invitat-o să vină la voi, și de atunci este complet schimbată”.

Patricia revăzu în minte casa lui Dori. Schimbată? Da, așa era de la vizita ei acolo. Aveau dreptate. După acest sfârșit de săptămână petrecut în familia Marman, ea nu mai era aceeași Patricia Dawson. Viața ei de până atunci n-o mai satisfăcea de când făcuse cunoștință cu ai ceasta familie și cu modul ei de viață. Ei erau cumva altfel, mai valoroși.

„Da, Patricia, ce-au făcut cu tine în ultimul sfârșit de săptămână?” Tachinarea blândă îi întrerupse șirul gândurilor; ea se uită cu o expresie serioasă pe față la prietenele ei amuzate. „Nu ştiu”, zise ea oftând. „Dar mi-aș dori ca să puteți toate să petreceți un

asemenea sfârșit de săptămână în familia lui Dori, n-o să vă strice cu nimic”.

„După cât se pare, lui Dori îi strică”, fu de părere Margareta, și toate izbucniră în râs, pentru că ea își spusese atât de serios părerea.

„Ei bine, chiar eu sunt oaia neagră în familia noastră!” răspunse Dori veselă. „Cu toate acestea, o să-mi aranjez viața așa cum îmi place mie. N-am niciun chef să-mi fac griji din cauza aceasta”. „Dar ei o să-și facă griji din cauza ta!” îi atrase Patricia atenția. Ea doar ridică din umeri. „Din partea mea, e treaba lor!” zise ea într-o doară. „Acum termină odată să-ți mai faci griji pentru mine sau pentru familia mea. Sâmbătă seara o să-mi faci cunoștință cu un Făt Frumos, și atunci totul este iarăși în ordine!”

Patricia Dawson se încruntă. „Hm, dacă îmi imaginez că n-o să fii mai prietenoasă cu el decât ai fost ultima duminică cu tânărul acela din biserică, atunci să știi că n-am niciun chef să-ți fac cunoștință cu cineva”.

„Ah... Ștefan?” Dori își strâmbă disprețuitor gura, totuși se cam înroșise la față. „Dacă tinerii de la dans seamănă cu el câtuși de puțin, renunț să mai fac cunoștință cu vreunul”.

Patricia clătină meditativ din cap. „Nu este nevoie să-ți faci griji”, zise ea hotărâtă, „acolo nu există niște băieți ca el”.

Și cu adevărat nu existau! Când Dori se găsi în sfârșit în vârtejul bucuriei și veseliei exuberante pe care le visase de atâta vreme, gândurile ei nu erau de nimeni mai îndepărtate decât de Ștefan Morris. Ea se gândea numai la fericirea din clipa aceea. Mulțimea, muzica, mișcarea și ritmul exuberant – toată atmosfera aceea de lipsă de griji – aceasta era viața, își spunea ea. Iar când se apropie de ea un străin înalt, chipeș și brunet ca să-i ceară următorul dans, spunând cu o voce blândă și melodioasă: „Îmi permiteți?” fără ca mai întâi să se prezinte, inima începu să-i bată nebunește, și ea simți că acum i se vor împlini visele.

Mai întâi șovăi puțin, dar el era insistent, cu un zâmbet pe buze, care arătau două șiruri de dinți frumoși și albi sub o mustață deasă. Înainte de a se fi gândit bine ce face, el o și conducea în mijlocul ringului de dans.

Următoarele minute trecură ca în vis; când apoi muzica încetă și ei se opriră, ea se uită la el cu ochii strălucitori. „Mulțumesc!” zise ea,

cu răsuflarea tăiată.

El n-o lăasă din brațe. „Este foarte cald aici”, spuse el și-și apropie puțin fața de a ei. „Ce-ar fi să ieșim o clipă?”

Ea nu avea nimic împotriva – de ce ar fi avut? Atenția lui față de ea o măgulea, iar comportarea lui îi insufla încredere. Tare ar fi vrut să știe cine era.

„Da, aici e mai bine, nu-i așa?” zise el blând, în timp ce stăteau în balconul acela mic care dădea spre sala mare și care era într-o oarecare măsură separat de ea.

„O, da, mult mai bine!” încuviință ea. Aerul proaspăt îi răcorea obrajii înfierbântați și îi făcea bine.

„Cred că acum este vremea să mă prezint”, continuă el. „Numele meu este George”.

„Mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnule George”.

„Nu, nu!” El râse tandru când degetele lui îi strânsesă mâna. „Lasă-l pe domn la o parte! Mă numesc George Felden. Prietenii mei mă numesc numai George”.

Dori râse și ea. „Așa este și la mine”, mărturisi ea. „Mă numesc Doroteea Marman, dar prietenii îmi zic simplu Dori”.

„O, pot să vă zic și eu așa?” întrebă el galant. Ea încercă să-și tragă mâna din a lui, dar el o ținea cu atât mai tare. „Puteți să-mi ziceți cum vreți”, răspunse ea într-o doară, „cât timp nu vă vine ideea să-mi ziceți Doroteea, căci urăsc numele acesta!”

El o privi o clipă lung, fără să zică ceva. Această privire îmbujora și mai mult obrajii ei înfierbântați, și ea se bucură că stătea în întuneric și nu în lumina sălii de dans. „Știu un nume pentru dumneavoastră”, șopti el. „O să vă numesc mica mea prințesă”.

El se opri, căci auzise pași ce se apropiau cu repeziciune.

„Dori!”

Sunetul numelui ei îi surprinse pe amândoi, și ea se întoarse iute. „Ești aici, Dori?”

Era vocea Patriciei Dawson. Ea știu imediat, deși nu era destulă lăun mină ca să recunoască trăsăturile fetei înalte și zvelte care stătea acolo în cadrul ușii și se uita întrebătoare la ei.

„Da, Patricia?” Cuvintele sunau a nerăbdare. „Ce vrei?” Patricia Dawson se apropie cu câțiva pași, rămase totuși la acea distanță – părtărie de la care poți să vorbești fără să strigi. „Te-am căutat, Dori”. Ea aruncă o

privire rapidă asupra însoțitorului lui Dori. „Este timpul să plecăm acasă”.

„Să plecăm?” repetă ea fără voie. „Hai, nu fi proastă, Patricia! Ni-l meni nu se gândește să plece acum acasă”.

George Felden râse. „Chiar așa! De abia am început să ne distrăm! puțin – seara de abia a început!”

Patricia îl privi, în timp ce vorbea, cu ochi critici; era sigură că și ea o privea la fel, cât îi permitea lumina aceea în amurg. Nu putea decât să ghicească ce credea despre ea, căci el nu zicea nimic care ar fi putut fi de importanță deosebită. Cu toate acestea, simțea că între el și ea se înălța o barieră de dușmănie. Impresia ei personală despre acest străin \ amabil și îngrijit era o antipatie instinctivă. Cu greu ar fi putut să spună de ce nu-i plăcea de el. Nu, nici ea nu știa. Dar în vocea lui era ceva care voia să domine, și acest lucru o uimea și o supăra totodată. El vorbea de parcă Dori i-ar aparține deja, și totuși el o cunoștea doar de câteva minute. Patricia rămase pe poziție. N-o să fie așa de ușor cum crede el. O să aibă el de a face cu prietenii lui Dori!

„Hai, Dori, vino”, zise ea, fără să-i dea nicio atenție bărbatului. „Trebuie să ne pregătim de plecare”.

Înainte ca Dori să găsească timp ca să răspundă, vorbi Felden în locul ei. „Nu trebuie să-ți faci griji pentru autobuze sau trenuri, doar sunt cu mașina, Dori... și este de la sine înțeles că o să te duc acasă”. Patricia simți din nou că în realitate el nu vorbea cu Dori, ci cu ea. În cuvintele lui se afla o provocare indirectă pentru ea.

„Ei, vezi?” strigă Dori cu râvnă. „N-are rost să-ți bați capul din cauza mea – George o să mă ducă acasă”.

„Cu cea mai mare plăcere”, aprobă el și dădu și din cap.

„Nu, Dori”. Patricia se apropie cu un pas. „Eu te-am adus aici, și eu te voi duce acasă. Și anume, îndată ce ești gata” ...

„Dar nu sunt gata!” replică ea obraznic. „Până sunt gata mai durează mult timp!”

„Ei bine, o să aștept”. Și ea se sprijini de balustrada balconului, ca și cum n-ar fi avut de gând să plece de acolo.

Timp de o clipă, niciunul nu mai spuse nimic. Apoi Felden rupse tăcerea și se adresă cu un surâs Patriciei: „N-aveți încredere s-o lăsați pe prietena dumneavoastră cu mine?” Întrebă el și încercă să dea vocii un ton cât mai prietenos.

Patricia clătină din cap. „Nu este vorba de asta”, zise ea, străduindu-se să vorbească politicos. „E vorba doar de faptul că Dori n-a mai fost niciodată aici, iar eu mă simt cu adevărat responsabilă pentru ea. Am promis familiei ei...”

„Nu-mi amesteca familia în chestia asta!” strigă Dori înfierbântată. „Sunt complet liberă și voi face ceea ce-mi place!”

Felden râse. „Haideți să nu mai pierdem timpul fără rost!” zise el. „Ce-ar fi să vă duc pe amândouă până acasă?”

Patricia nu se lăsa convinsă. „Nu... deși vă mulțumesc”, spuse ea repede. „Nu avem mult de mers. Totul este în ordine”.

„Chiar așa, Patricia?” protestă Dori înverșunată. „Ești în stare să-i strici cuiva toată seara!”

„Dar așa ne-am înțeles, Dori... știi doar”, îi aminti Patricia. „Ai fost de acord ca să venim împreună și să plecăm împreună, nu-i așa?”

„Da, dar...”

Felden își aprinse o țigară. „Ei bine”, zise el blând, „dacă așa stau lucrurile, atunci să-i facem astăzi prietenei tale pe plac, dar va fi ultima oară”, adăugă el, și vocea lui devenise doar o șoptă.

„Da”, zise Dori tremurând, „așa... cred și eu”.

El o luă de braț. „Și”, continuă el, uitându-se în direcția Patriciei, «dacă prietena ta este așa de bună și-ți aduce pardesiul de la garderobă, noi o să ieșim și o s-o așteptăm la intrarea principală”.

Era limpede că prezența ei nu era dorită, gândi Patricia. Dar pentru că obținuse ceea ce dorise, părea că nu mai are niciun motiv să rămână, ci să plece la garderobă.

„Bine”, zise ea în cele din urmă. „Cât timp? Cinci minute?”

George Felden dădu din cap în semn de aprobare.

Drumul spre casă nu fu prea vesel. Dori era prost dispusă, pentru că Patricia o privase de proaspătul ei admirator; dar nici Patricia nu era în cea mai bună dispoziție. În timp ce proasta dispoziție a lui Dori începu treptat să dispară, când se gândea la frumoasele promisiuni pe care i le făcuse „Făt Frumos”, Patricia era chinuită tot mai mult de povara temerii și reproșurilor pe care și le făcea. De nu s-ar fi dus cu Dori la dans! N-ar fi trebuit să se ia după ea. După ce făcuse cunoștință cu familia Marman, nu mai simțea nicio plăcere să se ducă la dans. Ar fi trebuit pur și simplu să anuleze această seară! Doar poate că atunci Dori s-ar fi dus singură!? Ei bine, atunci ar fi fost pe

răspunderea ei... dar acum ea se simțea responsabilă! Era vina ei că Dori făcuse cunoștință cu acest George Felden. Și unde o să sfârșească lucrul acesta?

„Cu adevărat, Dori, este ceva la el care nu-mi place”, zise ea, după ce prietena ei îi vorbise cu entuziasm despre farmecul lui Felden.

„Așa? Ce anume?” întrebă ea nerăbdătoare.

Patricia clătina din cap. „Nu știu... nu știu ce este. Dar este ceva. Nu m-aș încrede prea mult în el dacă aș fi în locul tău”.

Dori râse și-și aruncă provocator capul pe spate. „Ai o groază de sfaturi de dat, Patricia, dar sfaturile sunt complet diferite de cele pe care mi le-ai dat în urmă cu o săptămână!”

Patricia aprobă din cap cu o figură nefericită. „Da, Dori, știu”, recunoscua ea. „Dar ceea ce ți-am spus era fals... acum am înțeles lucrul acesta”.

Dori râse din nou. „Dar eu nu pot să înțeleg, Patricia! Știu că îți sunt foarte îndatorată. N-aș fi îndrăznit să intru niciodată în această viață dacă nu m-ai fi ajutat tu... și uite ce era să pierd!”

„Ah, Dori!” Aceste cuvinte o lovira pe Patricia Dawson ca un glonte în inimă. „Eu... am făcut o greșală... chiar așa am făcut!” strigă ea. „Viața în care te-am inițiat nu conține nimic. Este... goală!”

Între timp ajunseseră la poarta „Carmelului”, căci Patricia insistase să-și conducă prietena până în fața casei ei; acum, cu mâna pe clanță, Dori se întoarce și se uită complet zăpăcită la însoțitoarea ei.

„Pe cinstite, Patricia, nu te mai înțeleg!” zise ea sincer. „Te-ai schimbat complet”.

Patricia tăcu o clipă, în timp ce o privea pe fata de lângă ea, și privirea i se opri asupra impozantei case vechi din spate care veghea asupra lor ca un străjer. Și evenimentele din seara aceea îi trecură din nou prin fața ochilor. Apoi își aminti iarăși de oamenii aceia sinceri și cu inimă caldă pe care îi cunoscuse în această casă, de discuția pe care o ascultase atent, de cuvintele din Biblie și de rugăciunea domnului Marman. Dintr-odată fu copleșită de mulțimea înspăimântătoare de rele pe care le făcuse. Ea o scosese pe prietena ei din siguranța și ocrotirea acestei case și o dusesese... încotro? Patricia avea destulă experiență, cu toate că era încă așa de tânără, ca să știe că acea cale pe care i-o arătase Doroteii Marman era plină de capcane și de pericole. Dar cum s-o avertizeze acum, când doar cu puțin timp înainte o

încurajase la aceasta? Și cum să se întoarcă ea înapoi, după ce stăruise cu atâta succes ca ea să pornească pe această cale?

„Mi-aș dori să te schimbi împreună cu mine, Dori!” Aceste cuvinte ieșiră impetuos din gura ei, și vocea îi era încordată din cauza tensiunii interioare.

Dar Dori râse. „Uiți, Patricia... m-am schimbat deja, și mă bucur teribil de lucrul acesta. Noapte bună, pesimisto!” mai zise ea și îi făcu veselă cu mâna.

Poarta dinspre grădină se deschise și se închise la loc în urma ei. Patricia rămase mult timp unde era și se uită în urma ei, până ce umbra lui Dori dispăru și nu se mai auzi zgomotul pașilor ei pe aleea din grădină.

Cum stătea așa Patricia singură pe trotuar – nu-și dădea seama cât timp trecuse –, începu să plângă în hohote. Își acoperi cu mâinile reci fața udă de lacrimi. Tremura din tot corpul.

„O, Doamne!” șopti ea zdrobită, „ce pot să mai fac? Ce-am făcut?”

11. Patricia ia o hotărâre

Miriam Watson puse receptorul telefonului în furcă și se îndreptă radioasă spre soțul ei.

„Robert!” strigă ea entuziasmată. „A sunat Patricia... Patricia Dawson!”

„Da?” Fața lui Robert Watson se luminează și ea. Își amintea bine de față, căci de la sfârșitul acela de săptămână se rugaseră zilnic pentru ea. „De ce te-a sunat?”

„Tare ar vrea să vină și să vorbească cu noi!”

„O! Chiar așa?” Robert părea să socotească aceasta drept o evoluție foarte importantă a lucrurilor. „Când?”

„Azi după-amiază! Este deja în drum spre noi. Ah, Robert, nu este acesta un răspuns minunat la rugăciunile noastre?!”

„Da, într-adevăr!” încuviință soțul ei mișcat. „Probabil că este ceva care o neliniștește, altfel poate că n-ar fi venit”.

„Spune că are ceva pe inimă...”

Robert aprobă din cap dus pe gânduri. „Am simțit că Domnul i-a vorbit în seara aceea... nu-i așa, dragă?”

„Ah, Robert!” Miriam oftă mulțumită, în timp ce-și rezemă capul pe umărul soțului ei. „Aproape că este prea frumos... dacă te gândești că ea ne-a întrebat dacă poate să vină la noi!”

Robert își puse tandru mâna în jurul ei. „Ar fi trebuit s-o rogi să rămână aici până la cafea”, zise el.

„Chiar așa am și făcut”, răspunse Miriam repede, „și ea mi-a mulțumit călduros și a spus că rămâne cu plăcere”.

„Atunci poate că va rămâne și la cercul nostru biblic de casă din seara asta... și nu se știe niciodată, poate că aude ceva care s-o ajute”.

„O să ne rugăm pentru lucrul acesta, Robert”.

De la nașterea fetei lor se pusese problema participării la serviciile religioase. Până atunci se duseseră totdeauna împreună la biserică. Dar acum nu le plăcea că unul se ducea, iar celălalt era nevoit să rămână acasă cu copilul. De aceea, mergeau împreună la serviciul de dimineață și luau și fetița cu ei, dar în timpul serviciului de seară rămâneau amândoi acasă. Iar după ce copilul adormea, își invitau vecinii la un cerc biblic de casă în sufrageria lor. La început, vecinii nu voiseră să vină cu plăcere, pentru că nu se duceau niciunde la vreo biserică sau vreo comunitate creștină. Totuși, ospitalitatea plină de căldură a familiei Watson îi scosese din rezerva lor; și astfel nu durase mult timp până ce aceste întâlniri deveniseră ceva bine stabilit. Miriam cânta la pian, iar Robert conducea cântările în felul lui simplu și prietenos, alegând totdeauna în așa fel cântările, încât acestea să nu aibă numai niște melodii frumoase și ușor de cântat, ci să și conțină mesajul limpede al Evangheliei. Oamenii erau de fiecare dată foarte impresionați. Această mică „întrunire” nu dura de obicei mai mult de o oră. Chiar înainte de plecare, Miriam îi mai servea cu un ceai. Faptul acesta făcea ca atmosfera să fie plăcută și destinsă. În timp ce Miriam și Robert depuneau în aceste seri mărturie pentru Iisus, se rugau ca vreunul dintre ascultători să găsească drumul spre Iisus Cristos. Până atunci nu avuseseră niciun rezultat vizibil, La această mică adunare voiau s-o invite în duminica aceea pe Patricia Dawson.

Se auzi soneria. Patricia Dawson fu primită cu multă prietenie. Robert făcuse căldură bună în cămin. Apa fierbea în ceainic. Miriam Watson făcea parte dintre oamenii care zic că o ceașcă de ceai face parte din rânduiala divină, pentru că ușurează contactul dintre oameni și constituie adesea introducerea pentru o convorbire de la suflet la suflet. Cine poate număra câte lacrimi s-au vărsat lângă o ceașcă cu ceai? Câte legături vechi au fost din nou înnodate? Câte inimi împietrite au fost transformate? Când te gândești la acestea, nu poți

decât să fii de părerea lui Miriam. Nici Patricia Dawson nu putu să se închidă multă vreme în fața influenței ei înviorătoare. Astfel, în curând ședea comod cu o ceașcă de ceai aburind în mână și cerea sfatul acestor doi creștini.

„Este din cauza... Doroteii”, începu ea, și din cuvintele ei se desprinsese marea îngrijorare pe care o simțea pentru prietena ei. „Îmi fac griji pentru ea”.

Robert Watson dădu din cap. „Nu numai tu, Patricia”, zise el.

„Noi toți – întreaga familie – suntem foarte neliniștiți în legătură cu ea”, adăugă Miriam și oftă.

Era limpede că ei încercau s-o liniștească, totuși Patricia nu era așa ușor de mângâiat.

„E normal să vă faceți gânduri în legătură cu ea, căci este din familia dumneavoastră”, zise ea, „dar îngrijorarea mea este oarecum altfel”. Și ea începu să tragă nervos cu degetele de fustă.

„Cum anume, Patricia?” întrebarea aceasta veni într-un singur glas.

„Vedeți”, continuă Patricia, și emoția ei crescuse, „în ceea ce-o privește pe Dori toți aveți conștiința împăcată, dar eu nu”.

„Cum așa?” întrebă Miriam, în timp ce se uita la soțul ei peste capul aplecat al fetei.

Patricia se uită în sus. În ochii ei erau lacrimi. „Totdeauna o să mă simt vinovată – dacă viața lui Dori va fi ruinată – pentru că eu am adus-o pe această cale greșită!”

Acestea erau niște cuvinte așa de grave, încât Miriam și Robert aproape că își reținură respirația. Nu existau cuvinte pe care să le spună ca s-o mângâie, dar nici nu voiau s-o condamne.

„Totdeauna am crezut că fac ceva bun dacă... o ajut să se distreze puțin”, zise Patricia mai departe. „Dar acum, când este prea târziu, îmi dau seama că totul a fost o greșeală!”

„Dar poate că nu este prea târziu, Patricia!”

Ea clătină din cap. „Mă tem că este totuși prea târziu”, zise ea fără speranță. „Ieri seară, când ne-am întors acasă de la dans, am încercat să vorbesc cu ea, și bineînțeles că n-a vrut să mă asculte. Dar pentru asta n-o pot face răspunzătoare pe ea”, adăugă ea repede, „ci numai pe mine”.

Miriam simți compătimire pentru tână fată. „Eu nu cred că

este numai vina ta, Patricia. Tu nu puteai să știi..." zise ea cu precauție.

Patricia Dawson îi privi drept în ochi. „Sinceră să fiu”, zise ea, și anume cu o seriozitate care le merse amândurora la inimă, „n-am știut niciodată că există în viață ceva mai bun decât ceea ce am trăit până atunci... până când am ajuns într-o zi la Dori acasă și am făcut cunoștință cu dumneavoastră și cu toată familia dumneavoastră și am auzit ceea ce ați spus”. Ea se opri o clipă. „Cu siguranță că sună groaznic... dar până atunci nu m-am gândit niciodată la Dumnezeu”.

Ei așteptară ca Patricia să continue. Ea însă era atât de preocupată cu gândurile ei, încât tăcu.

„Și acum...” se interesă Miriam.

„Ah, nu știu!” Patricia puse jos ceașca goală și-și sprijini bărbia în mâini, cu coatele pe genunchi. „M-am tot gândit la asta, însă nu fac niciun pas mai departe. Pur și simplu nu știu ce să fac!”

„Sau ce să faci din nou... nu este mai degrabă aceasta, Patricia?” întrebă Robert pe un ton cald.

Ea aprobă din cap. „Da... așa cred”, recunoscuse ea și încercă să-și rețină lacrimile. „Tare aș vrea să încep din nou. Dar cum spunea una dintre fete deunăzi în birou, nu prea are rost să devii un om nou dacă nu știi ce să faci cu cel vechi”.

„Da, Patricia... dar există Cineva care știe!” interveni repede Robert.

„Credeți...?” Ea se uită la el încordată.

„Cred”, continuă el, „că Dumnezeu a promis să ne șteargă trecutul cu buretele dacă venim la El prin Domnul Iisus Cristos. El spune: „Căci vreau să le iert faptele rele și să nu Mă mai gândesc niciodată la păcatul lor”.

Patricia clătină din cap. „Ah, nu poate să se refere și la mine când zice aceste cuvinte!” obiectă ea oftând.

„De ce nu poate să se refere și la tine, Patricia?” Ei se uitau întrebători la ea.

„Asta nu poate să însemne că Dumnezeu vrea să uite complet tot răul pe care l-am săvârșit! Pur și simplu nu pot să cred așa ceva!”

„Dar asta înseamnă, iertare, Patricia!” explică Robert grav. „Așa ne iartă Dumnezeu. El ne șterge, ne anulează vina și o aruncă pentru totdeauna înapoia Sa”.

Dar ea nu era încă deplin convinsă. „Da, desigur, dar cred că

lucrul acesta depinde de ceea ce a făcut cineva", zise ea. „Există oameni care niciodată n-au făcut ceva foarte rău, și pot să-mi închipui că Dumnezeu le iartă păcatele... dar în ce mă privește pe mine... nu pot să aștept ca El să-mi șteargă păcatele! Sunt mult prea multe!” Ea își acoperi fața cu mâinile și izbucni în plâns.

Plină de înțelegere, Miriam se așeză alături de ea. „Patricia dragă”, zise ea liniștitor și-și puse brațul în jurul umerilor ei care se zguduiau de plâns, „nu contează ce am făcut sau cât de răi am fost... dacă ne pare cu adevărat rău de păcatele noastre, atunci trebuie doar să le mărturisim lui Dumnezeu și să-L rugăm să ne ierte în Numele Domnului Iisus Cristos. Și atunci El o va face, Patricia!”

„Da...” zise suspinând Patricia, fără să-și ridice capul, „dar când ai făcut altora ceva rău – poate chiar le-ai distrus viața – atunci aceasta este altceva! Dumnezeu nu poate să șteargă pur și simplu așa ceva... să ierte așa... pur și simplu!”

„Ba da, Patricia, aici greșești!” Acest răspuns venea din partea lui Robert. Lacrimile îl încurcaseră oarecum, dar un asemenea strigăt nu Putea să rămână fără răspuns. „Există un singur păcat pe care Dumnezeu nu-l poate ierta, și acesta este păcatul de a nu-L primi pe Iisus Cristos ca Fiul al lui Dumnezeu și ca Salvator. Uite, El a murit pentru noi... pentru păcatele noastre, și dacă noi nu primim sacrificiul Său Pentru noi, atunci Dumnezeu nu ne poate ierta. Nu există nimic altceva care să ne poată ierta păcatele, decât sângele lui Iisus Cristos”.

O vreme destul de lungă tăcură toți, dar apoi Patricia vorbi din nou. „Să zicem... să presupunem că așa este cum ai spus”, începu ea și-și șterse lacrimile. „Să zicem că Dumnezeu mă iartă cu adevărat, dar ce se va întâmpla cu Dori? Vedeți, lucrul acesta îmi stă pe inimă! Toate acestea nu pot schimba faptul că Dori este pe o cale greșită, și în primul rând este din cauza mea”.

„Ei bine, chestiunea are două fațete”, zise Robert îngândurat. „Dori este răspunzătoare pentru ea însăși în fața lui Dumnezeu. Și ea va trebui să dea socoteală lui Dumnezeu pentru modul ei de viață. Ea poate să facă deosebire între bine și rău, și ar putea încă să aleagă calea cea dreaptă dacă vrea. Aici nu joacă niciun rol faptul cât de mult o influențezi tu, sau altcineva. Și apoi mai există și această posibilitate... dacă tu însuși ai venit la Domnul Iisus și ți-ai pus încrederea în El, atunci El te poate folosi ca s-o readuci înapoi pe Dori”.

Fața Patriciei se luminează. „Chiar credeți?” strigă ea. „Ar fi ceva mijloc! Voi face totul... totul... pentru ca să îndrept răul pe care l-am făcut și s-o aduc pe Dori înapoi la Dumnezeu”.

Mâna lui Miriam se afla tot pe umărul ei. „Cel mai important lucru, draga mea”, zise ea blând, apropiindu-și capul de al ei, „este ca tu însăși să cazi de acord cu Dumnezeu și să te împaci cu El”.

„Da”, zise Patricia tremurând, „știu. Vreau să fac lucrul acesta. De aceea... de aceea am venit de fapt astăzi încoace. Eu... mă gândeam că \ o să-mi mai vorbiți despre ceea ce ați zis în casă la Dori”. Ea se uită de la unul la altul, cu lacrimi în ochi, dar zâmbind. „Vă amintiți?”

„Bineînțeles că ne amintim”, răspunse Robert pentru amândoi. „Am vorbit despre modul în care am făcut cunoștință cu Domnul Iisus Cristos și L-am experimentat ca Salvator al nostru”.

„Niciodată n-o să ne saturăm să vorbim despre lucrul acesta”, adăugă Miriam și îi strânse mâna cu căldură.

Astfel vorbiră despre niște lucruri care sunt eterne, iar timpul se scurse mult prea repede. Deodată, Miriam observă că trebuiau să se grăbească cu cina dacă voiau să fie gata să-și primească musafirii la cercul biblic. Căci pe la ora aceasta avea loc întâlnirea cu vecinii.

Patricia arată un mare interes când i se povestește despre micul cerc biblic săptămânal de casă. Și ea se bucură foarte mult că putea să ia parte, așa cum plănuiseră Miriam și cu Robert. Totul era foarte nou pentru ea, și savura fiecare clipă. Fusesse o dată sau de două ori la un serviciu religios în biserică, dar niciodată într-o atmosferă așa de plăcută. Aici era ceva care-i plăcu de la început. Nici ea nu știa exact ce anume era, dar simțea că era bine să fie acolo. Poate să fi fost felul prietenesc al domnului și doamnei Watson, astfel încât fiecare se simțea bine la ei; și chiar dacă cineva fusese cu câteva clipe mai înainte un străin, așa ca Patricia, puțin mai târziu se simțea ca unul dintre ei. Poate să fi fost și muzica; căci, sub degetele iscusite ale Mariei, pianul aproape părea că vorbește. Patricia ascultă atentă melodiile minunate. Poate să fi fost cântările cu vocea, căci Robert puneă tot sufletul atunci când cânta. Deși cele mai multe cântări îi erau necunoscute, curând le intona din toată inima, la fel ca și ceilalți. Poate să fi fost și cele câteva cuvinte pe care le rostise Robert ca o introducere înaintea fiecărei cântări noi și pe care le urmărise cu mare interes. Poate că toți acești factori acționau împreună. Precis că totul venea de la faptul că Domnul

Însuși era printre ei și le binecuvânta cu prezența Sa adunarea lor simplă, astfel încât ochii ei se deschiseră dintr-odată sub puterea Spiritului Sfânt, ca să-L cunoască pe Domnul în toată gloria Sa. Era o seară unică pentru Patricia, și ea luă o decizie clară și reală pentru Iisus.

Lucrul acesta se întâmpla după ce Robert povestise celor adunați ce însemna Cristos pentru el și ce va face El pentru ei toți dacă își vor pune încrederea în El, și în timp ce cântau:

„Așa cum sunt la Tine vin; putere n-am, Tu-mi fii sprijin. Mă spală-n sângele-ți divin: O, Mielule, eu vin, eu vin...”

Acesta era răspunsul la cuvintele simple, că Patricia găsi iertare, pace și putere interioară... iertare pentru păcatele vieții ei din trecut, pace în mijlocul neliniștii și nesiguranței prezentului și putere ca să fie stăpână peste viitor, indiferent ce-ar aduce el. Miriam și cu Robert II lăudară pe Dumnezeu pentru că le ascultase rugăciunea. Se bucurară împreună de prima dintre cei pierduți care, prin mărturia micului lor cerc, își găsise Salvatorul.

12. Să spui mai departe Vestea Bună

Trecuse de ora zece când Patricia ajunsese acasă în seara aceea. Când deschise ușa, trase cu urechea, dar nu auzi nimic. Închise ușurel ușa după ea, dar apoi văzu că în hol și în sufragerie erau aprinse luminile; probabil că erau ceva musafiri. Inima îi bătea tare pe când se apropia de sufragerie.

Nu trecuse nicio oră de când se aflase la Miriam și Robert Watson. Încă îi mai răsună în urechi ceea ce-i spusese la despărțire ca încurajare: „Spune primei persoane pe care o întâlnești astă-seară că viața ta aparține de acum Domnului Iisus Cristos. O să vezi că-ți va fi mai ușor dacă le spui astăzi în loc de mâine. Și tu însăși, prin mărturia pe care o depui pentru Domnul, vei avea cea mai mare bucurie și întărire în credință”.

Stătu o vreme în fața ușii sufrageriei. Va avea oare destulă putere? Cine o va întâmpina? Ce-i va zice? O va înțelege familia ei? Se îndoia de lucrul acesta și tare ar fi vrut să iasă cu bine din situația în care se afla. Desigur, exista o soluție – cel puțin pentru seara aceea. Putea să se ducă imediat la culcare. Probabil că nimeni nu va întreba de ea. În felul acesta ar avea timp până în ziua următoare. Dar îi fu rușine de acest gând. Ar fi o lașitate, se dojeni ea. Nu, în seara aceasta

trebuia să vorbească, indiferent ce se va întâmpla.

„Doamne, ajută-mă!” șopti ea, în timp ce stătea încă șovăind în antreu. Una dintre ușile duble care dădeau în sufragerie era întredeschisă. Singurul sunet pe care îl auzea era muzica de la radio. Ea trase cu urechea, dar nu auzi voci. Poate că...

Făcu câțiva pași timizi pe covorul gros din antreu, și apoi intră încet în cameră. Nu era nimeni acolo, în afară de sora ei Silvia, care sedea la măsuta de jucat cărți de lângă cămin. Pe mäsută erau înșirate manualele școlare.

Patricia se simți nespus de ușurată. N-o să-i fie greu să vorbească numai cu sora ei.

„Eu sunt, Silvia”, zise ea tare când intră în cameră.

Silvia Dawson își ridică speriată capul.

„O, Patricia”, strigă ea supărată, „tare m-ai speriat. Bine ar fi dac n-ai mai intra pe furiș în cameră”.

Patricia se duse la cămin. „Îmi pare rău, Silvia”, spuse ea prietenos. „N-am vrut să te sperii. Unde sunt ceilalți?”

„Ah, mami și cu tați au fost invitați la vecinii de alături”. Silvia puse capacul la stilou și se întinse obosită. „Voiau să petreacă acolo o seară frumoasă și au plecat imediat după cină”. Silvia era bosumflată. „Aș fi putut să mă duc și eu cu ei dacă n-aș fi avut temele astea proaste de făcut. Stau cu ele de peste două ore!”

„Este într-adevăr mult”, zise Patricia compătimitoare. „Ar trebui să-ți ajungă”.

„Mi-a și ajuns!” Răbdarea Silviei Dawson părea să se fi sfârșit. „Ca să-ți spun adevărul, m-am săturat până în gât de toate astea!” Și ea dădu disprețuitor o lovitură dicționarului ei de franceză, care căzu de pe masă.

„Ești obosită, Silvia, asta-i tot”. Patricia se uită îngrijorată la sora ei mai tânără. „Cred că a fost prea mult pentru o singură seară”.

„Chiar așa este!” Temperamentul focos al Silviei se aprinse pe moment. „Nici nu intri bine, și începi cu critica”.

„O, Silvia, copilă...”

„Mersi, nu e nevoie să-mi zici, copilă!” Fata își aruncă revoltată capul pe spate. „Dacă-mi convine să-mi fac temele duminică seara, atunci le fac... și cu asta basta!” Ea ridică mâna și mătură câteva foi de hârtie de pe masă pe jos.

Fără să zică un cuvânt, Patricia se aplecă, strânse toate foile și le puse cu grijă pe masă, în timp ce Silvia își observa sora cu scepticism. Nu se așteptase la gestul acela.

„Nu asta am vrut să zic, Silvia”, continuă Patricia cu aceeași voce imperturbabilă. „Am vrut doar să zic că ți-au dat prea multe teme. Poate că așa putea să te ajut cu ceva, deși între timp am cam uitat franceza pe care o știam”.

Silvia Dawson ședea pe scaun și se uita cu gura deschisă la sora ei, nevenindu-i să-și creadă urechilor. „Ce s-a întâmplat cu tine în seara a «ta? Ești așa de schimbată”.

Obrajii Patriciei începură să ardă. „O, Silvia”, strigă ea înflăcărată,» în seara asta s-a petrecut ceva minunat cu mine... o să-ți povestesc totul!”

— Să-mi povestești?” zise Silvia, care își înțelegea tot mai puțin sora. >A Patricia!”

Silvia se simți onorată de încrederea pe care i-o acorda sora ei mai mare și de aceea era foarte interesată. Uitase dintr-odată toate grijile în lăgătură cu tema de franceză, și proasta ei dispoziție se evaporă ca un nor de ploaie în fața soarelui.

4, O să fii foarte uimită”, încercă Patricia să-și pregătească sora la ceea ce voia să-i povestească.

„T, Chiar așa?” întrebă Silvia cu plăcere. „Ei, atunci dă-i drumul!” Și așa începu Patricia Dawson cu povestea ei minunată. La început camn șovăielnic, treptat însă câștigă tot mai multă încredere pe măsură ce vorbea. Sora ei sorbea cu ochii mari fiecare amănunt al vizitei ei făcând la familia Marman în sfârșitul acela de săptămână. Silvia era foarte impresionată, iar Patricia era încurajată prin aceasta să vorbească mai departe.

„1, Tare așa dori, Silvia, să faci cunoștință cu familia lui Dori – sunt grozavi!” zise ea solemn. „La început n-am înțeles ce-i deosebite de toți (ceilalți oameni pe care-i cunosc; dar după aceea mi-am dat seama că motivul stătea în faptul că sunt creștini... pentru că îl au pe Cristos în inimă. Și în același timp aveam sentimentul unei groaznice nemulțumiri de viața mea de până acum... mi se părea dintr-odată așa de goală, de absurdă, de fără rost. Voiam să am și eu ce aveau ei, dar haba nu aveam cum să primesc așa ceva”.

Si Silvia dădu din cap aprobativ. „Da, știu, Patricia”, zise ea în

mod neașteptat. „În școala noastră sunt câteva fete de felul acesta... creștine, vreau să zic. Și ele sunt cumva diferite. Adesea m-am întrebat...” Of târând, ea își întrerupse propoziția începută.

F? așa Patriciei era înf ierbântată. „Ce te-ai întrebat, Silvia?” Siâilvia ridică din umeri. „Ah, nu știu”, răspunse ea evaziv. Di) ar Patricia era hotărâtă să profite de această ocazie neașteptată. „Știu, Silvia”, continuă ea, „te-ai întrebat adesea cum devii creștin, nu-i; așa? Și dacă Cristos poate face pentru tine ceea ce a făcut și pentru aaceaste fete?”

Silivia se legăna pe scaun încolo și încioace. „Poate că asta m-am întrebaat”, recunosc ea șovăielnic.

„EDA, Silvia, acum pot să-ți spun lucrul acesta, pentru că eu însumi am devenit creștină. Astă-seară l-am predat Domnului Iisus Cristos viața a mea și L-am primit ca pe Salvatorul Meu personal. Asta-i ceea ce voioam să-ți spun”.

Ea spusese mai departe... secretul ei minunat. Și, cu inima bătându-i tare, așteptă reacția surorii ei. Dar nu veni ră batjocura și disprețul pe care le așteptase. În loc de acestea, Silvia se uita la ea cu ochii mari deschiși, întrebători. „Cum s-a întâmplat, Patricia?” Vocea ei ajunsese doar o șoptă. „Cum ai făcut asta?”

Plânsesă împreună când Patricia îi povesti despre lupta ei interioară, de îngrijorarea ei pentru Dori și de vinovăția pe care o simțea pentru faptul că prietena își schimbase modul de viață, orele nefericite pe care le trăise în timpul dansului. îi povesti cum, cu ajutorul lui Miri-am și al lui Robert, ajunsese să-și recunoască vina și să creadă că Iisus îi va ierta păcatele ca ea să poată începe o altă viață – o viață nouă cu Domnul Iisus Cristos.

Silvia asculta. Pe fața ei se putea recunoaște o expresie neobișnuită; dorul ei după această viață nouă o emoționa la culme. Când Patricia termină de povestit, amândouă statură în tăcere.

Patricia așteptă ca sora ei să-i pună alte întrebări. După o mică pauză, Patricia spuse o rugăciune tăcută... singura rugăciune pe care o putea spune cu adevărat. „Doamne, ajută-mă!” fu strigătul inimii ei spre cer. „Doamne, ajută-mă s-o ajut pe Silvia!”

Deodată, Silvia rupse tăcerea. „Știi, Patricia, am o întrebare: Crezi tu că poți și după aceea să trăiești? Vreau să zic, nu e prea greu doar să vorbești. Dar mâine, când stai față în față cu mami și cu tați; cu

Dori și cu toate fetele din birou... cum va fi atunci?"

Patricia o privi liniștită, dar hotărâtă. „La asta m-am gândit deja și eu, Silvia, și mi s-a părut destul de greu. Dar acum nu-mi mai pare așa, când Cristos îmi dă putere. Sunt sigură că El o să mă ajute. Uite numai cum m-a ajutat astă-seară. Eram groaznic de nervoasă atunci când am intrat. Nu știam cum să încep”.

„Da, pot să-mi închipui. Dar ai fost minunată, Patricia!”

Patricia zâmbi și clătină din cap. „Nu sunt deloc așa, Silvia, Cristos este minunat în mine”, zise ea simplu. „Și simt că așa va fi totdeauna. Mă încred în El, Silvia, în orice problemă”.

Silvia apucă tremurând mâna surorii ei, cu ochii plini de lacrimi. „Și eu vreau să mă încred în El, Patricia”, șopti ea, „dacă va face și pentru mine ceea ce a făcut pentru tine!”

Bucuria acestei clipe va rămâne neuitată pentru Patricia. Ea simți această fericire și în dimineața următoare, când se sculă devreme și pregăti micul dejun înainte ca mama ei să apară în bucătărie. Nu mult după aceea apărură și Silvia.

Doamna Dawson nu-și putea crede ochilor în timp ce stătea în ușă și se uita cum Patricia făcea sandvișurile, iar Silvia pune fața de masă.

„Ce s-a întâmplat aici?” zise ea respirând greu. „Ce înseamnă asta?”

„O surpriză pentru tine, mami!” râse Silvia.

„Vrem să vorbim ceva cu tine și cu tați în timpul micului dejun...”

Începu Patricia.

„Ar fi trebuit eu să-mi dau imediat seama!” oftă doamna Dawson. „Nu cred că voi două puteți să mișcați aici ceva din mână fără ca la sfârșit să vă alegeți cu un folos”.

„Ce s-a întâmplat iar?” mormăi și domnul Dawson, în timp ce intra îmbrăcat cu halatul de casă. „În casa asta nu pot fi nici cinci minute de pace?”

„Să vezi că cele două vor iarăși să ceară ceva de la noi”, îl avertiză soția sa.

„Hm!” făcu domnul Dawson cu fața posomorâtă. „Pot să vă spun dinainte că niciuna dintre voi nu capătă un sfanț de la mine. Un bărbat care are o soție și două fete ar trebui să fie milionar dacă vrea s-o

scoată la capăt cu banii”.

Doamna Dawson își îndreptă corpul cu toată demnitatea. „N-aș avea o părere prea bună despre un bărbat care bombăne pentru câțiva bani pe care-i cheltuie pentru soția lui”, zise ea rece.

„N-am zis nimic despre asta!” răspunse soțul ei.

„Ba ai spus!”

Altă dată, fetele s-ar fi alăturat uneia din părți, și s-ar fi pornit o ceartă în familie de toată frumusețea. Dar în această dimineață, ele schimbară doar câteva priviri și nu spuseră nimic. Începuseră ziua de astăzi cu rugăciune în comun, și acum se simțeau întărite pentru lupta care avea fără îndoială să urmeze, căci se hotărâseră să le spună părinților decizia lor pentru Iisus Cristos. Pe când ședeau toți la micul dejun, ea își imaginează că este momentul cel mai favorabil pentru lucrul acesta. „Vreau să vă spun mai întâi istoria mea”, începu Patricia în felul ei direct, după ce trecuse prima ceartă de dimineață, iar tatăl ei tocmai se pregătea să înghită ultimul rest din șunca lui cu ou. „Ieri seară am devenit creștină”.

„Doamne, Dumnezeule!” striga doamna Dawson. „Dar ce-ai fost lă acum, păgână?”

Patricia dădu aprobator din cap. „Practic... cam așa, mami!” Domnul Dawson lăsă cuțitul și furculița să cadă. „Este o insultă dacă poți să zici așa ceva părinților tăi”, strigă el. „La urma urmei, ești confirmată”.

„Și noi v-am trimis la școala duminicală, până când v-a venit ideea nemaipomenită să nu vă mai duceți!” adăugă mama ei.

„Știu, mami”, încercă Patricia să explice, „și nu te fac nici pe tine, nici pe tați cumva răspunzători de lucrul acesta. Dar toate aceste lucruri nu fac dintr-un om un creștin – adică să fie botezat și să se ducă la școala duminicală – sau chiar să se ducă la biserică. Cineva este creștin de abia atunci când crede în Domnul Iisus Cristos și-L primește ca pe Salvatorul său personal”.

„Da, așa este!” interveni Silvia, care se străduia să se alieze cu sora ei în această chestiune. „Patricia și cu mine am vorbit ieri seară despre aceasta, și L-am primit și eu pe Domnul Iisus Cristos ca pe Salvatorul meu. Și acum sunt, exact ca și Patricia, o creștină”.

Adesea, în timpul meselor, cei din familia Dawson discutau pe un ton ridicat; dar această știre veni ca un trăsnet din cer. Domnul

Dawson, care nu era niciodată în cea mai bună dispoziție la micul dejun, bătu cu pumnul în masă, așa că ceștile zăngăniră pe farfuriile de sub ele.

„Aș vrea să știu cine v-a băgat în cap toată prostia asta”, pufăi el.

„Și să nu credeți că am s-o tolerez! auziți, voi două? Așa ceva nu există!”

Silvia era albă la față și nu se simțea deloc în apele ei; se uita pe furie la Patricia, care, spre liniștea ei, părea perfect calmă.

„Nu vrem să facem nimic cu care să nu fii de acord, tați”, zise ea liniștit. „Dar dacă ai auzi mai mult despre ceea ce înseamnă toate acestea, sunt sigură că n-ai avea nimic împotriva”.

„Nu vreau să mai aud nimic despre asta, nici un singur cuvânt!” spuse tatăl ei mâniat.

„Poți să fii sigur”, zise doamna Dawson, „că n-o să țină mult. E doar ceva nou, și-atât!”

„Nu, mami”. Patricia clătină din cap și zise cu voce convingătoare: „Lucrul acesta este pentru totdeauna”.

„O să vedem noi”, zise tatăl supărat. „Oricum, în cazul tău nu mai prea pot îndrepta nimic, căci ești destul de mare ca să mergi pe propriul tău drum. Dar o să scot eu prostiile astea din capul surorii tale, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l fac în viața asta!”

Patricia strânse liniștitor mâna surorii ei. „N-o să fie așa de ușor cum crezi, tați”, îl avertiză ea. „Noi nu suntem singure. Cristos este totdeauna cu noi”.

Domnul Dawson nu avu ce răspunde acestor cuvinte.

Patricia se scuză că trebuie să se grăbească pentru a prinde trenul ca să ajungă la serviciu. Și astfel se opri discutarea temei, cel puțin în momentul acela.

De abia ajunse în birou, că și începură prietenele ei să facă observații privitoare la neobișnuit de buna ei dispoziție.

„Patricia este astăzi în mare formă”, observă Mariana destul de ironic. „Trebuie că a petrecut un sfârșit de săptămână nemaipomenit!”

„Da, chiar așa a fost!” răspunse ea spontan.

„Poate din cauza dansului de sâmbătă seara, ce zici, Patricia?” Dori se uită la celelalte cu o privire plină de înțeles. „Nu-i așa că a fost minunat?”

Patricia se uită ferm în ochii prietenei ei. „Știi care este părerea

mea, Dori", zise ea serios.

Roza râse. „Da, Dori ne-a povestit cum le-ai stricat cheful, Patricia. Dar asta nu seamănă deloc cu tine... trebuie că erai prost dispusă”.

„După cum se vede, peste proasta dispoziție a trecut ea foarte repede, dacă acesta a fost motivul”, fu de părere Mariana. „Acum a revenit la starea normală”.

„Trebuie că a avut ieri o zi foarte bună dacă poate din nou să fie veselă”, interveni Margareta, în timp ce-și pilea unghiile cu sânge.

„Da, așa este”, zise Patricia. „Ziua de ieri a însemnat pentru mine mai mult ca oricare alta”.

„Hai, dă-i drumul!” strigară ele în cor. „Povestește-ne totul! Ce-ai făcut?”

Margareta se opri o clipă din manichiură și zise cu un zâmbet candid: „În orice caz, trebuie că ai lipsit mult timp de acasă, Patricia!”

Patricia clătină din cap. „Nu, Margareta, cum de ți-a trecut așa ceva prin cap?”

„Ei bine, se pare că te-ai sculat prea târziu ca să-ți mai faci machiajul”, stăruie ea cu o înverșunare care le făcu pe toate să râdă.

„Chiar așa, nu ți-ai făcut machiajul, Patricia!”

„Doamne, Dumnezeu, nu credeam că o să văd și ziua asta!”

„De ce nu te aranjezi acum, Patricia?”

În clipa aceea, Patricia nu avea nevoie de niciun mijloc artificial ca să-și înroșească obraji. Fața ei parcă luase foc.

„Ei bine”, începu ea, când reuși în sfârșit să se poată face auzită, „am terminat-o cu machiajul – și cu toate lucrurile astea – de ieri seară!”

Ele se uitau ținută la ea, de parcă ar fi crezut că înnebunise.

„Dar cum așa, Patricia?” strigară ele. „Ce s-a întâmplat cu tine?”

Patricia trase adânc aer în piept, ca să răspundă acestui torent de întrebări.

„Am găsit ceva mai bun pentru care să trăiesc”, zise ea fără șovăire. „Ieri seară mi-am predat viața lui Iisus Cristos, și cu ajutorul Lui voi duce o viață nouă”.

Dintr-odată, fetele tăcură. Ce să răspundă unei asemenea explicații? Ar fi putut să-și bată joc de ea dacă nu le-ar fi împiedicat marea ei seriozitate. Ar fi putut încerca s-o convingă, dar se vedea că

nu-i puteau schimba părerea. Ar fi putut continua cu întrebările, dar era un domeniu de care niciuna nu avea habar, în afară de Dori. Dar nici ea nu zicea nimic... deși expresia feței ei era foarte elocventă. Când Patricia îi întâlnește privirea, simți dușmănia și ura ei. Se așteptase la împotrivire din partea prietenei ei, dar nu la o asemenea dușmănie.

„Dori”, începu ea când rămaseră singure, „am sperat că măcar tu o să mă înțelegi”.

„O, tare bine te-au prins în laț!” zise ea plină de dispreț. „Pe cinstite, Patricia, credeam că ai mai multă minte!”

Patricia râse, în ciuda acestei jigniri. „Este lucrul cel mai inteligent pe care l-am făcut vreodată, Dori... sunt foarte sigură de asta”.

Dori își aruncă capul pe spate. „Ei bine, fă cum vrei! Numai nu încerca să mă convertești și pe mine. Asta-i tot!”

„O, Dori, draga mea!” Patricia apucă brațul prietenei ei. „Tare aș dori, dacă aș putea!”

Doroteea Marman se eliberă din strânsoare. „Lasă-mă în pace!” strigă ea cu răutate. „M-am săturat să tot aud asta, și culmea, acum și de la tine! Credeam că ești cea mai bună prietenă a mea...”

„Așa sunt, Dori... cu adevărat!” strigă ea grav. „Și o să-ți dovedesc cândva lucrul acesta!”

„Dacă ai vrea, mi-ai putea dovedi acum!” Dori ridică din umeri, se întoarse și ieși.

13. Ștefan face o descoperire interesantă

Domnul și doamna Marman ședeau singuri în sufragerie. În perioada aceea a zilei ședeau adesea singuri. Paul locuia acolo unde studia, și doar la sfârșitul săptămânii venea acasă. Deși terminase între timp cu practica de predicator, tot nu-l vedeau mai des.

Daniel avea în față examenul de stat; după mâncare se retrăgea în „bârlogul” lui ca să „tocească”. Nu-l mai vedea nimeni până la cină. Dar atunci venea cu pofta sănătoasă a unui tânăr de douăzeci și unu de ani.

Nici pe Dori n-o prea văzuseră în ultima săptămână.

„Acasă” nu mai părea să însemne pentru Dori altceva decât un loc comod unde se ducea ca să doarmă și să mănânce. Seara năvălea ca o furtună ca să înfulece la repezeală mâncarea de cină... dacă nu cumva suna în ultimul minut ca să le spună că era invitată să mănânce în oraș.

Sau o vedeau când apărea în cadrul ușii gata îmbrăcată pentru petrecerile ei de seară, spunând pe fugă un „la revedere”. Nu mai povestea despre distracțiile ei și dădea răspunsuri foarte scurte la întrebările părinților. Adesea, aceștia aveau bănuiala că ea evita să le spună adevărul deplin; cu toate acestea, își țineau gândurile pentru ei, adânc întristați când vedeau cât de sălbatic alerga după distracții. Ea nu mai părea deloc să se gândească la valoarea și atmosfera armonioasă a casei părintești, din care continua să facă parte.

Și astfel, părinții îngrijorați se agătară de singura mângâiere care le rămânea – și anume de rugăciune. Se rugau cu neobosită fidelitate pentru fata lor încăpățânată și se mângâiau reciproc cu promisiunea lui Dumnezeu care rămâne valabilă până în eternitate și pe care era bazată viața lor.

„Au venit flori pentru mine, mami?”

La sunetul vocii ei, se uitară în sus atunci când ea își băgă capul pe ușă și se uită întrebător la mama ei.

„O, da, dragă!” Doamna Marman puse lucrul de mână lângă ea. „Am uitat să-ți spun. Acolo sunt, în spatele ușii. Cutia era prea mare ca s-o pun ca de obicei pe cuierul din hol și astfel s-o vezi imediat”.

Domnul Marman ridică privirea din ziar. „Tânărul acesta cheltuie o grămadă de bani pentru tine, Doroteea”, observă el și clătină dezaprobat din cap.

„Așa crezi, tați?” Ea intră în cameră și găsi imediat ce căuta – o cutie mare, care purta însemnele unei cunoscute florării din oraș. „Da”, începu încă o dată tatăl ei, „mult prea mult”.

„Ce flori sunt de data aceasta?” întrebă mama ei, când Dori desfăcu nerăbdătoare pachetul. „Sper că nu sunt din nou orhidee!”

„Nu m-aș mira deloc!” replică fiica ei pe un ton obraznic, pe care și-l însușise în ultimul timp. „El spune mereu că eu trebuie să am tot ce este mai bun”.

„Poate că are dreptate cu asta”, recunoscu tatăl ei, și continuă să vorbească pe un ton ferm, „totuși nu ne place că accepți atâtea cadouri scumpe... mai ales că nici nu l-am văzut încă pe tânărul acesta”.

Dori își aruncă capul pe spate. „Păi... la urma urmei este prietenul meu, nu al vostru!”

„Normal, dar am vrea totuși să-ți cunoaștem prietenii, dragă”, îi aminti mama ei. „De ce nu-l aduci odată la cină?”

Dori izbucni în râs, dar râsul ei păru să aibă ceva neplăcut. „Să-l aduc încoace?” repetă ea. „Ăsta ar fi într-adevăr ultimul lucru pe care l-aș face!”

„Cum așa?” zise tatăl ei, care se uita întrebător la ea. „Ți-e cumva rușine de casa ta, sau poate de părinții tăi?”

„N-are nimic de a face cu asta, tați! Știți foarte bine de ce nu-l pot aduce acasă pe George. Imediat ce-ar intra, i-ați pune o Biblie în mână. N-am niciun chef să mai risc după tot ce s-a întâmplat cu Patricia”.

„Nu e nevoie să-ți fie teamă de asta; n-o vom face, Doroteea”, răspunse domnul Marman. „Deși cu siguranță că n-ar avea ce să-i dăuneze”.

„Dar trebuie să i se pară ciudat că nu-l inviți niciodată să intre!”
,ntervenii mama ei.

„O, nu, nu prea îl interesează să facă cunoștință cu alți oameni”, zise ea într-o doară.

Asta chiar așa și era. Atitudinea lui George, oricât i-ar fi plăcut ei de ea, o cam nedumerea un pic, căci și el își dădea osteneala să nu se întâlnească cu familia ei. Când îi propunea s-o aștepte la colțul străzii și să nu sune la poarta casei ei, el era imediat de acord. Și când o conducea acasă, nu-și oprea niciodată mașina direct în fața „Carmelului”. Lucrul acesta îi convenea, dar uneori i se părea totuși ciudat. Cu toate acestea, își păstra îndoilele pentru sine, căci era hotărâtă să nu lase ca vreun nor să-i umbrească fericirea singurătății în doi. În timpul celor câtorva luni scurte de când îl cunoștea, trăise ca într-un vis, în care vocea lui încântătoare și complimentele sale adorabile erau muzică pentru urechile ei. El o numea „prințesa” sa, iar el era desigur „prințul din basme”. Nu știa prea multe despre el. Nu voia niciodată să vorbească despre el – ci numai despre ea. Desigur că ea era fericită să fie punctul central al interesului lui. El îi admira hainele și nu trecea niciodată cu vederea să observe când avea una nouă. El își amintea de tot ceea ce-i povestea ea. Uneori, ea avea sentimentul că el îi ghicea și gândurile. Dar despre asta nu avea de ce să se mire: mereu se înroșea așa de ușor și se trăda prin aceasta.

N-o să uite niciodată seara aceea de dans când el îi spusese că nu poate trăi fără ea... Ea își îngropa fața în florile prin care îi vorbea el. Era minunat să știe că însemna atât de mult pentru un om – pentru

un tânăr așa de fantastic ca George Felden, așa de fermecător, așa de plăcut...

„Și unde te duci în seara aceasta?” întrebă tatăl.

Această întrebare o readuse în actualitate.

„La teatru, și după cât se pare vom mânca într-un restaurant șic”. Deodată, ea se uită la ceas. „Trebuie să mă grăbesc... altfel ajung prea târziu!”

Ea luă florile și ieși repede din cameră.

Elizabeta Marman își puse jos lucrul de mână. „O, David!” strigă ea, copleșită de tristețe, „pur și simplu nu pot să cred că ea este copilul nostru”.

Soțul ei clătină din cap. „Ea ne-a părăsit, mamă”, zise el cu voce răgușită, „și mă tem că a părăsit și tot ceea ce e important pentru noi

„Ascultă!” Doamna Marman auzise zgomotul ușor de pași. „E cineva la ușă. Nu cumva...”

Amândoi aveau același gând: Oare nu cumva se hotărâse în sfârșit misteriosul domn Felden să sune odată la ei? Dar se înșelaseră. Vizitatorul nu era altul decât Ștefan Morris; și desigur că nimeni altul n-ar fi putut fi mai binevenit la ei ca tocmai acest tânăr, care nu-i mai vizitase de o bucată de vreme.

„Drăguț din partea ta că ai trecut pe la noi”, strigă doamna Marman cu căldură, în timp ce soțul ei îl conducea înăuntru. „Hai, ia loc!”

Ștefan zâmbi recunoscător. „Totdeauna îmi urați bun-venit, doamnă Marman, dar nu vreau să stau mult. Eram doar în drum spre o adunare a tinerilor la biserică”.

„Ei, câteva minute poți să stai!” zise prietenos domnul Marman. „Fă-te comod!”

Ștefan râse. „Bine, dar numai câteva minute”. El luă loc pe scaunul pe care domnul Marman i-l pusese în apropierea căminului.

„De fapt, am venit din cauza unei cărți pentru Daniel”, explică el. „Am vorbit duminică despre asta, și i-am făcut rost de un exemplar”.

„Foarte drăguț din partea ta, Ștefan”, observă doamna Marman, „Daniel o să se bucure”.

„Mă duc să-i spun că ești aici”, propuse domnul Marman. „Sau poți să te duci chiar tu dacă vrei, Ștefan. Știi că este în bârlogul lui unde învață, ca totdeauna”.

Ștefan se ridică. „Vă mulțumesc. O să trec pe la el”.

„Camera din capătul holului, Ștefan”, explică doamna Marman, atunci când el se duse spre ușă.

„Mulțumesc, doamnă Marman”.

Dar tocmai când ajunse la ușă, se opri, pentru că auzea apropiindu-se niște pași iuți. Și în clipa următoare se afla față în față cu Do-roteea, care tocmai voia să intre în sufragerie, ca să spună în fugă părinților ei „la revedere”, cum îi devenise obiceiul în ultima vreme.

„Ștefan!” Mai mult nu putu să spună; și, spre marea ei supărare, obrajii i se făcură roșii ca focul.

„O, hello, Doroteea!” răspunse el și nu-și arată surprinderea, deși simți că ochii lui observau orice amănunt al înfățișării ei. „Vrei să ieși?”

„Da”, răspunse ea forțat. „Am o întâlnire și am întârziat deja. Așa că trebuie să mă scuzi”.

„Nu face nimic, Doroteea”, o asigură el. „Tocmai voiam și eu să plec. Putem atunci să mergem împreună”.

Ea îl fulgeră răutăcios cu privirea. „Mă întâlnesc la colțul străzii cu un prieten”, îi spuse ea rece.

El zâmbi. „Ei bine, cred că îmi permiți să te însoțesc până acolo?” întrebă el politicos.

Ea ridică din umeri, și simți cum o cuprinde vechiul sentiment de neajutorare. El părea s-o aducă totdeauna acolo unde dorea.

„Dacă vrei!” zise ea cu indiferență. Dar el o va însoți, de lucrul acesta era sigură.

Ștefan puse cartea pe masă. „Vă rog să i-o dați lui Daniel cu salutări de la mine, doamnă Marman. Nu-l mai aștept. Doroteea pare să se grăbească, și nici eu n-am mult timp la dispoziție. O să mergem împreună”.

Ei ziseră „la revedere”; și înainte ca ea să-și dea bine seama ce face, mergea deja cu Ștefan pe alea din grădină spre poartă. În orice caz, se bucura că pleacă de acasă. Aerul răcoros de seară făcu bine obrajilor ei înfierbântați și-i liniști inima care bătea tare. Ciudat, să se întâlnească nas în nas cu Ștefan Morris! Ce soartă potrivnică o aștepta oare?

„Poți să te ții de mine, Doroteea”, zise el, atunci când ea aproape că se împiedică de ceva. „Este foarte întuneric în seara asta”.

Dar ea refuză. „Mulțumesc, nu s-a întâmplat nimic!” zise ea scurt. Ajunseră tăcuți la poarta grădinii.

„A trecut mult timp de când nu te-am văzut”, începu el din nou, când ajunseră în stradă. „În ultimul timp n-ai mai fost la biserică”.

„Nu!” spuse ea tăios. „Am avut altceva de făcut”.

„Ce anume?” întrebă el; și această întrebare era tipică pentru el.

„Ei, asta-i bună, Ștefan!” Tonul era foarte supărat. „Pui niște întrebări...!”

„Îmi pare rău”, se scuză el. „Poate că n-ar fi trebuit să te întreb asta... dar pot să-mi închipui. Tu ieși în fiecare seară și, te distrezi frumos”.

„Și ce-i cu asta?” întrebă ea sarcastic. Simțea că el făcuse haz pe scoteala ei, deși nu era nimic în vocea lui din care ar fi putut să decida așa ceva.

„Nu știu”, zise el pașnic. „Dintotdeauna ai vrut lucrul acesta, nu-i așa, Doroteea?”

„Da!” răspunse ea provocator.

Rămaseră tăcuți câteva clipe.

„Și ai făcut cunoștință cu un tânăr fermecător, care este exact. tipul tău”, continuă Ștefan. „Unul care îți poate oferi tot ceea ce-ți dorești”.

„Ai perfectă dreptate!” răspunse ea cu vioiciune. „Și-l întâlnesc chiar acum acolo la colț, așa că îți spun, noapte bună!”

„Nu vrei să mi-l prezinți?” întrebă el și făcu cu ochiul. „Tare aş vrea să fac cunoștință cu acest bărbat care posedă toate calitățile unui cavaler!”

Dar ea nu era pusă pe glume. Putea să vadă deja mașina lui George care o aștepta la colț, și nu se prea simțea în apele ei.

„Mă tem că pe George nu-l va interesa prea mult lucrul acesta... noapte bună”, zise ea scurt. Și în clipa următoare se despărți de el.

„George”, murmură el, în timp ce se uita la ea mergând pe stradă în fața lui. „Unde am auzit eu de curând numele acesta?”

El văzu un bărbat înalt, cu părul negru coborând din mașină, care o salută prietenos pe Doroteea. Mai întâi o ajută să intre în mașină, apoi se urcă și el în ea. Pe urmă plecară.

Deodată, Ștefan își aminti.

„George Felden!” strigă el tare. „Acum știu!” Fața i se înăspri.

„Deci cu asta se ocupă el! Hm, o să mai vedem noi!”

14. Domnul Felden este refuzat

— Da, te rog?” George Felden se uită la teancul de hârtii de pe biroul lui atunci când intră secretara sa.

— O scrisoare pentru dumneavoastră, domnule Felden”. Ea îi înmî-nă un plic sigilat, scris cu mașina de scris. „A fost adusă de un me – ager și mi-a spus că este foarte important. A trebuit să-i promit că vă sa” imediat scrisoarea”.

„Da... mulțumesc frumos!” zise el și se încruntă când luă scrisoarea n Primire și citi adresa: „Personal. Domnului George Felden”. hî U „nerăbdarea lui obișnuită, el rupse plicul și scoase o bucată de le lin Păturită cu grijă. Scrisoarea era scrisă cu mâna... doar câteva rânduri pe mijlocul colii.

El o despături și o citi, în timp ce cuta de pe frunte i se adâncea. „Cine spuneai că ți-a dat asta?” strigă el secretarei, care era pe punctul de a închide ușa în urma ei. „Un mesager, domnule Felden”.

„Da, dar cine a adus-o?” întrebă el nerăbdător. „Un bărbat, o femeie sau un copil?”

Secretara oftă. Toanele domnului Felden erau uneori destul de obositoare.

„Un bărbat tânăr a adus scrisoarea, domnule Felden”. „Da, dar cine era? Nu-l cunoșteai?” întrebă el insistent cu o voce supărată.

Ea se uită la el ușor surprinsă. Ceva anume părea să-l indispuină. „Nu, și nici nu l-am mai văzut până acum, domnule Felden. Dar de ce? Este ceva în neregulă?” adăugă ea și se uită plină de curiozitate la el. „Sunteți așa de agitat!”

El reuși cu un efort să redevină calm. „Nu, nu, nu e nimic!” spuse el repede, ca și cum s-ar fi grăbit să-i înăbușe bănuiala. „Doar o scrisoare de la o cunoștință veche, asta-i tot!” Și în timp ce vorbea, împături iarăși scrisoarea, o puse în plic și apoi în buzunarul vestei.

Secretara șovăi. „Vreți să răspundeți imediat la scrisoare, domnule Felden?” întrebă ea cu precauție, încercând o ultimă oară să afle mai mult despre conținutul scrisorii. Căci se întâmpla foarte rar ca el să se lase deranjat de la lucru de probleme personale. Da, cu adevărat, angajații săi cunoșteau atât de puțin viața sa particulară, încât el era înconjurat de un mister. Se zvonea că el venise de departe ca să preia conducerea acestei mari firme, dar nimeni nu știa ceva

exact.

„Nu”, răspunse el scurt la întrebarea ei. „Nu e nimic de răspuns”. Ochii lui priveau în jos. „Puteți să plecați”.

Când fu din nou singur, stătu o clipă nemișcat, adânc cufundat în gânduri. Timp de o clipă uită chiar și de numeroasele însărcinări pe care le avea de rezolvat. Apoi scoase din nou scrisoarea din buzunar și o citi încă o dată:

„Felden – Dacă Doroteea Marman nu află adevărul până la sfârșitul săptămânii, am să i-l spun eu însumi. Binele ei va fi totdeauna primul meu gând. Ștefan Morris”.

Aceasta era tot. Dar se părea că domnul Felden primise o lovitură puternică. În orice caz, așa gândea secretara lui în timp ce-l observa prin fereastra care îi despărțea biroul de al ei. Ar fi dat nu știu cât să poată citi această scrisoare. Poate că ea venea de la fata aceea drăguță despre care bârfeau de curând gurile rele. În ultimul timp fusese văzut destul de des cu ea: în cluburi și hotele luxoase și în alte localuri selecte de distracții. Se spunea că este cu câțiva ani mai tânără ca el. Cu toate acestea, se afirma că lucrurile erau serioase. Domnul Felden spusese totdeauna că „firma este firmă” și nu-i plăcea deloc să fie împiedicat sau stânjenit de la lucru. Dar același domn Felden își prelungea destul de mult pauzele de amiază, și trebuie că avea motive pentru aceasta! Și uite acum și scrisoarea aceasta „personală”.

Deodată, observă că este privit. George Felden își adună gândurile risipite și făcu o încercare demnă de laudă ca să se concentreze din nou asupra lucrului său, dar fără succes. După-amiază fu și mai rău. În cele din urmă, el renunță, se ridică și-și luă pălăria.

„Plec”, zise el secretarei sale, și trânti ușa biroului său în urma lui.

Ea se uită fără să vrea la ceas. Trei și jumătate. Era ceva extrem de neobișnuit pentru domnul Felden să plece deja la această oră, gândi ea.

„Am niște treburi de rezolvat”, adăugă el repede când îi observă surpriza. „Și nu pot să spun când mă întorc. Dacă vrea cineva să vorbească cu mine, trebuie să aștepte până mâine dimineață”.

„E în ordine, domnule Felden”. Ea îl urmă cu privirea până la ușă.

„Afurisită ți pă!” murmură el când se găsi afară pe coridor. „Nu-i

scapă nimic". Se opri o clipă ca să se asigure că scrisoarea se afla în buzunarul vestei, apoi plecă grăbit mai departe.

Acum, ajuns în stradă, își îndreptă pașii spre centrul comercial al orașului.

Era timpul gustării de după-amiază cu cafea. Doroteea Marman își distra colegile cu povestiri, pe care nu le putuse epuiza până acum. Erau atât de multe de povestit, că de o vreme fetele din „marele cinci” nu prea reușiseră să zică și ele ceva. În centrul povestirilor ei se afla desigur George Felden.

„El este pur și simplu minunat”, oftă ea după ce sfârșise încă o dată o repetare cuprinzătoare a farmecului, a caracterului său bun și a tuturor calităților lui.

„Ce zic părinții tăi despre el, Dori?”

Această întrebare venea desigur din partea Patriciei Dawson.

„Părinții mei?” Ea ridică din umeri. „Îl țin destul de departe de părinții mei, de asta poți fi sigură!”

„Nu prea e tipul lor, nu-i așa?” zise Roza.

„Nu, deloc”, o aprobă Dori cu ardoare. „Este o mare povară să ai un cămin ca al meu”.

Patricia, singura din „marele cinci”, părea de altă părere. „Nu spune așa, Dori!” o rugă ea. „Într-o zi o să-l mulțumești lui Dumnezeu că ai o asemenea casă părintească”.

„Nu mai începe iar să predici, Patricia! M-am săturat de predicile pe care le aud acasă!”

„Nicăieri nu-i așa frumo-o-os ca acasă!” fredona Margareta.

Cineva aruncă în direcția ei o linguriță, care fu cât pe ce s-o nimerească în cap.

„Mai termină odată cu prostiile!”

„Asta ar trebui să fie de fapt melodia de identitate a lui Dori!” râse Mariana.

Dori clătină din cap. „Nicăieri nu este așa de frumos ca acasă – în afară de casa mea. Dar vine ea clipa când n-o să mă mai prea vadă ei acasă”.

„Spune când îți convine, Dori”, o întrerupse pe neașteptate Roza.

„O prietenă de-a mea caută pe cineva să-i preia, garsoniera de celibatar. Dar numai pentru o jumătate de an, când e plecată din localitate”.

„Chiar?” strigă Dori, emoționată la auzul acestei noi posibilități.

„Da. Și ce garsonieră de vis este! E înzestrată cu toate rafinamentele și e aranjată foarte drăguț”.

„Ce mi-ar plăcea!” oftă Dori plină de dor.

Patricia se uită speriată la ea. „Precis că e prea scumpă; nu poți să-ți permiți așa ceva!” o avertiză prietena ei.

Ea râse. „Crezi? Nu se poate ști niciodată. Cu puțin noroc... Aseară am câștigat treizeci de lire. George spunea că sunt zâna lui bună – totdeauna câștigăm atunci când jucăm împreună”.

„Treizeci de lire!” repetă Mariana. „Dar joci cu o miză mare!”

„Acum înțeleg!” râse Roza. „Încetul cu încetul devii o jucătoare pasionată!”

„Ei, pentru asta trebuie s-o faceți răspunzătoare pe Patricia. Ea m-a învățat să joc!” Și Dori o arată cu degetul pe Patricia.

Patricia dădu grav din cap. Nu-i plăcea să i se reamintească trista realitate. De câte ori regretase ora aceea când o ajutase pe Dori să învețe cum se joacă cărți! Pe atunci ea o îndemnase la lucrul acesta. Dacă ar fi știut atunci că...

„Da, eu te-am învățat, Dori”, zise ea trist. „Tare aș mai vrea să te dezvăț de ceea ce te-am învățat odinioară!”

„Nu vrem să-ți ascultăm predicile, Patricia!” strigă Mariana.

Patricia zâmbi. „Din păcate nu prea își au rostul, după cum se vede!”

Roza se uită răutăcioasă la ea. „Nu se poate ști niciodată, Patricia! Poate că și noi o să ne facem cuminți într-o zi!”

„Ce noroc”, zise Dori, „că-l am pe George, care mă învață tot ce vreau să știu!”

Faptul că numele lui George Felden fu din nou amintit era prea mult pentru Patricia. „Ah, Dori, nu vezi că te distruge?” strigă ea impulsiv.

Obrajii lui Dori se înroșiră de mânie. „Ia seama ce zici, Patricia!” o avertiză ea apăsător. „El e prietenul meu, nu uita asta!”

Mariana făcu pe supărată. „Ei, încetați odată, voi două! În ultima vreme nu știu ce aveți de vă tot certați!”

Patricia își mușcă buzele. Da, Mariana avea dreptate. Dori și cu ea erau mereu de păreri diferite, dar asta n-o ajuta cu nimic. Trebuia să schimbe tactica.

„De fapt, e timpul să ne ducem fiecare la locul de muncă”, zise ea și schimbă astfel subiectul. „Ne lungim totdeauna prea mult pauza de gustare”.

Dar niciuna dintre celelalte nu-i luă în seamă vorbele. Patricia se ridică și se duse singură. Celelalte nici nu observară lucrul acesta, pentru că Dori începuse între timp să povestească din nou.

Patricia era foarte atentă să fie punctuală la serviciu. Firește că ea poseda această calitate laudabilă de abia de când se convertise. De atunci era atentă la mărunțișuri, căci prin aceasta putea depune o mărturie bună pentru Domnul ei. De fapt, nu erau numai mărunțișuri: punctualitatea, conștiinciozitatea în tot ce avea de făcut, ajutorarea oricărui coleg de muncă și, dacă i se oferea ocazia, făcea chiar și mai mult decât se aștepta de la ea. Dacă depunea mărturie în felul acesta pentru Cristos, era conștientă de prezența Domnului, iar credința îi era întărită mult.

În drum spre locul ei de muncă trebuia să treacă pe lângă biroul de informații. Ea observă că nu era nimeni la ghișeu, dar că cineva aștepta în fața lui.

Ea se duse la bărbatul care stătea cu spatele spre ea. „Pot să vă ajut cu ceva?” începu ea.

„O, da, vă rog!” El se întoarse repede, și cei doi se aflară față în față – dar nu erau niște străini.

„Domnule Felden!” gâfâi ea.

El zâmbi. „Tu ești Patricia, nu-i așa?”

Ea dădu doar din cap, căci era ca amețită, dar nu spuse nimic.

„Sper că n-o să-mi iei în nume de rău familiaritatea?” continuă el blând. „Dar cred că am făcut deja cunoștință unul cu altul. Totuși... prietenii lui Dori sunt și prietenii mei”.

Patricia făcu un pas înapoi. „Aș dori să pot spune același lucru, domnule Felden”, răspunse ea rece.

Ochii lui se îngustară, dar fața arăta mereu aceeași expresie de blândețe. „Ah, te rog, Patricia... tocmai mă gândeam ce noroc am că ești aici. Voiam să te rog să-mi faci un serviciu”.

„Ce fel de serviciu, domnule Felden?” Rostind aceste cuvinte, ea observă că începuse să respire mai iute.

El își coborî vocea și îi spuse pe un ton confidențial: „Voiam doar să schimb câteva cuvinte cu Dori. Vrei te rog s-o aduci înapoi?”

Cu fața palidă, dar hotărâtă, Patricia clătină din cap. „Mă tem că nu pot, domnule Felden”, zise ea ferm. „Este interzis să se primească vizite personale în timpul lucrului”.

„Dar nu mi-ai putea face totuși serviciul s-o chemi?”

Ea cătină iarăși din cap. „Nu”, zise ea, „nu pot”.

Expresia feței lui se schimbă. „Vrei să zici... că nu vrei?” mârâi el supărat.

Ea îl privi în ochi. „Așa este, domnule Felden”, zise ea sincer, „chiar dacă aș putea, n-aș face-o”.

George Felden își stăpâni doar cu greu sentimentele. Nu era obișnuit ca să i se zădărnicească planurile. Cu siguranță că nu-i ieșise încă niciodată în cale o fetișcană așa de proastă ca prietena lui Dori.

„Mulțumesc!” spuse el ironic. „Acum știm cel puțin amândoi care este poziția celuiilalt”.

„Da”, zise ea cu buzele uscate.

„N-o să uit asta”, adăugă el cu o mutră acră.

La vorbele lui, ea începu să înțeleagă. Și în timp ce se uita la el cum pleacă, i se părea ca o umbră fatală peste viața ei și a lui Dori.

15. Vestea neașteptată a lui Ștefan

Trecuse o săptămână bogată în distracții pentru Dori. Acum, sâmbătă seara, urma să se întâmple ceea ce George îi promisese că va fi un „punct culminant”: o seară de dans, iar mai înainte o masă „pe cinste”. Dar după toată săptămâna aceasta, Dori era prea obosită ca să savureze totul așa cum ar fi vrut.

„Ce-i cu tine, iubito?” întrebă el tandru, când ea îi refuză pentru a doua oară un dans în seara aceea.

Ea se uită la el zâmbind. „Pur și simplu sunt prea obosită, George, asta-i tot”, mărturisi ea, și se forță să-și înăbușe un căscat.

El își puse brațul în jurul ei. „Asta nu se poate, mica mea prințesă!” zise el glumind. „Hai să mergem la bar și să bem ceva, și după aceea o să-ți fie mai bine”.

Ea fu ajutată să se ridice, și în timp ce se îndreptau spre bar, ea se sprijini de brațul lui.

„Ce-ai vrea să bei, iubito?” întrebă el, și fața îi era foarte aproape de a ei.

Totuși, Dori se simțea îngrozitor de obosită. Îi venea să plângă. Căci, în ciuda ținutei ei sigure cu care se obișnuise în ultimul timp,

acest fel de viață era totuși destul de nou pentru ea. Ieșitul zilnic până seara târziu își cerea acum tributul.

Ea se uită în sus la însoțitorul ei, și fața ei, în ciuda unei cantități mari de fard, arăta obosită și abătută. „Cred... cred că sună groaznic de prostesc”, zise ea cu greu, „dar cel mai mult mi-ar plăcea să mă duc acasă!”

„Cum să sune prostesc? Dar bineînțeles că putem să mergem acasă, iubito!” râse Felden domol.

„Nu... nu te superi?” Ea se uită neliniștită la el.

„Să mă supăr?” repetă el și o trase puțin spre el. „Dorința ta este un ordin pentru mine, îngerașul meu. Eu vreau tot timpul să te fac fericită. Știi asta, nu-i așa?”

Vocea lui era atât de blândă și de moale, cuvintele lui atât de plăcute și de mângâietoare, iar atingerea mâinii lui îi înviora corpul obosit. „Ești așa de înțelegător, George!” oftă ea mulțumită și-și puse capul pe umărul lui. „Ești pur și simplu minunat!”

În loc de răspuns, el o trase și mai tare spre sine. Încet, fără să scoată un cuvânt, se îndreptară spre ieșire.

Aerul rece de afară o făcu să tremure. El o ajută prevăzător să-și pună mantoul, căci rochia ei subțire de seară nu-i oferea nicio ocrotire în fața frigului mușcător.

„Vrei să mă aștepti aici până aduc mașina?” întrebă el îngrijorat.

„Nu, George”. Ea se prinse de brațul lui. „Merg cu tine”.

Așa că plecară împreună acolo unde-și lăsase mașina; un drum de vreo cinci minute, într-o parte mai puțin circulată a străzii. El o ajută să se suie în mașină, iar el se așeză la volan.

„Acum suntem imediat acasă!” zise el vesel și încercă astfel să-i învioreze simțurile obosite.

Dar se părea că nu se va întâmpla prea repede lucrul acesta, căci ori de câte ori încerca să pornească motorul, nu reușea; cu fiecare încercare, mânia lui creștea. El suci și apăsă nerăbdător diferitele butoane de la bordul mașinii, apăsă pedala de accelerație, deschise în final capota motorului și trebăluie pe acolo până ce fruntea i se acoperi de sudoare. Dar toată osteneala lui fu în zadar. Mașina nu voia pur și simplu să pornească.

„Poate că nu mai este benzină”, zise Dori, căci voia să ajute și ea cumva.

„Ba e destulă!” se răsti el supărat la ea. „Nu vezi că ceasul de benzină arată, plin?”

Buzele ei tremurară. Era un cu totul alt George cel care vorbea așa cu ea. „Îmi pare rău”, zise ea intimidată.

El își îndreptă spatele, își șterse degetele murdare de ulei cu batista și încercă să zâmbească, pentru ca ea să nu observe așa de tare cât de prost dispus era.

„N-am vrut să spun așa, iubito!” adăugă el repede. „Ah, mașina asta blestemată – să-mi facă ea mie una ca asta tocmai când voiam să te duc acasă! Ar putea să dureze și ore până se repară!”

Ea stătea lângă el pe stradă. „Pentru mine nu e nevoie să-ți faci griji... pot să mă duc la tramvai”, propuse ea cu băgare de seamă.

El râse. „Nici vorbă de așa ceva, dragă. Ne aflăm la o distanță de cel puțin un kilometru de cea mai apropiată stație. Nu, dacă nu reușesc să pornesc motorul în câteva minute, atunci voi încerca să găsesc pentru tine un taxi. O să ajungi tu cumva acasă”.

„Căutați un taxi?” Erau amândoi surprinși când auziră vocea groasă a unui bărbat aflat chiar lângă ei, căci niciunul dintre ei nu-i observaseră venirea.

„Este ceva în neregulă?” continuă bărbatul. Când lumina becului de pe stradă căzu pe fața lui, îl recunoscuseră amândoi.

„Ștefan!” zise Dori găfâind.

Dacă ea ar fi fost ceva mai puțin zăpăcită, ar fi trebuit să observe că George era cu mult mai puțin surprins decât ea. Ea nu simți niciun chef să facă prezentările. În plus, se părea că nici nu era nevoie de ele.

„Așa deci – îți vâri nasul peste tot – nu?” Felden rosti aceste cuvinte cât de scârbit și de supărat putea.

Dar Ștefan nu se lăsă clintit din calmul său. „M-am uitat puțin primprejur”, recunoscuse el, „dar nu puteam să prevăd că voi avea o asemenea plăcere”.

„Ce faci aici?” întrebă Dori neliniștită.

„Tocmai am trecut pe aici!” răspunse el în treacăt. „Poate că este chiar bine. Aș putea să vă ajut cu ceva?”

Buzele lui Felden se subțiară ca o linie. „Dacă o să am nevoie de ajutorul tău, o să-ți spun... mulțumesc!”

Ștefan se făcu că nu aude batjocura care se simțea în cuvintele lui. „Nu mă prea pricep la mașini”, continuă el, „dar aș putea s-o duc

acasă pe Doroteea în locul tău”.

Privirile celor doi bărbați se încrucișară, și fiecare își dădu exact seama de poziția celuilalt. Și în timp ce Felden, din cauza înșelătoriei lui, părea încolțit, Ștefan Morris era plin de încredere, căci știa că până la urmă o să câștige el.

„Ești foarte amabil!” își bătu joc Felden. „Dar cred că sunt încă în stare să-mi port singur de grijă!”

„Da, și să lași o domnișoară să răcească aici în frig pe stradă!”

„Nu e nevoie să vă faceți griji din cauza mea!” protestă Dori și se uită îngrijorată de la unul la celălalt.

Dar tensiunea acestei întâlniri de la sfârșitul unei asemenea săptămâni epuizante era pur și simplu prea mult pentru ea, și Dori se clătină dintr-odată într-o parte și în alta...

„Ba trebuie să ne facem griji pentru tine!” spuse repede Ștefan, făcu un pas spre ea și o sprijini cu brațul lui puternic. „Nu mai rămâi nicio clipă aici. Aduc imediat un taxi!”

Ea era prea obosită pentru a mai opune rezistență și se lăsă dusă de el. George Felden privi în urma lor. Își mușca furios buzele, dar mai puțin din cauza supărării provocate de nepornirea motorului. Era altceva la mijloc.

„Trebuia oricum să se întâmple... într-o zi”, murmură el, „dar nu sunt învins, Ștefan Morris... încă nu!”

De abia când ședeau în taxi își reveni Dori de-a binelea. Ea începu imediat, aproape isteric, să-i facă reproșuri și să-l insulte.

„Nu voiam să vin cu tine... asta o știi foarte bine!” strigă ea într-un protest inutil. „Te-ai purtat foarte josnic cu mine. Dar așa faci totdeauna!”

„Nu, Doroteea, nu este adevărat... știi că nu este adevărat lucrul acesta”, zise el pe un ton care îi înfrână răbufnirea și o puse la punct.

„În orice caz, te-ai purtat foarte josnic cu George!” spuse ea. „Nici nu știu ce va gândi el despre mine!”

Ștefan clătină din cap. „Cred că pe moment își face mai multe griji cu ceea ce crezi tu despre el”.

„Ce vrei să zici cu asta?” întrebă ea. „George n-are nicio vină că nu i-a pornit motorul”.

„Nu este vorba de mașina lui”, zise Ștefan. „Este ceva mult mai grav!”

„Nu știu despre ce vorbești!” strigă ea nerăbdătoare.

Ștefan se uită la ea cu atenție. Ceva din expresia feței lui o sili să-i acorde o anumită atenție, în ciuda voinței ei.

„Doroteea”, începu el, „este un lucru pe care tu trebuia să-l știi...”

„Despre George?” îl întrerupse ea imediat.

„Da”.

„Atunci nici n-o să ascult ce spui!” Ea își aruncă provocator capul pe spate. „Nu cred ce se bârfește în spatele cuiva”.

„Nu vorbesc în spatele lui”, continuă Ștefan stăruitor. „Felden știe exact ceea ce-ți spun acum. De asta poți fi sigură”.

„Ce știe?” Această ultimă explicație o făcuse mai dispusă să-l asculte.

„Felden știe ceea ce o să-ți spun acum”, repetă el încă o dată. „Ba chiar ar fi putut să mă scutească de această îndatorire neplăcută dacă ar fi avut destul curaj să ți-o spună singur”.

Dori trecuse acum de la atac la apărare. „Totuși nu pot deloc să-mi dau seama ce are asta de a face cu tine, Ștefan Morris!”

El se uită la ea, și privirea lui o făcu să se simtă destul de nesigură. „Binele tău are foarte mult de a face cu mine, draga mea”, zise el îndârjit. „Nu pot să mă uit cum te prăpădești lângă acest George Felden”.

Ea se întoarse spre el. „Ce știi despre George?” întrebă ea fără voie.

„Cu mult mai multe, cred eu, decât tine”, răspunse el fără să-și întoarcă privirea de la ea. „Ce știi tu despre el? Ți-a povestit vreodată ceva despre lucrurile lui personale?”

Ea se simți nesigură. Bineînțeles că George îi povestise foarte puțin despre sine însuși; dar dintre toți oamenii lui Ștefan i-ar fi putut mărturisi cel mai puțin lucrul acesta!

„Nici nu i-am cerut să-mi spună!” zise ea cu câtă demnitate putea în starea aceea de epuizare.

Timp de o clipă domni tăcerea, apoi Ștefan începu din nou. Cuvintele lui erau rostite rar și chibzuit. „Ar trebui să-l întreb odată... despre soția lui”.

Fata nevinovată se holbă la el ca buimăcită. „Soția... lui?” repetă ea încet.

Ștefan Morris se propti cu spatele de banchetă, ca și cum ar fi vrut să se pregătească de furtuna care urma.

„Da”, zise el tot pe același ton ferm și uniform. „George Felden este căsătorit”.

Doroteea deschise gura ca să vorbească, dar nu putu scoate un sunet. George Felden... căsătorit! Un întuneric nespus de adânc părea s-o cuprindă, și amenința s-o sufoce. Motorul mașinii răsună în urechile ei ca vuietul oceanului care voia s-o înghită. Ea își astupă instinctiv urechile cu mâinile ca să nu mai trebuiască să audă zgomotul.

George Felden... căsătorit! Taxiul mergea mai repede. Lumini, străzi, clădiri; totul se șterse dinaintea ochilor. Mai aproape... mai aproape... Imediat o să se izbească de zid... Ea își trase înapoi capul ca să ferească de ele, și când capul atinse perna scaunului mașinii, ea țipă.

„Doroteea... Dori!”

Vocea lui Ștefan răsună ca și cum ar fi venit de departe. Dar atingerea brațului lui, care încercă s-o liniștească, o făcu să-și vină în simțiri, și ea se eliberă din strânsoarea lui.

„Lasă-mă în pace!” strigă ea isterică.

El se trase înapoi, căci îi părea bine că reușise s-o smulgă din starea aceea de leșin.

„Doroteea, îmi pare rău că te-am tulburat așa de tare”, începu el cam stângaci, „dar...”

„Îți pare rău?” Ea își frânse convulsiv mâinile, respirând scurt și sacadat. „Ție nu-ți pare rău de nimic... dimpotrivă, poți să te bucuri de asta! Ai fost totdeauna gelos pe George. Dar să nu-ți imaginezi că ai vreo șansă. Pentru că... pentru că... te urăsc! Ca să știi!”

În chip ciudat, furia ei nu se dezlănțuia împotriva bărbatului care o înșelase, ci împotriva celui care îi spulberase minunatul vis de fericire. I se clătina pământul sub picioare, și ea se găsea la marginea unui abis îngrozitor. Și pentru asta nu-l făcea răspunzător pe George Felden, ci pe Ștefan Morris!

„Îmi închipui că este o lovitură groaznică pentru tine, Doroteea”.

„Este pur și simplu absurd... ridicol!” gâfâi ea, ca și cum ar fi vrut să se convingă pe sine însăși. „Nu poate fi adevărat!”

Ștefan trase adânc aer în piept. „Ei bine, eu ți-am spus cum stau lucrurile”, răspunse el oftând, „și tu poți să verifici cuvintele mele dacă

nu mă crezi”.

Valurile furiei oarbe și nehibzuite care fusese prima ei reacție se liniștiseră între timp, și ea se uită la el cu fața palidă. „De unde știi de fapt lucrul acesta?”

Taxiul se opri, și Ștefan tăcu o vreme, în timp ce pusese mâna pe mânerul ușii. „Îl cunosc din armată”, zise el încet. „Toți îl cunoșteau acolo. I-a făcut soției sale zile fripte, până ce ea l-a părăsit în cele din urmă. Când l-am văzut aseară și i-am auzit numele am știut că el era”. El se opri o clipă și apoi continuă: „El știe că sunt informat despre aceste lucruri. I-am scris o scrisoare: dacă nu-ți va spune el însuși care este situația, atunci o să-ți spun eu însumi.

— Aceasta este întreaga istorie. Restul trebuie să-l afli chiar de la Felden”.

Ea nu-i dădu niciun răspuns; el o ajută să iasă din mașină, plăti șoferului și o aduse până la poarta grădinii.

„Cârmei” se uita la ei de sus în jos ca un străjer tăcut și se contura ca un bastion pe cer – un cer care arăta întunecat și amenințător.

„Noapte bună, Doroteea”. Vocea lui sună aspru și răgușit, pentru că trebuia să-și adune toate forțele ca să n-o ia în brațe și s-o apere în felul acesta de toată nenorocirea care avea curând să vină peste ea.

„Noapte bună”, zise ea indiferent și se îndreptă spre casă.

El se opri și privi în urma ei până ce „Carmelul” o primise în umbra lui pașnică. Apoi el oftă ușurat. Viitorul era sigur pentru Doroteea Marman... cu un asemenea cămin.

16. Opoziția familiei

„Ce frumos că astă-seară ești din nou aici cu noi”, zise doamna Marman cu căldură fiicei sale în timp ce-i trăgea fotoliul mai aproape de cămin.

„Da, azi suntem acasă cu toții, nu-i așa?” zise Daniel vesel, în timp ce se uita în jur.

Lucrul acesta nu se mai întâmplase de multă vreme în familia Marman. Una dintre ei lipsise de cele mai multe ori, dar în această seară familia era completă.

Domnul și doamna Marman plecau foarte rar de acasă. Ar fi fost ceva neobișnuit dacă unul dintre cele două fotolii uzate care erau puse în fiecare seară lângă cămin ar fi fost gol într-o seară. Și acum ședeau

amândoi acolo: David cu ziarul, iar Elizabeta cu lucrul de mână. Norul întunecat care îi adumbrise tot timpul părea să fi dispărut în această seară, pentru că ședea în sfârșit din nou cu toții împreună. Paul nu trebuise să stea la universitate în acest sfârșit de săptămână. Împreună cu alți câțiva studenți trebuiau să ajute un evanghelist la Pregătirea unei săptămâni de evanghelizare. Acest evanghelist, predicator experimentat, care urma să conducă această evanghelizare, prețuia colaborarea câtorva studenți. Lui Paul îi revenise sarcina de a ține prima predică. El ședea gânditor la masa lui de scris. Avea Biblia în mai multe traduceri, și în fața lui se aflau câteva dicționare și comentarii. El își consacra toată atenția pregătirii predicii. Și totuși rezultatele nu păreau foarte mulțumitoare, căci caietul său de notițe era încă gol. La drept vorbind, îi venea destul de greu să se concentreze în această seară. Avusese o zi deosebit de grea. De dimineață făcuse vizite împreună cu evanghelistul. Ceea ce văzuse și auzise cu această ocazie îl impresionase profund. Acest fel de serviciu era cu totul nou pentru el, și de aceea o experiență valoroasă.

Daniel se instalase la capătul mesei, și era pe cale să pregătească un fel de joc cu cuvinte încrucișate pentru tinerii lui de la școala duminicală. De obicei, el făcea asemenea lucrări pregătitoare afară în „bâr-logul” lui; de data aceasta rămăsese înăuntru ca să fie o seară împreună cu toată familia. Se întâmpla extrem de rar ca amândoi – Paul și cu Dori – să fie acasă în aceeași seară.

În spatele prezenței lui Dori din seara aceasta stătea o istorie lungă – o istorie despre care familia ei nu știa nimic. De la ultimul sfârșit de săptămână fusese complet schimbată; ei observaseră lucrul acesta, dar nu puteau să-i ghicească motivul. Ea rămăsese în pat aproape toată duminica cu dureri mari de cap și cu temperatură. Cu toate acestea, luni se dusesese ca de obicei la lucru și seara se întorsese acasă într-o dispoziție mai bună. Ea fusese chiar ferm hotărâtă să iasă în oraș, deși întreaga familie protestase. Ah, de-ar fi știut ce inutil era protestul lor! Căci Dori primise în această dimineață o carte de vizită – între timp ascunsă deja în caseta ei de bijuterii – care fusese anexat unui buchet minunat de trandafiri roșii; îi fusese adus în birou! Și pe cartea de vizită scria: „Vino astă-seară la mine și-ți voi explica totul. Trandafirii roșii înseamnă dragoste. G.F”.

Desigur că se dusesese. Ea aflase apoi de la el cealaltă fațetă a

istoriei. El îi povestise despre viața inefericită pe care o dusesese până atunci, și ce greșeală groaznică fusese căsătoria lui; cum îl părăsise soția; ce zile nefericite urmaseră de atunci... „N-am cunoscut niciodată fericirea până nu te-am găsit pe tine, iubito”, îi mărturisise el. Dar în inima ei stăruia încă îndoiala.

„De ce nu mi-ai spus mai devreme, George? De ce m-ai înșelat?” îl întrebase ea. Și răspunsul lui îi mersese la inimă: „Știu că ceea ce am făcut era greșit, îngerașul meu, știu, dar nu m-am putut hotărî să-ți spun, căci s-ar fi putut întâmpla să mă părăsești. Și eu nu pot trăi fără tine!” Și el continuase: „Sper că se va definitiva cu divorțul în următorul interval. Dacă vrei, am putea să nu ne mai întâlnim până ce sunt liber – sau am putea trăi în continuare ca și până acum, căci doar știm că o să ne căsătorim cât de curând posibil, și în felul acesta ar fi ca un timp prelungit de logodnă. Dar vreau ca tu să iei decizia și să nu te influențez, și de asemenea să nu iei această decizie în mod pripit”. După părerea lui, ea putea liniștit să mediteze încă o zi la aceasta, și de abia miercuri să se vadă la timpul și la locul obișnuit. Dacă ea nu va fi acolo, știa că ea nu mai voia să-l vadă până ce nu rezolvase în sfârșit cu chestiunea aceea nefericită. Dar dacă ar veni, spunea el, atunci lucrul acesta ar însemna că încercarea josnică a lui Ștefan Morris de a-i despărți unul de altul ar fi eșuat, și că ar fi învins iubirea ei pentru el, ceea ce l-ar face nespus de fericit. Dar el ar aștepta desigur până miercuri decizia ei – viitorul lui se află în mâna ei...

Din acest motiv rămăsese Doroteea în seara de marți acasă. Dar nu prea lua parte la discuție. Iar familia ei, care nu știa ce sarcină grea o apăsa, se gândea că poate nu se simte bine. Ea se așezase puțin la o parte și broda câteva perle pe cea mai nouă rochie a ei de seară. Când fu rugată să vină mai aproape de ei, ea răspunse că acolo poate vedea mai bine. Și nu reușiră să-i schimbe poziția.

„În seara asta ar trebui să te duci mai devreme la culcare, Doroteea”, spuse prietenos tatăl ei. „În celelalte seri te-ai dus așa de târziu la culcare”.

„Arăți într-adevăr foarte obosită”, adăugă îngrijorată mama ei.

Amândoi erau bine intenționați, căci le părea rău când vedeau fața palidă și surmenată a fiicei lor; dar Dori nu era tocmai dispusă să le asculte sfaturile.

„Ah, Doamne!” strigă ea supărată, „nu puteți să mă lăsați nicio

clipă în pace? Nu trec cinci minute în casa asta fără să mă cicălească cineva!"

Daniel își ridică ochii de la lucrul său și-și privi sora în ochi. „Da, Dori”, începu el zâmbind, „nu știu cine are ceva de criticat la tine, dar, pe cinstite, nu arăți deloc de parcă ai fi mulțumită de toate! Arăți terminată”.

„O, mulțumesc!” Ochii ei fulgerară periculos. „Mulțumesc pentru compliment!”

„Și”, continuă Daniel la fel de deschis și de îndrăzneț, „dacă ai petrecut chiar așa de bine în ultimele trei luni, în orice caz asta nu se vede pe fața ta!”

„Crezi?” răspunse ea răstit. „Daniel, dacă mă interesează părerea ta, o să ți-o cer”.

„Dar, copii!” strigă doamna Marman, „să nu stricăm seara aceasta cu o ceartă”.

„Cine se ceartă?” întrebă Dori agresivă. „Precis că o să spuneți acum că eu am început!”

„Te rog, Doroteea!” David Marman își luă ochelarii de pe nas și începu să-i șteargă cu o mână nesigură. „Nu este nevoie să vorbești în felul acesta. La urma urmei suntem o familie. Toți ne aparținem unul altuia, și ne iubim cu toții, și de aceea ar trebui să vorbim frumos unul cu altul”.

Dori oftă, dar nu spuse nimic. O nouă lecție, gândi ea.

„Cearta în familie are un avantaj față de alte comunități sau societăți”, continuă tatăl. „Poate că prietenii se tem să vorbească deschis cu noi, ca nu cumva să ne rănească. Dar în cercul familiei nu e nevoie să ne temem de asta. Dacă spunem ceva, atunci numai pentru că ne vrem binele unul altuia. Căci binele unuia este binele tuturor. Știi că suntem toți, mlădițele unei vițe, cum se spune în Biblie”.

Când se auzi cuvântul „Biblie”, atenția tuturor se îndreptă asupra lui Paul, și cineva îl întrebă dacă mai avansase predica lui cu ceva.

„Păi”, zise el șovăind, „am înaintat puțin, oricum am acum un text”.

Da, Paul găsisese un text. Acesta îi venise în minte în timpul micii certe, când se uitase meditativ la înfățișarea lui Dori. El era deseori plecat de acasă, și nu prea știa de schimbarea petrecută în ființa ei. De

aceea, această schimbare îl tulbura și-l speria acum cu atât mai mult. Farmecul ei feciorelnic dispăruse. Ea arăta experimentată și sigură de sine – ca una care cunoaște lumea. Își pierduse probabil iluziile, deși precis că n-ar fi recunoscut singură lucrul acesta. Dar linia cinică din jurul gurii ei își spunea propria istorie, și ea era în mod vădit nefericită. Paul ghici motivul nervozității și iritabilității ei. Totul își pierduse pentru ea forța de atracție a noului, și în spatele aparenței strălucitoare nu se mai găsea nimic altceva. Acum era în căutarea unor noi aventuri, unei noi fericiri. Da, Paul își găsisse textul. El se afla în

Coloseni capitolul 3, versetul 2: „Aspirați spre cele de sus, nu spre ceea ce este pe pământ...”

„Ar trebui să ne ducem cu toți și să-ți ascultăm predica, Paul”, zise tatăl cu căldură.

„O, da, tată, sper că așa veți face și vă veți așeza în primul rând. Va fi bine dacă voi avea înaintea mea măcar câteva fețe cunoscute”.

„Va fi cu siguranță un serviciu religios reușit”, zise încurajator doamna Marman.

„Știi ceva!” Lui Daniel îi venise brusc o idee. „Ai putea să-l aduci și pe prietenul tău, Dori! Cum zici că-l cheamă?”

„George?” Dori făcu o strâmbătură. „Să vină și George acolo? Ce-ți trece prin minte?”

„Cum așa?!” continuă Daniel îndrăzneț. „Închipuiește-ți ce mândră poți fi când i-l prezinți pe Paul! Atunci, Paul, ca un adevărat pastor, i-ar da mâna și i-ar spune: Domnule George...”

„Nu, numele lui de familie nu este George!” îl întrerupse Dori nerăbdătoare. „V-am spus deja de o sută de ori. El se numește Felden... George Felden”.

„Felden?” Paul își întoarse capul și se uită speriat la ea. „Ai zis George Felden?” Dori păli.

„Da”, zise ea cu respirația oprită și se întrebă ce vrea să însemne asta.

„George Felden!” Paul se încruntă. „Hm, e ciudat!”

„Ce-i ciudat?” Daniel se uită întrebător la fratele său.

„Numele acesta – nu e un nume des întâlnit”. Cutele de pe fruntea lui Paul se adânciră. „Am făcut astăzi cunoștință cu o doamnă Felden. Soția domnului George Felden...”

„Nu se poate, Paul!”

Acum Dori era cea care privea speriată; acest strigăt spontan îi scăpase fără să vrea. Când simți privirea pătrunzătoare și cercetătoare a tatălui ei îndreptată asupra ei, știu că trebuie să se concentreze, altfel o să-i afle toți secretul.

„Am vizitat-o azi după-amiază”, continuă Paul, ca și cum n-ar fi auzit întreruperea. „Biata doamnă Felden!” El părea să fie complet cufundat în gânduri.

Timp de o clipă domni tăcerea.

„O istorie tristă, Paul?” începu tatăl său.

Paul aprobă dând din cap. „Da”. El oftă. „Există bărbați care sunt adevărați ticăloși, chiar dacă găsesc o duzină de scuze pentru comportarea lor”.

„Vezi, Dori!” zise Daniel surorii sale pe jumătate serios, pe jumătate în glumă. „Ar trebui să fie o avertizare pentru tine!”

Dori păru ciudat de tulburată.

„Asta-i cel mult o confirmare pentru mine!” strigă ea violent, în timp ce mototolea cu degetele rochia fină de seară la care tocmai brodase. „Vrei să zici cu asta că George este un ticălos?”

„Deloc, Doroteea”, zise ferm tatăl ei. „Deși e ciudat – și ți-am tot spus asta – că prietenul tău încă nu s-a prezentat familiei tale. Dacă intențiile lui sunt cu adevărat onorabile...”

„Bineînțeles că sunt!” strigă ea indignată. „Mi-a povestit totul”.

„Ce totul?” întrebă imediat tatăl ei. „Ce vrei să zici cu asta?”

Fața ei pâli și mai mult când își dădu seama ce greșală făcuse. În fața privirii întrebătoare a tatălui ei, își lăsă neajutorată ochii în jos.

„Eu... eu... ah, nimic!” se bâlbâi ea.

Deodată, toți simțiră atmosfera ciudată de suspiciune care plutea în aer, un fel de rău care se furișa pe nesimțite, și care îi amenința pe toți cu apucătura lui de gheață.

„Dar trebuie să fie totuși ceva!” stăruie domnul Marman inflexibil.

„Tu ne ascunzi ceva. Zi ce este!”

Fiica lui sări în sus. Rochia de seară căzu pe dușumea. Buzele ei tremurau. Ochii arătau o strălucire pâlpâitoare, deznădăjduită, și totuși aproape fanatică. Era încolțită, și o știa. Era exclus să poată rezista în fața familiei ei – la sfârșit păreau totdeauna să câștige.

„De ce nu puteți să mă lăsați în pace?” strigă ea isterică.

„Totdeauna aveți ceva de criticat la mine! Voi... voi! Aproape că-ți vine să-ți dorești moartea!”

„Doroteea!” o contrazise mama ei pe un ton blând, dar plin de reproș. „N-ar trebui să zici așa ceva!”

„Spun ce-mi convine!”

„Stăpânește-te!” Domnul Marman sărise în sus. El se uită fix și sever în ochii fiicei sale. Altfel era un om pașnic și bun, dar în momente de criză ținea cârma cu o mână tare și sigură.

„Doroteea!”

Paul Marman meditase până atunci asupra istoriei tragice pe care o auzise după-amiază. Acum își puse stiloul jos și se ridică brusc de pe scaun, în timp ce o bucățică de hârtie scrisă de mână zbură nebăgată în seamă pe podea.

„Doroteea!” strigă el plin de spaimă când își dădu seama de această posibilitate îngrozitoare. „Doroteea, prietenul tău... e oare posibil... să fie soțul acestei doamne Felden?”

Ea tăcu. I se auzeau numai hohotele de plâns isteric, în timp ce-și ținea fața acoperită cu ambele mâini.

„Poate foarte bine să fie!” zise domnul Marman necăjit. „Și o să-mi iau ca sarcină să aflu adevărul... chiar cu riscul de a te răni, Doroteea”, adăugă el ceva mai blând. „Este de datoria mea”.

Timp de o clipă domni o tăcere încordată. Apoi, Dori ridică ochii; toți se uitau plini de încordare la fața ei palidă și udă de lacrimi.

„Poți să-ți cruți osteneala, tată!” strigă ea nestăpânit. „Cunosc adevărul... George mi i-a spus!”

„Ce ți-a spus?”

Atmosfera era ca electrizată.

„Cumva că este căsătorit?”

Ea își aruncă capul pe spate. O expresie de sfidare stătea pe fața ei palidă. Pe buzele ei juca un zâmbet amar și cinic.

„Da, mi-a spus!”

Acum spusese în fine lucrul acesta, și ea se simți mai liniștită și mai calmă când văzu fețele buimăcite și zăpăcite din jurul ei. Cuvintele ei îi lovise de moarte.

„Are o soție”, continuă ea, străduindu-se să-și spună povestea până la sfârșit, „dar ea i-a fost infidelă... și el vrea să se căsătorească cu mine de îndată ce termină cu divorțul”.

„Doroteea!”

Acest strigăt înspăimântat veni concomitent din partea tuturor: de la tatăl ei, de la mama ei și de la cei doi frați ai ei.

„O, Doroteea! Nu, nu!” Elizabeta Marman nu-și putea crede urechilor.

„Trebuie că ți-ai pierdut mințile, Dori!” îi scăpă lui Daniel.

„Nu știi ce vorbești!” Reacția lui Paul fu exprimată în cuvinte mai Puțin pitorești.

David Marman își ridică mâna în semn de avertizare serioasă. „Niciodată, dragă”, spuse el impozant, „niciodată n-ai voie să faci așa ceva!”

Totuși, ea avea din nou mai multă încredere în sine și era pe punctul de a-și afirma sus și tare poziția.

„Cum așa?” se apără ea. „Ce-i rău în asta?”

„Ce-i rău în asta?” Vocea tatălui ei tremura de supărare, care luase naștere din dragostea pentru lucrurile sfinte și curate. „Cum așa? Numai gândul la așa ceva este o jignire la adresa Dumnezeului atotputernic! Fiica mea, nu te-am învățat eu de mică Legea Domnului?” El întinse mâna după Biblia care stătea pe cămin. „Nu știi ce spune Domnul despre căsătorie și despre divorț... precum și despre adulter?”

Cu mâna lui, care cunoștea foarte bine această Carte, el deschise Evanghelia după Matei; dar înainte de a fi început să citească, fiica lui îl întrerupse. Trecuse timpul în care un cuvânt avertizator din partea lui Dumnezeu ar mai fi putut avea vreun efect asupra ei, în care mai era dispusă de fapt să-l asculte. Calea pe care o alesese era lată – atât de lată, încât era ușor să nu observe tăblițele avertizoare care erau puse la marginea prăpastiei.

„N-ar avea absolut niciun rost să-mi citești ceva din Biblie, tată”, îi împărtăși ea tatălui fatala ei decizie. „Sunt ferm hotărâtă...”

El se uită la ea, cu Cartea în mână, și pe fața lui se oglindea ceva care amintea de profeții din Vechiul Testament.

„Ești ferm hotărâtă?” repetă el grav. „Hotărâtă pentru ce?” Ea își aruncă capul pe spate când îi răspunse: „Sunt ferm hotărâtă să nu mă las de George, tată. Ne iubim. Și asta contează!”

„Nu!” spuse insistent tatăl ei, „nu este singurul lucru care contează. La urma urmei, în căsătorie mai există o cerință morală, și aceasta este fixată de Dumnezeu”.

„Ah, dar astăzi lucrurile stau puțin altfel, tată. Ești cu adevărat demodat!”

„Crezi?” El zâmbi trist, se duse la soția lui și-și puse mâna pe umărul ei. „Da, poate că ai dreptate că suntem demodați... mama ta și cu mine. Ne-am clădit un cămin după niște principii, demodate. Dar acest cămin a reușit la examen, a trecut proba, Doroteea, da, a rezistat probei timpului”.

Rareori devenea tatăl ei sentimental. Dori se simțea tot mai nepla

cut.

„Dar vremurile de astăzi sunt altfel!” protestă ea nerăbdătoare. „Toate s-au schimbat”.

„Legea Domnului nu s-a schimbat, Doroteea”. David Marman clătină din cap. „Și dacă păcătuiești intenționat, după ce-ai auzit adevărul, pedeapsa este astăzi aceeași ca totdeauna – și atunci poți doar să aștepti judecata lui Dumnezeu”.

Dar aceste cuvinte solemne o lăsară complet rece pe Doroteea Marman. Judecata lui Dumnezeu i se părea foarte îndepărtată, iar complimentele exagerate ale lui George Felden erau pentru ea foarte aproape, absolut reale. În urmă cu nici patru ore el o îmbrățișase. Și totuși i se părea că trecuse mult de atunci. Nu, nu va putea renunța niciodată la el. Nu mai puteau trăi unul fără celălalt.

„Nu e nevoie să-ți faci griji pentru asta, tată!” spuse ea în mod ușuratic. „Este problema mea. La urma urmei sunt destul de mare ca să iau singură decizii în ceea ce mă privește”.

Dar gravitatea domnului Marman nu se îmblânzi. „Da, știm asta”, încuviință el cu voce limpede și echilibrată, „dar atâta vreme cât te afli în această casă există niște principii după care te rugăm să acționezi, în această casă lucrul cel mai important este totdeauna Domnul și Cuvântul Său. Nu poți să aștepti ca să schimbăm acum acest principiu, Doroteea”. El își dresе vocea: „Dacă nu vrei să renunți la George Felden...”

Ea trase adânc aer în piept. Aceasta era clipa în care își putea juca ultima carte. Înțelegea foarte bine ce urmărea tatăl ei, și nu avea de gând să aștepte până i se va spune să plece.

„Bine, tați”, zise ea zâmbind. „M-am și gândit la asta. De o bucată de vreme nu mă mai simt bine acasă; și așa cum au evoluat lucrurile,

cred că este cel mai bine dacă plec”.

„Dar, Dori, nu poți să pleci de acasă!” Daniel suferea un șoc după altul.

Ea își aruncă capul pe spate. „Ei bine, n-am niciun chef să rămân aici și să mă las comandată până la sfârșitul vieții ca un copil”.

Pe fața lui David Marman se putea citi o mare suferință. Cu toate Vestea, el rămase hotărât și ferm. „Aceasta este casa ta, Doroteea”, zise el rar, „și ușa nu va rămâne niciodată închisă pentru tine, nu uita asta. Ea este închisă numai pentru răul pe care vrei să-l aduci în ea. Asta-i tot”.

Ea oftă. „N-o să mai stăm niciodată față în față, tați... asta-i sigur”, spuse ea pe un ton enervat. „Sunt sigură că pentru amândoi este mai bine dacă plec și-mi duc propria viață”.

„Dar unde vrei să te duci, dragă?” interveni mama ei cu voce tremurătoare.

Ea zâmbi. „Una dintre colegile de birou îmi va intermedia o locuință mobilată, mami. M-am și îngrijit de lucrul acesta. Totul este în ordine”.

„Nu face nimic pripit, draga mea”, o avertiză tatăl în timp ce se ducea spre fotoliul lui.

Se părea că discuția se încheiase. Totuși, niciunul dintre ei nu și-ar fi putut relua îndeletnicirea dinainte, așa că spuseră pe rând „noapte bună” și părăsiră camera. Toți, în afară de Paul, care lucra tot la predica lui.

Când se găsi singur la masa de scris, își luă din nou stiloul și căută foița de hârtie pe care scrisese textul. Dar el n-o găsi; pur și simplu dispăruse. Nu mai avea altă soluție decât să reia totul de la început. Oricum nu ajunsese prea departe, se consolă el.

Așa că luă o nouă bucată de hârtie și vru să înceapă a scrie. Ce text să aleagă? Paul se opri o clipă. Mâna i se odihnea pe Biblie, care stătea deschisă în fața lui. Și în timp ce se uita în ea, citi cuvintele: „Există o cale care pare dreaptă cuiva, dar la sfârșit este calea morții”.

Și deodată știu: acesta era adevăratul lui text – capitolul 16 din Proverbe, versetul 25. „Există o cale care pare dreaptă cuiva...” Da, despre aceasta va predica el.

17. O locuință pentru două persoane

„Ah, Patricia, dacă n-ai pleca acum!” Silvia Dawson ședea pe

patul surorii ei și privea gânditoare într-un punct fix. „Va fi groaznic acasă fără tine”.

Patricia încetă timp de o clipă să-și aranjeze lucrurile în geamantan pentru a-și săruta sora pe obraz.

„Probabil că n-o să rămân prea mult timp, Silvia”, zise ea consolator, „îndată ce Doroteea devine rezonabilă și se hotărăște să se întoarcă acasă, voi reveni imediat și eu. Poți fi sigură de asta. Dar pur și simplu n-o pot lăsa singură pe Dori în noua ei locuință”.

Decizia Patriciei Dawson de a se muta împreună cu prietena ei în noua locuință era rezultatul unor rugăciuni lungi și serioase, și cu siguranță că rugăciunile familiei lui Dori își aduseseră și ele contribuția. Binele fiicei lor iubite nu le stătea mai puțin pe inimă, chiar dacă pe moment ea le pricinuia supărare.

Patricia nu putea uita nicio clipă că ea fusese cea care o condusese pe Dori pe această cale periculoasă. De la convertirea ei nu încetase să se roage ca Dumnezeu să-i ofere ocazia de a-și repara greșeala și de a-și ocroti prietena de urmările răului făcut. Acum părea să fi venit această ocazie.

În ciuda înstrăinării pe care o adusese pentru amândouă convertirea Patriciei, Dori vedea încă în ea pe cea mai bună prietenă a ei; Patricia o ajutase în nenumărate cazuri, și se putea bizui mereu pe ea. Patricia avea o personalitate înnăscută de conducătoare, și Dori avea nevoie de cineva care să-i spună ce să facă, care să pună în ordine tot felul de lucruri pentru ea. Cu greu s-ar fi găsit o prietenă atât de săritoare ca Patricia.

Dori văzuse o dată locuința și se bucurase să poată lăsa latura financiară pe seama Patriciei. De când Patricia era foarte sigură că n-ar fi putut schimba cu niciun chip hotărârea lui Dori de a pleca de acasă, se dedică cu conștiinciozitatea ei tipică însărcinării pe care și-o alesese singură. Locuința consta dintr-un dormitor, o sufragerie, o baie și o nișă care ținea loc de bucătărie; totul era foarte drăguț și comod aranjat. Patricia nu trecu cu vederea niciun amănunt. Curând fu încheiat contractul de închiriere. Totuși, mai înainte se asigurase că proprietarul nu avea nimic împotriva ca să locuiască amândouă, căci ea se hotărâse ferm ca, cel puțin pentru prima perioadă, să locuiască și ea. Dormitorul era destul de mare pentru a se putea așeza al doilea pat. Dori însă nu află nimic din toate acestea, căci Patricia se gândise să fie

o surpriză pentru ea, pe care prietena ei s-o afle de abia în prima zi a mutării. Nu-i fusese greu să ascundă acest plan de Dori, care oricum nu se mai îngrijise de această chestiune, căci era prea ocupată cu planurile ei de viitor, iar George Felden reușise așa de bine să-i sucească din nou capul, încât de abia dacă se gândea la noua locuință. Iar la părinții ei, cu inima frântă când vedeau că fiica lor era pe punctul de a părăsi ocrotirea și siguranța casei părintești, nu se mai gândea deloc.

„Ce zic atunci părinții lui Dori că vrea să se mute în noua locuință, Patricia?” întrebă Silvia, care în cele din urmă fu de acord cu sora ei în această decizie nu tocmai ușoară.

Patricia clătină din cap. „Nu le-am spus nimic despre asta, Silvia, căci aș vrea să evit ca Dori să afle ceva despre ceea ce fac. Dar după ce ne-am mutat acolo, o să le scriu. În afară de tine n-am spus nimănui nimic

Silvia zâmbi. „Și eu n-o să te trădez, poți fi sigură, Patricia”.

„Știu, Silvia!” Patricia își îmbrățișa sora cu căldură.

Părinții lor nu puteau să se minuneze îndeajuns de legătura intimă și plină de înțelegere care se dezvoltase între cele două fiice de la convertirea lor. Vechea și neîncetata ceartă aparținea de acum trecutului. Dar ele nu numai că încetaseră să se certe, ci fiecare lua în mod deosebit parte la interesele celorlalți – chiar când lucrul acesta nu le aducea niciun folos, sau chiar dezavantaje. Domnul și doamna Dawson fuseseră la început foarte sceptici în privința aceasta; dar, treptat, fuseseră nevoiți să recunoască faptul că „e ceva aici”, deși n-ar fi putut spune ce anume. De exemplu, nu știau că Patricia și cu Silvia își extrăgeau putere din „timpul liniștit” de dimineața devreme, pe care-l petreceau zilnic împreună; atunci, ele citeau din Biblie, se rugau am preună, se încredințau reciproc bunătații Domnului, îi cereau binecuvântarea pentru întreaga zi. Această putere ce le era dăruită în meditația pe care o făceau în comun le ajuta să înfrunte și să reziste atacurilor și furtunilor de peste zi.

Amenințarea domnului Dawson că „o să i-o scoată din cap fiicei lui mai mici” nu prea avusese succes. Cu toate acestea, el înregistra cu satisfacție vizibilă atitudinea ei schimbată față de el și de mama ei. El spunea că în cele din urmă îi scosese din cap nerușinările și o învățase respectul și ascultarea. Ea n-o să-i mai facă asemenea griji ca fiica lui mai mare. Dar nicio clipă nu-i trecuse prin minte că acesta nu era

meritul lui, ci că Iisus Cristos din inima ei era Acela care o ajuta să-și respecte și să-și onoreze părinții, deși aceștia nu făceau prea mult ca să câștige respectul și stima ei.

Dar Silvia nici nu prea știa ce se întâmplase cu ea. Știa doar că Domnul Iisus Cristos venise în inima ei și că-i schimbase complet viața. El o ajuta să obțină victoria în toate dificultățile, ea știa lucrul acesta. Și astfel învăța ea să se încreadă tot mai mult în El. Bunătatea

Lui o ajuta să fie răbdătoare în situații în care mai înainte fusese nerăbdătoare și prost dispusă. Prezența Lui făcea ca viața să merite a fi trăită. Adesea vorbea cu Patricia despre aceste lucruri, căci Patricia făcea experiențe asemănătoare cu ale ei. Ea învăța mult de la sora ei mai mare, căci Patricia îi transmitea mesajele pe care le auzise la întrunirile din locuința soților Watson sau în alte adunări la care Silvia nu se putea duce. Și tocmai această comuniune era cea care urma să-i lipsească cel mai mult Silviei Dawson în timpul absenței surorii ei. Patricia spusese părinților ei că voia să locuiască cu Dori timp de câteva săptămâni ca să-i fie de ajutor în noua ei locuință, până se va fi obișnuit acolo. Părinții ei nu avuseseră nimic de obiectat. Numai Silvia știa motivele mai profunde ale acestei decizii.

„Nu cred că Dori o să te îmbrățișeze drept mulțumire când va vedea ce ai de gând, Patricia”, zise Silvia îngrijorată.

„Nici nu mă aștept s-o facă!” răspunse sincer Patricia. „Dar tu o să te rogi pentru mine, nu-i așa, Silvia?”

„Desigur, Patricia, totdeauna!”

Patricia își îndreptă spatele după ce închisese cu un oarecare efort geamantanul.

„Silvia, nu uita un lucru”, spuse ea pe un ton consolator și încrezător, „noi știm că nu suntem niciodată singure... noi amândouă. Îți mai amintești versetul pentru astăzi?”

„Bineînțeles!”

Ele își făcuseră obiceiul să învețe pe de rost în fiecare dimineață câte un verset din Sfânta Scriptură, și acum repetară împreună ultimul verset, care era pentru ele o promisiune minunată și vrednică de încredere: „Vezi, ți-am poruncit să fii încrezător și bucuros. Nu te înpăimânta și nu te speria, căci Domnul, Dumnezeul tău este cu tine în tot ceea ce vei face”.

După câteva clipe în care ele se rugară, cele două surori își luară

rămas-bun una de la alta. Și Patricia Dawson plecă să-și îndeplinească însărcinarea pe care și-o alesese singură, și despre care credea că este desemnată și dorită de Dumnezeu.

Despărțirea Doroteii Marman de familia ei arăta cu totul altfel. Ea respinsese cu perseverență orice ajutor din partea familiei ei și spusese că va chema un taxi care s-o ducă pe ea și bagajul ei la noua ei locuință. Chiar asta făcu; și acum nu-i mai rămase decât să spună „la revedere”, căci bagajele ei fuseseră deja așezate în mașină, și taxiul aștepta.

„Plec!” zise ea veselă. „La revedere, mami! La revedere, tați!”

Nu se simțea nici cea mai mică urmă de regret sau de tristețe în luarea ei de rămas-bun. Ea nu simțea deloc așa ceva. Dimpotrivă, era chiar foarte încordată și emoționată. În sfârșit scăpa de ultimele îngrădiri ale vechiului cămin! Libertatea pe care și-o dorise de atâta timp era acum pe cale de a se împlini. De aceea arăta Doroteea Marman atât de radioasă în timp ce se afla în pragul unui capitol complet nou de viață.

Numai domnul și doamna Marman erau acasă. Paul era plecat cu evanghelizarea, iar Daniel încă nu venise de la niște cursuri târzii la Universitate. Amândoi, David și Elizabeta Marman, se hotărâseră să nu existe la despărțire niciun sentiment de aversiune sau de mânie ascunsă – în orice caz cât îi privea pe ei.

„La revedere, Doroteea!” Domnul Marman prinse mâna fiicei sale cu ambele mâini și o sărută cu căldură. „Și gândește-te la aceasta, dragă”, adăugă el răgușit, „că în casa noastră va fi totdeauna un loc golpână te vei întoarce!”

Elizabeta Marman își îmbrățișa fiica; și deși își dădea toată osteneala să se stăpânească, ochii i se umplură de lacrimi. „Dumnezeu să te binecuvânteze – draga mea fetiță!” șopti ea.

Dori se eliberă din îmbrățișarea mamei sale și se întoarse să plece.

„La revedere!” zise ea încă o dată și le făcu cu mâna.

Ei stăteau la ușă și se uitau după ea cum pășea repede și cum închise poarta grădinii. Apoi se urcă în mașina care o aștepta.

Chiar și după ce taxiul plecase de mult, părinții tot acolo stăteau, căci se gândeau: poate că se întoarce înapoi. Dar Doroteea Marman mai avea un lung drum de făcut înainte de a pune din nou piciorul în

această casă.

Acum, David Marman își conduse din nou soția în căminul lor liniștit, și mâna lui stătea blând și mângâietor pe umărul ei...

Taxiul o duse pe Dori până în fața marelui bloc de apartamente în care avea să locuiască. Dar ea nici nu știa exact unde era locuința ei. Trebuia să urce pe scară în sus, de aceasta își mai amintea. În cele din urmă își luă geamantanele și se îndreptă spre intrare.

La un apartament de la etajul întâi ușa era deschisă, lăsând să iasă o rază de lumină plăcută. Cineva cobora iute pe scări. După o clipă, ea auzi o voce binecunoscută.

„Dori!”

„Hello, Patricia!” strigă ea încântată. „Ce faci pe aici?”

Patricia Dawson râse, luă unul din geamantanele prietenei ei și o conduse pe scară în sus.

„M-am gândit că trebuia să te ajute cineva la despachetat și la aranjarea lucrurilor, Dori!”

Dori se simțea ușurată să vadă în acest mediu străin o față cunoscută, mai ușurată decât ar fi vrut să recunoască. „Sinceră să fiu, Patricia, aici în beznă asta nici nu știam exact care era apartamentul meu”.

„Hai, că ajungem imediat!”

Dori o urmă pe treptele scării, apoi pe un coridor îngust, și în cele din urmă intrară în locuința ei.

„Bine ai venit acasă, Dori!” strigă ea triumfătoare.

Ea intră în sufrageria mică, plăcut de caldă; soba de gaz ardea, pe masă era o vază cu flori proaspete lângă o tavă cu un ceainic, două cești și două farfurioare.

„O, Patricia!” strigă ea fericită. „Totul arată minunat! Dar ai muncit prea mult!”

„Adu geamantanul în dormitor, Dori”. Ochii Patriciei sclipeau cu șiretenie. „Și după ce ți-ai pus pălăria și pardesiul...”

„Dar...?” Dori rămase uimită în fața ușii care dădea în dormitor. „Două paturi, Patricia?” strigă ea și se uită întrebător la prietena ei.

„Da, Dori... patul tău și patul meu!” răspunse ea și arătă cu mâna spre fiecare dintre cele două paturi.

„Patul tău, Patricia?” întrebă Dori tărăgănat. Nu știa ce să creadă. „Dar... nu înțeleg...”

„Chiar nu înțelegi?” Patricia se așeză zâmbind pe patul pe care îl arătase că era al ei. „Ei bine, o să-ți explic. Am venit aici ca să rămân”.

Patricia îl privi sincer, ca cineva care nu are nimic de ascuns. „Mă îngrijesc puțin de interesele prietenei mele”, spuse ea calm.

„Și atunci te împotrivești intereselor mele?” mârâi el. „Ei, o să vezi că nu merită!” El se răsuci pe călcâie și plecă.

Patricia nu se mișcă până ce silueta lui nu dispăru complet din vedere. Apoi urcă din nou treptele, cu inima bătându-i năvalnic.

Oare Dori auzise ceva? Dar despre lucrul acesta nu avea de ce să-și facă griji, căci ea dormea buștean!

18. Zile negre

Iarna trecu. Veni primăvara și aduse eu ea promisiunea unor zile mai frumoase, mai însorite. Curând, primăvara făcu loc verii. Bătrâna și sălbatica grădină din jurul „Carmelului” își lepădase haina monotonă de iarnă și se îmbrăcase cu un veșmânt moale de un verde viu. Bulbii adormiți ai florilor se treziră la o viață nouă; ei străpunseră pământul și în scurtă vreme își întindeau spre soare florile multicolore. Crengile reci și uscate începură să înflorească, iar păsările își făcură cuibul în ramuri și sub acoperișul caselor. Apoi veniră zilele mai călduroase cu culorile și parfumurile minunate ale florilor de la începutul verii.

Da, viața din „Cârmei” continua. Și totuși era o schimbare ciudată. Poate că din exterior nu ar fi fost deloc simțită în felul acesta. Dar dacă cineva ar fi privit îndeaproape, ar fi văzut că pașii lui David Marman erau mai grei și mai înceți în timp ce lucra în grădină, și că spatele îi era mai adunat, ca și cum lucrul în grădină, de care-i plăcuse altă dată atât de mult, i-ar fi devenit o povară. Fața sa arăta o expresie tristă, gânditoare, ca atunci când porți în inimă o durere ascunsă. Elizabeta Marman era adesea cu el în grădină și-l ajuta, deși multiplele îndatoriri din gospodărie nu-i acordau niciun răgaz. Când stătea împreună cu el, părea să-i meargă mai bine. De atâția ani fuseseră tot mereu împreună! Corabia vieții lor trecuse prin vreme bună și prin furtuni; cunoșteau fericirea și necazul, răsul și plânsul. Acum, în această încercare nespus de grea, credința fermă și încrederea soției sale erau acelea care tot mereu îl încurajau și-i ridicau lui David Marman moralul.

„Ah, David, Dumnezeu este fidel”, îi amintea ea de fiecare dată

când speranța îi scădea și povara temerilor îl apăsa din greu.

Fiica lor cea mică nu le mai dăduse nicio știre de când părăsise casa în urmă cu patru luni. Dacă auzeau ceva despre ea, atunci doar din zvonuri; dar ceea ce auzeau nu făcea decât să le mărească temerile și suferința. Numele de Doroteea Marman era mereu adus în legătură cu acela al lui George Felden, și nu era niciun secret că soția lui ceruse divorțul. Fără să le pese de lucrul acesta, Dori și Felden mergeau adesea împreună în văzul tuturor. Păreau să petreacă împreună un timp fericit; în orice caz, aceasta se putea deduce din imaginile luate cu ei doi care apăreau din când în când la rubrica evenimentelor mondene din ziar.

Pentru familia Marman era o mare mângâiere să știe că Patricia Dawson locuia tot împreună cu Dori și că se îngrijea cât putea de binele prietenei ei. Cu toate acestea, ea nu făcu nicio vizită la „Cârmei”, căci se temea să nu-și strice relațiile cu Dori, care erau și așa destul de încordate. Căci era limpede că ele două, care locuiau atât de aproape una de alta și duceau o viață atât de diferită, vor ajunge treptat să se calce reciproc pe nervi și să ceară una de la alta o anumită măsură de răbdare. În ultimul timp, Dori devenise mai obraznică, mai nerușinată, mai lipsită de scrupule și mai ușuratică ca niciodată; doar râdea când auzea avertizările și rugămințile prietenei ei. Cu toate acestea, Patricia știa că singura ei șansă era să mențină prietenia dintre ele dacă voia să-și repare cumva greșelile din trecut. De aceea, era foarte atentă să n-o enerveze inutil. Era mulțumită să fie o „calamitate” folositoare, cum se exprima Dori. Reușea cumva să fie totdeauna de față când venea Felden, astfel că acesta nu se putea folosi niciodată de libertatea acestei locuințe. De aceea, ea ieșea foarte rar, și niciodată nu-l aducea Dori pe Felden în casă fără ca Patricia să facă din asta un „trio”, spre marele necaz al celor doi.

„Nu pot să te mai înțeleg, Patricia... pari să nu observi aluzia”, zise Dori caustic. Și nu numai o singură dată.

Patricia își ținu gândurile pentru ea, dar nu avea nici gând să reacționeze la o asemenea „aluzie”. Era sigură că în chestiunile gospodărești devenise atât de indispensabilă pentru Dori, încât ea n-o va da niciodată afară. De aceea, Patricia păstra tactica de până acum; ea încerca să împiedice cât putea ceea ce era mai rău. Ea trecea pur și simplu cu vederea toate nerușinările și obrăznicile lui Dori, care altfel

ar fi dus la ruperea relațiilor cu ea.

Pentru Patricia era orice altceva decât o viață ușoară. Cu toate acestea, găsea tot mereu îndurare și întărire prin rugăciunile ei în care cerea neîncetat călăuzirea Domnului. Desigur că și numeroasele rugăciuni pe care le aduceau alții înaintea tronului lui Dumnezeu îi dădeau putere.

Ea le scria regulat soților Marman. De cele mai multe ori era numai o scrisoare scurtă, în care le împărtășea că lui Dori îi mergea bine și le cerea să se roage mai departe pentru ea. Dar nu spunea nimic despre numeroasele dificultăți pe care le avea, și nici despre presimțirile negre care o copleșeau uneori din cauza destinului lui Dori.

Aceste scrisori erau așteptate cu dor, nu numai de domnul și doamna Marman, care le citeau de multe ori, ci și de Paul și Daniel, care așteptau și ei cu tot atâta dor să afle ceva despre sora lor.

Paul nu fusese prea des acasă în ultimul timp; dar acum trecuse de ultimul său examen. Acum era de câteva zile acasă, până când avea să fie instalat în noua lui parohie – într-o bisericuță dintr-un sat. Acolo îl aștepta casa pastorală și o administratoare prietenoasă, până își va aduce propria lui mireasă. Va fi o zi mare pentru familia Marman când Paul își va începe serviciul. Toți voiau să ia parte la acest eveniment sărbătoresc. Totuși, o umbră le întuneca bucuria: Doroteea nu va fi acolo. Dar ultima scrisoare trimisă de Patricia părea să aducă o rază de speranță... „Mi se pare că Doroteea devine treptat cam nemulțumită de viața pe care o duce; poate că Domnul începe să ne răspundă rugăciunilor. Putem pe mai departe doar să credem și să ne încredem...” Ei continuară și mai arzător cu mijlocirile lor.

Și examenul lui Daniel trecuse; scăpase de gândurile legate de studii, și acum se gândea tot mai mult la sora sa și la fidelitatea cu care se îngrijea Patricia Dawson de ea. Și el era încrezător că până la urmă rugăciunile ei nu vor putea să rămână neascultate. El începu să-și dea seama că ei datorau atâta recunoștință acestei fete, încât nu vor putea niciodată să se revanșeze. Numai scrisorile pe care le trimitea ea lor – ce mângâiere erau ele pentru ei, mai ales pentru părinții lor.

Fără să spună cuiva ceva, Daniel luase o hotărâre: El voia să se ducă la Patricia și să-i mulțumească personal pentru tot ce făcea și să-i spună ce importante erau pentru ei scurtele ei scrisori. Pe lângă

aceasta, mai exista posibilitatea ca s-o întâlnească pe Dori, deși lucrul acesta nu era foarte probabil, cum își mărturisise singur, căci pe vremea când voia să facă vizita cu siguranță că ea plecase deja în oraș.

Patricia primea rareori vizite în această locuință, și când auzi soneria după ora opt, în timp ce făcea de mâncare pentru ziua următoare, se sperie. Cine putea fi oare?

Ea se duse repede la ușă, o deschise, și în fața ei se afla Daniel Marman.

„Hello, Dan!” îi scăpă ei, și ea se înroși imediat la față, pentru că i se adresase ca unei cunoștințe bune și vechi. Când Dori vorbea despre el, folosea totdeauna diminutivul „Dan”; și înainte de a-și da bine seama, și ea spusese la fel.

„Hello, Patricia!” răspunse el zâmbind. „Dori este cumva acasă?” Patricia clătină din cap. „Nu, Dan, îmi pare rău. A ieșit”. „Ei, nu face nimic!” zise el, ca și cum nu s-ar fi așteptat la altceva, „în fond am venit numai ca să te vizitez pe tine”. „Oh!” Patricia era plăcut surprinsă. „Atunci, intră!” El era primul din familia lui care vedea noua locuință a lui Dori. El se uită foarte interesat în jurul lui.

„Este cu adevărat foarte drăguț aici”, spuse el cu apreciere favorabilă. „Cred că tu faci cea mai mare parte din lucru, nu-i așa?”

Ea dădu aprobator din cap. „O, da, Dori nu are prea mult timp. Iese foarte des în oraș”.

El o privi cu admirație neascunsă. „Știi, Patricia, este minunat că faci toate acestea pentru Dori – ești o adevărată prietenă pentru ea”.

Ochii Patriciei se umplură de lacrimi. „Dar n-am fost așa totdeauna”, zise ea oftând.

„Ah, dar între timp ai reparat iarăși totul, Patricia, ba ai făcut și mai mult de atât, cred eu”.

Ea clătină din cap. „Cred că nu există nimic care să poată repara ceea ce s-a stricat atunci când cineva a dus pe o cale greșită... pe cineva iubit”, zise ea trist.

„Dar dacă poți s-o readuci înapoi?” o încuraja Daniel. Patricia oftă. „Da, cred că la sfârșit totul va fi iarăși bine – dar uneori mă întreb...”

„Gândește-te la ultima ta scrisoare, Patricia!” îi aminti Daniel. „Am venit să-ți spun ce mult înseamnă pentru noi acasă scrisorile tale, mai ales pentru mami și pentru tați. Este foarte drăguț din partea ta

să-ți dai această osteneală”.

Seriozitatea sinceră a cuvintelor lui o făcu să se simtă stânjenită. „Ah, Dan, este într-adevăr foarte puțin, când te gândești ce a făcut familia ta pentru mine!” spuse ea repede.

„Despre asta nu știu nimic”, răspunse el.

„Normal!” Fața ei se luminează. „Familiei tale îi mulțumesc totul! Dacă n-aș fi petrecut atunci sfârșitul acela de săptămână la voi acasă, Dan, atunci poate că nu L-aș fi cunoscut pe Domnul Iisus Cristos ca pe Salvatorul meu”.

Daniel Marman zâmbi. „N-ai știut că în seara aceea toți ne-am rugat pentru tine, nu?”

„Nu”, zise ea și zâmbi. „Dar a fost o atmosferă deosebită... am simțit-o. Și tocmai de aceea cred că Dori trebuie cumva să fie influențată de rugăciunile noastre... trebuie”.

Expresia feței lui Daniel se schimbă. „Ultima ta scrisoare părea cu mult mai plină de speranță, Patricia”.

Ea se uită în ochii lui. „Ceea ce am scris este adevărat, Dan – ea nu mai este mulțumită. Nu va mai merge mult timp pe această cale, văd împede lucrul acesta”.

„Și crezi într-adevăr că aceasta ar putea fi o cotitură?”

Ea șovăi. „Cred – așa sau așa”. Ea trase adânc aer în piept. „Nu vreau în niciun caz s-o neliniștesc pe mama, sau pe tatăl tău; dar pentru că ai venit, Daniel, o să-ți spun ceea ce cred cu adevărat”.

„Da?” spuse el cu respirația oprită.

„Cred... cred că s-a ajuns la o criză. Ori o va câștiga George Felden în mod deplin pentru sine, ori va renunța ea la el. Se va întâmpla unul din aceste două lucruri”.

„Și tu crezi că...?”

„Ah, nu știu! Ah, Dan!” în emoția ei, ea se prinse de brațul lui. „Trebuie să ne rugăm pentru ea... trebuie!”

El o apucă de mână, căci era mișcat de grija ei pentru un om care însemna așa de mult pentru el.

„Ne rugăm pentru ea, Patricia... și pentru tine”, o asigură el. „Amândoi ducem această povară. Nu vrei s-o aducem acum în rugăciune înaintea Domnului... împreună?”

„O, da, te rog!” strigă ea cu seriozitate.

Și îngenuncheară amândoi unul lângă altul la rugăciune, în timp

ce Daniel Marman îl rugă pe Dumnezeu ca s-o întoarcă pe sora lui de pe calea ei greșită, și ca să-i dea Patriciei putere și curaj în însărcinarea ei.

„Îți mulțumesc”, zise Patricia, după ce se ridicară în picioare, iar el vru să plece.

El îi luă mâna. „Dumnezeu să te binecuvânteze, Patricia”, zise el cu voce răgușită.

„Dan”, zise ea șovăind și se uită la el cu ochii strălucitori, „de mult am tot vrut să te întreb ceva”.

„Ce anume, Patricia?” întrebă el curios.

Obrajii ei se împurpurară. „Îți amintești de prima seară pe care am petrecut-o la voi, atunci când s-a rugat tatăl tău și Miriam a povestit despre versetul ei preferat?”

„Da”, răspunse el; totuși, era uimit, pentru că nu știa ce voia ea de la el.

„Și tu ai spus că trebuia să citim într-o seară și textul care te-a convertit pe tine”.

„Chiar așa? Am spus eu asta?” zise el zâmbind.

Obrajii ei se înroșiră și mai tare. „Eu... eu am tot vrut să te întreb care este textul tău”.

„Sigur că da!” răspunse el îndatoritor. „Nu voi uita niciodată acest verset – Isaia unu, versetul optsprezece”.

„Isaia unu cu optsprezece”, repetă ea. „Îți mulțumesc, Dan. O să-l citesc mai târziu”.

Și după plecarea lui, ea luă Biblia în mână. Isaia unu, versetul optsprezece... Acolo scria: „Veniți să ne judecăm, zice Domnul. Dacă păcatul vostru este roșu ca sângele, va fi alb ca zăpada; și dacă este de cu-ioare stacojie, se va face ca lâna”.

Ea citi mereu și mereu versetul. Apoi luă un creion și încercui cu grijă fiecare cuvânt. Era un verset minunat – versetul lui.

Fără să vrea, o lacrimă fierbinte căzu pe pagina tipărită. Ea se bucură că el nu putea s-o vadă.

19. Dori începe să înțeleagă

„Ah, vrei să pleci în oraș, Dori?”

Vocea Patriciei Dawson arăta dezamăgire când văzu cum prietena ei își așternea stratul de fard în fața oglinzii.

„Da”, zise Dori neprietenos.

„Ai spus că în seara asta vrei să te culci mai devreme”.

„Da, și ce-i cu asta?” Doroteea Marman își aruncă capul pe spate.

„Mai termină odată cu veșnica poveste, Patricia!”

„Nu știu cum mai rezisti să te culci târziu în fiecare seară”. Patricia încercă să schimbe puțin tema. „Eu aș fi fost de mult terminată!”

Dori zâmbi condescendent uitându-se în oglindă. „Bineînțeles că ai fi fost. La urma urmei ai devenit o adevărată casnică lângă soba de gătit. Mai înainte ieșeau și tu în oraș, nu-ți amintești?”

„Da”, recunosc Patricia plină de remușcări, „dar nu merita. Nu crezi că toate aceste petreceri și seri de dans sunt totdeauna la fel? În curând ți se face lehamite de ele”.

Dori căscă. „Da, asta cam așa este. George și cu mine am fost peste tot în oraș unde se poate merge. Ieri seară a zis și el că este momentul să căutăm ceva nou”.

Patricia se strădui să nu se observe pe fața ei cât de mult o interesa această mică observație.

„Și unde vreți să mergeți în această seară?”

Dori dădu din umeri. „Habar n-am. George mi-a transmis doar că vrea să mă vadă astă-seară... urgent”.

„Cum așa?” întrebă imediat Patricia. „Ceva nu este în ordine?”

Dori ridică iarăși din umeri.

„Dar cum îți dai seama de asta?” Patricia observă că la aceste cuvinte Dori devenise nespus de agitată și de nervoasă.

„Ceva nu este în ordine, Dori”. Patricia se duse lângă ea. „Tu știi foarte bine. Ai ceva pe inimă”.

Dori se întoarce într-o parte ca să-și caute mănușile și poșeta. „Și dacă ar fi așa... ce te privește pe tine?” se apără ea.

Patricia prinse numaidecât ocazia care i se oferea.

„Dori”, insistă ea pe un ton grav, „hai să vorbim despre asta! Tu știi că adeseori ajută”.

Dar Doroteea Marman clătină din cap.

„N-are niciun rost să vorbești cu mine despre asta, Patricia, n-ai putea să înțelegi”.

„Este din cauza lui George?” întrebă Patricia repede, și inima îi bătea tare.

„Nu”.

„Atunci e din cauza soției sale!”

De fapt, ea doar ghicise, și totuși nimerise în plin.

Dori o privi supărată și posomorâtă. „De unde știi?” întrebă ea.

„Ea te-a necăjit de o bună bucată de vreme”, continuă perseverentă Patricia, observându-și foarte atent prietena.

„Nu, nu este adevărat!” negă ea cu încăpățănare. „De abia de când am văzut-o aseară”.

„Deci ai văzut-o o dată?”

„Da, dar numai aseară”.

„Și ce-a spus?”

Dori era vizibil nervoasă. „Ah, bineînțeles că a relatat o istorie complet diferită... dar eu îl cred pe George. Ea nu s-a purtat niciodată cum se cuvine cu el, și totuși afirmă că-l iubește!”

Timp de o clipă domni tăcerea. Apoi Patricia zise: „Cu toate acestea, Dori, ea este soția lui”.

Dori deveni din nou inabordabilă. „În orice caz, el mă iubește... și eu n-am de gând să renunț la el”.

„Dar el nu te iubește cu adevărat, Dori!” strigă Patricia pățimaș. „Dacă te-ar iubi cu adevărat, și-ar face mai multe griji din cauza bunului tău nume!”

Ochii Doroteii fulgerară amenințător. „Nu vorbi așa despre George!”

Dar Patricia nu putea să tacă. Acum venise timpul, și ea va vorbi.

„Acesta este adevărul, Dori! Și mai mult încă; nici tu nu-l iubești cu adevărat! El te-a ridicat doar într-un cer al iluziilor – asta-i tot. Poate că vei cunoaște într-o zi ce înseamnă dragostea adevărată”.

Dori făcu o strâmbătură. „Doar nu ești geloasă, hm?” zise ea batjocoritor.

„Nu, nici vorbă de așa ceva!” răspunse Patricia înfierbântată. „N-aș face schimb cu tine nici pentru toată lumea! Tu calci în picioare tot ce este bun, sincer și serios, dar o să plătești pentru asta! Pe cât e de adevărat că Dumnezeu este în cer, o să plătești pentru asta!”

Doroteea Marman se holba la prietena ei, șocată de izbucnirea aceasta sentimentală. Patricia încă nu vorbise niciodată așa cu ea. Cuvintele ei avură un efect de dezmeticire, ca un duș rece.

„Dumnezeule, Patricia!” Ea încercă râzând să treacă peste asta. „Pari să crezi că mă nenorocesc de-a binelea!”

Inima Patriciei Dawson ardea ca totdeauna de indignare – indignarea unui om care trebuie să fie spectator la călcarea în picioare a tot ce este bun și adevărat.

„Ești pe cale drept spre iad, Dori!” strigă ea din nou. „Și dacă nu-ți aduni mințile înainte de a fi prea târziu, nu mai poți spune după aceea că nu te-a avertizat nimeni”.

Dori își luă mânușile și poșeta, dar mâinile îi tremurau, apoi se duse la ușă.

„De fapt n-are niciun rost să vorbesc cu tine!” răspunse ea; și ceea ce spunea era doar ca în treacăt. „Nu știu ce s-a întâmplat cu tineești isterică!”

Ea trânti ușa în urma ei și plecă.

George Felden o aștepta pe scară. „Ce-i cu tine, dragă?” spuse el și îi luă mâna. „Ești așa de înfierbântată!”

Ea râse; totuși, râsul ei suna puțin cam silit.

„Ah, nu e nimic!” zise ea într-o doară. „Patricia și cu mine ne-am certat din nou, asta-i tot”.

El îi strânse mâna. „Nu știu cum o mai suporti pe fata asta, iubito! Eu unul n-aș răbda-o nici cinci minute!”

„Ah, nu e ea chiar așa de rea, George. E bine intenționată”, recunoscuse ea. „Numai când îmi ține predici mă aduce la exasperare”.

„Ei, hai să uităm acum toate astea!” zise el râzând, în timp ce o ajută să se urce în mașină. „Ai avea chef de o plimbare pe faleză ca să te răcorești?”

Da, voia cu plăcere.

Pentru acest anotimp, seara era foarte caldă. Mulți oameni se plimbau pe faleză. El se opri ca să-i cumpere înghețată și o băutură răcoritoare. Se plimbară pe promenadă încolo și înapoi. Era deja destul de târziu când se așezară pe o bancă. Deși fuseseră de atâtea ori aici, nu întâlniseră niciun cunoscut.

„Voiai să-mi spui ceva, George”, îi aminti ea lui, în timp ce se uita la el în așteptare.

El oftă. „Da, mica mea prințesă, dar mi se pare îngrozitor să stric această seară minunată”.

„Cum așa? Este ceva chiar așa de rău?”

„Da”, zise el blând, și fața lui era foarte aproape de a ei. „Am o știre proastă pentru tine”.

„Despre... divorț?” Ea își ținu răsuflarea.

„Da”, zise el din nou. „Soția mea și-a retras acțiunea de divorț, și nici n-o va mai relua vreodată”.

Doroteii Marman i se părea că o mână de gheață îi strânge inima.

„Oh, George, atunci căsnicia ta nu va mai putea fi desfăcută?”

„Nu, dragă”, șopti el și o strânse puternic la pieptul său. „Dar asta nu va schimba nimic în ceea ce ne privește”.

Ea se desprinsese din îmbrățișarea lui. „O, ba da, George!” strigă ea tulburată. „N-o să ne mai putem căsători!”

El râse – un râs profund, dezmiardător, ademenitor, care făcu să apară în inima ei o ușoară presimțire.

„Și ce-i cu asta, îngerașul meu? Noi ne iubim unul pe altul”.

Ea simți cum o cuprinde o spaimă paralizantă. „Da, George!” protestă ea. „Trebuie totuși să ne căsătorim!”

„De ce, dragă?” El râse din nou. „Ce diferență este? Căsătoria este doar o formă”.

Ea trase aer adânc în piept, când îi veniră deodată în minte cuvintele tatălui ei. „Căsătoria este instituită de Dumnezeu...”

„O să mergem împreună undeva, departe... noi doi”. Vocea lui suna acum foarte ademenitor. „Într-un loc unde să începem amândoi o viață nouă – numai noi doi, tu și cu mine”.

Ea simți căldura tandreții lui; totuși, cu pulsul și cu inima bătând nebunește, încercă iarăși să se elibereze din îmbrățișarea lui.

„Nu, George, nu!” strigă ea disperată.

„Dar de ce nu, iubito, de ce nu?” întrebă el pe un ton rugător și nu-i dădu drumul la mâini.

Ea încercă să vorbească, dar i se opri vocea în gât. Cum ar fi putut ea să-i explice că fețele bărbaților cinstiți și drepti pe care-i cunoștea, bărbați ca tatăl ei, ca Paul și Daniel, ba chiar și ca Ștefan, stăteau ca un zid impenetrabil între ea și abisul care se căsca la picioarele ei?

„Dori, tu mă iubești, nu-i așa?” Aceeași voce blândă și ademenitoare îi șoptea din nou la ureche. „Noi ne iubim”.

În capul ei bubuia ceva, de parcă ar fi fost pe cale să explodeze... „El nu te iubește cu adevărat”. I se părea că aude vocea pasionată a Patriciei Dawson. „El nu te iubește cu adevărat, și nici tu nu-l iubești,

Doroteea”.

„Oh, George!” oftă ea.

„Trebuie, iubito, trebuie să spui, da’!” Din nou își puse brațul în jurul ei și o trase spre sine. „E singura cale spre fericire... pentru noi doi”.

Și din nou auzi cuvintele Patriciei Dawson, care ardeau în capul ei ca un foc. „Ești pe cale drept spre iad, Doroteea Marman”.

Calea spre fericire? Cuvintele lui păreau goale și fără sens.

„Ah, George!” izbucni ea în plâns. „Nu pot, nu pot!”

„Trebuie!” strigă el pătimaș. Strânsoarea brațului ei se accentua.

„Încetează! Lasă-mă... mă doare!” strigă ea isteric și se eliberă cu un efort aproape supraomenesc.

Strânsoarea lui slăbi. El se ridică în picioare și o privi în față. Dar privirea lui o făcu să tresară.

„George”, îl rugă ea, „dacă m-ai iubi cu adevărat, atunci nu m-ai ruga așa ceva. Nu, n-ai putea!”

„Așa! Deci asta e părerea ta?” Farmecul blând și poleit al lui George Felden căzu ca o mască, și gura lui se strâmbă într-un zâmbet disprețuitor. „Bine, atunci am terminat-o cu tine!” Și el o împinse cu brutalitate, care o făcu să roșească.

„George!” strigă ea neajutorată. „Ascultă-mă!”

„Nu e decât vina ta, proasto!” strigă el sălbatic. „Precis că ea ar fi lăsat acțiunea de divorț să-și urmeze cursul dacă nu i-ai fi spus că n-o să renunți niciodată la mine! Și acum îi faci jocul... și mă faci de râs!”

Era un șoc groaznic pentru ea. Acum îl descoperise pe adevăratul George Felden, care se ascunsese până acum cu atâta succes în spatele unei spoieli de eleganță și farmec. Brusca, o copleși un val de autocom-pătimire.

„Și ce se va întâmpla cu mine?” strigă ea jalnic.

„Cu tine?” El izbucni într-un râs sălbatic și foarte neplăcut. „Pentru mine nu mai ai niciun rost dacă nu-mi accepți condițiile. Am terminat-o cu tine!”

„George!”

Dar strigătul ei răsună pe faleza pustie, fără să i se răspundă; căci George Felden plecase și o lăsase singură în noaptea întunecată...

20. Doamna Marman

Doamnei Marman îi trecu brusc prin minte că nu citise încă

ziarul. Nu că ar fi fost așa de important; era mai mult un obicei ca seara după lucru să se mai uite o dată în ziar.

În seara aceasta era singură acasă. Soțul ei îl dusese pe Paul la tren și-l însoțise pe prima etapă a călătoriei sale către biserica lui și către noul său cămin. Ar fi vrut să se ducă și ea, dar în final fusese prea obosită, și Paul spusese că nu era nevoie să se ducă și ea. „O să ne revedem duminică, mamă. Mai bine rămâi acasă și odihnește-te”, o convinsese el în felul său plin de considerație și de atenție.

Ca urmare, ea rămase acasă. Acum chiar se bucura de lucrul acesta. Căci în timp ce căuta în buzunar după ochelari, căzu obosită în fotoliu.

Odihna îi făcu bine. Lăsă astfel ziarul nedescăcut să cadă în poală, închise ochii și se lăsă câteva minute în voia gândurilor.

Da, duminică îl va revedea pe Paul – realizarea speranțelor și viselor ei de a-și vedea întâiul născut ordinar ca pastor. Sperase dintotdeauna ca măcar unul dintre copiii ei să se decidă pentru a se dedica complet lucrării Domnului. Observaseră cu bucurie evoluția spirituală a lui Paul ca urmare a multor rugăciuni înălțate pentru el. El va fi un predicator foarte bun, Elizabeta Marman era foarte sigură de lucrul acesta. Și dacă va avea o soție care să-l ajute în lucrarea lui... Rut Fos-ter era o fată drăguță și de mare valoare, exact cum își dorise ea să fie viitoarea soție a fiului său. Se bucura că băiatul ei se va căsători, căci nu este bine ca un bărbat să fie singur...

Gândurile i se îndreptară apoi spre Daniel. El era un cu totul alt tip decât fratele său. Tare ar fi dorit să-l vadă și pe el că-și întemeiază o familie, dar el nu părea să fie deloc interesat de fete. Misiunea îl captiva atât de mult, încât doamna Marman se gândea uneori că acolo ar putea să fie viitoarea sa lucrare. Cu toate acestea, nu-și făcea gânduri în această privință, ci lăsa totul în seama călăuzirii lui Dumnezeu. Ea putea fi liniștită, căci Daniel nu va uita niciodată baza spirituală pe care o primise acasă. Cu siguranță că Dumnezeu va avea nevoie și de un om de știință credincios.

Pe urmă se gândi la Miriam și Robert. Ce mângâiere fuseseră totdeauna cei doi pentru ea! Și ce bucurie era pentru ea să poată vedea cum continuau într-un mod viu tradițiile creștine în căminul lor și cum lucrau împreună ca familie pentru Domnul! Miriam avea un soț credincios, cu un caracter solid, și ea însăși era o excelentă soție și

mamă. Ce putea să-și dorească mai mult o mamă de la fiica ei?

În sfârșit, gândurile Elizabetei Marman se opriră și asupra Doroteii

— Bietei și iubitei Doroteea. Ochii i se împăienjneau totdeauna de lacrimi când se gândea la copilul ei cel mai tânăr, la fetița ei. Cu toate acestea, în inimă era liniștită și încrezătoare; siguranța interioară îi păstra speranța că într-o zi cercul de familie va fi din nou complet. Nu știa dacă lucrul acesta se va întâmpla curând, sau dacă va mai dura mult timp. Credința ei era atât de puternică și încrederea ei atât de nezguduită, încât timpul nu însemna prea mult. Era destul pentru ea să știe că Dumnezeu este fidel și că fetița ei nu se putea duce nicăieri unde iubirea Lui să n-o poată ajunge.

Acum, doamna Marman luă totuși ziarul în mână. David o să se întoarcă curând, și ea încă nici nu se uitase în el! Ea își puse ochelarii, despături ziarul și lăsă privirea să-i alunece repede peste titlurile de pe prima pagină. Deodată se opri ca împietrită. Cu ochii mari se holba la un titlu lung cu litere de o șchioapă: „Moartea tragică a unei femei din înalta societate”. Și sub el scria: „Doamna Geraldina Felden, odinioară o mare frumusețe din pătura cea mai înaltă a societății și soția cunoscutului bancher George Felden, a fost găsită azi moartă în dormitorul locuinței ei. Se presupune că doamna Felden a murit din cauza unei supradoze de somnifer. Lângă ea era o scrisoare. Poliția cercetează cazul”.

Nu putea fi adevărat! Doamna Marman părea paralizată de acest șoc.

Moartă! Soția lui George Felden era moartă – sinucidere! Pentru că soțul ei își dăruise dragostea sa unei alte femei. Și această femeie era... Nu – nu! Elizabeta Marman țipă de groază. Nu avea niciun rost să se mai gândească la asta, era prea groaznic să-și imagineze situația. Și totuși n-o putea trece cu vederea. Era adevărul. Doroteea Marman

— Propria ei fiică – avea un rol în această tragedie murdară!

Ea se înfiora. Ziarul îi căzu din mâini pe dușumea, în timp ce ea, ca împietrită, se uita într-un punct fix de pe perete. Dar ea nu vedea peretele, nici camera; ea nu vedea nimic. Vedea numai imaginile groaznice care se derulau în mintea ei. Săli de tribunal, procese, interogatoriu încrucișat, relatările din ziare – aceste umbre vor rămâne pentru totdeauna pe numele Doroteii. Cum să suporte ea toate

acestea? Era imposibil! Ea era doar un copil – un biet copil nechibzuit – copilul ei drag!

Elizabeta Marman își adună deodată puterile. Când se ridică, se clătina într-o parte și în alta. Dar trebuia s-o găsească imediat pe Doroteea – și s-o mângâie, s-o ocrotească și s-o ajute. Trebuia s-o asigure de dragostea ei. Trebuia s-o ferească de un scandal, care ar priva-o și de ultima fărâmbă de nume bun și caracter. Trebuia să se ducă acum la Doroteea și să o aducă acasă!

Își puse repede un șal pe umeri și se grăbi spre ușă, fără să fie conștientă de ceea ce face. Dar știa unde locuia Doroteea, deși nu fusese niciodată acolo. Va lua autobuzul. Își apăsă cu mâinile tâmpile care îi zvâcneau. David... David o să vină acasă și o să se mire că n-o găsește. Dar ea nu mai putea să aștepte până venea el. Atunci putea să fie prea târziu. Ea îi va lăsa scris câteva rânduri și va pune ziarul alături. Și el va înțelege.

Aduse mecanic niște hârtie și un creion din sertar. Apoi scrise cu mână tremurândă: „David, citește ziarul de seară. Am plecat ca s-o aduc acasă pe Doroteea. Roagă-te pentru noi. A ta, Elizabeta”.

Ea puse ziarul cu biletul într-un loc unde trebuia neapărat să-i sară în ochi când intra în cameră. Apoi se grăbi pe aleea din grădină, deschise poarta și ieși afară în noapte.

Căldura zilei se sfârșise cu o mare vijelie. Acum ploua puternic, și vântul era rece și pătrunzător. Dar Elizabeta Marman nu simți nimic din toate acestea. Nu observă nici măcar că-și uitase mantoul și că fusese udată până la piele. Se gândea numai la un singur lucru: Doroteea se găsea în nevoie, fiica avea nevoie de ea, trebuia s-o aducă acasă.

Dragostea și grija pentru copila ei o mânară prin noaptea întunecoasă și rece. Vântul sufla cu putere din față, ca și cum ar fi vrut s-o silească să se întoarcă. Ploaia o lovea în față, așa că de abia putea vedea ceva. Dar și fără să vadă putea să găsească drumul cel puțin până la colțul străzii.

Dar când ajunse la colț, rămase încremenită. Trebuia acum să ia autobuzul, dar nu știa precis de care parte a străzii.

Șovăi. Un lanț nesfârșit de lumini o zăpăci și o ameți; își ținea o mână deasupra ochilor ca să nu fie orbită. Dar strada udă reflecta atât de puternic aceste lumini, încât tot nu vedea cum trebuie. Lumini,

peste tot lumini. În întuneric fusese mai bine, mai sigur, nu așa de buimăcitor.

Și din nou o lumină – încă și mai mare decât celelalte. Autobuzul! Da, trebuia să fie autobuzul. Trebuia neapărat să-l ajungă – trebuia să traverseze repede strada. N-avea voie cu niciun chip să piardă autobuzul – trebuia să ajungă la Doroteea. Fiica ei avea nevoie de ea. Ea păși repede de pe trotuar pe șosea.

Un claxon răsună ascuțit în noapte, pneuri scârțâiră, frâne se blocau, și apoi o trosnitură sinistră.

Imediat se strânseră trecătorii și se uitară la omul care zăcea pe stradă grav rănit.

„Este o femeie!”

„Trebuie să cheme cineva un medic – și salvarea!”

Un străin își făcu drum prin mulțimea care stătea împrejur.

„Dați-vă înapoi, vă rog... dați-vă înapoi de acolo!” ordonă el și se aplecă deasupra rănitei.

Timp de o clipă domni o tăcere încordată, apoi răsună din nou strigătul: „Să cheme cineva salvarea!”

Dar străinul se ridică și clătină din cap. „Nu e nevoie să vă grăbiți”, zise el pe un ton grav. „Ajutorul nostru nu-i mai este de niciun folos”. Plini de spaimă, oamenii murmurară: „A murit...”

21. Căutarea

Doroteea Marman era singură în locuință. Ticăitul puternic al ceasului din bucătărie era singurul zgomot care întrerupea perseverent liniștea sinistră. Doroteea ședea la masă, iar în fața ei era desfăcut ziarul de seară. Ea privea țintă ca vrăjită la relatarea despre „tragedia Felden”.

Era adevărul – trebuia să fie adevărul, își spunea ea tot mereu. Nu era altceva decât ironia sorții! Dacă soția lui Felden ar fi știut ce se întâmplase între ei noaptea aceea – dacă ar fi știut că ea, Doroteea Marman, terminase o dată pentru totdeauna cu George Felden! Sau mai degrabă că el terminase cu ea o dată pentru totdeauna? Dar mândria ei refuza să vadă lucrurile în acest fel. Ea îl ura pe George Felden, în orice caz încerca să-și limpezească ei însăși situația. Cu toate acestea, nu erau nici patruzeci și opt de ore de când ea spusese soției sale că îl iubea și că nu va renunța niciodată la el!

Se uită din nou la articolul din ziar. „Moartea tragică a unei

femei din înalta societate". Cu fața albă ca varul, se ridică de pe scaun și începu în tulburarea ei să umble nervoasă încolo și înapoi prin cameră.

Gândul la ceea ce se întâmplase o năuci. Îi era rece, se simțea slabă și bolnavă. Răspunsul pe care îl dăduse ea doamnei Felden o împinsese la aceasta! Ea se îngrozi. O viață care fusese în mâna ei – asta însemna la urma urmei! Și ea – Doroteea Marman – era acum răspunzătoare pentru lucrul acesta!

Cum ar fi putut ea să dovedească faptul că rolul pe care-l jucase în această tragedie fusese unul indirect și nepremeditat? Cum ar fi putut să dovedească faptul că în acest timp între ea și George Felden se terminase totul?! Și cum putea ea să dovedească faptul că el o indusese în eroare, își bătuse joc de ea, ba chiar o respinsese atunci când ea făcuse în sfârșit ceea ce era corect și refuzase să se înjosească până la nivelul lui?! Nimeni n-ar crede-o – ce motiv ar avea s-o facă? Toți ar crede cele mai rele lucruri despre ea. Dar putea ea oare să-i acuze pentru aceasta? Ea singură își adusese asta pe cap, se gândi ea cu amărăciune. Ea fusese orbită... orbită...

Dar cu siguranță că mai exista o soluție pentru ea!

Luă din nou ziarul în mână și citi articolul.

Își umezi cu limba buzele uscate, în timp ce pe frunte erau broboane de sudoare, iar ochii îi ardeau ca focul. Totuși, mai exista o cale...

Locuința era în întuneric beznă când Patricia Dawson deschise ușa și apăsă pe întrerupătorul de lumină.

Desigur că nu era ceva neobișnuit ca Dori să nu fie acasă; dar după tot ceea ce se întâmplase, acum își făcea griji. De la scena care se petrecuse în seara dinainte, de abia dacă schimbaseră două vorbe una cu alta, și ea n-o văzuse pe Dori toată ziua. De scurt timp, Patricia primise însărcinări speciale în birou, și de aceea ajunsese într-o altă secție decât Dori, și trebuia acum să rămână deseori la lucru și seara.

Patricia nu îndrăznise să nu vină la lucru, deși tocmai acum ar fi preferat să rămână mai mult timp acasă lângă Dori.

Patricia făcu lumină în bucătărie și aruncă o privire la ceas. Deodată zări pe masă o bucată de hârtie. Poate că Dori îi lăsase ceva scris. Ea se duse la masă și se uită la hârtie. Era scrisul lui Dori.

„Sunt la capătul puterilor – vreau să fac o plimbare lungă, vreau

să meditez..." era una din frazele de pe hârtie.

Patricia puse bilețelul de unde îl luase și se uită la ceas. Oare când să fi scris ea aceste rânduri? Și oare unde era Dori acum?

Ea se opri o clipă ca să se roage pentru prietena ei, pe care continua s-o iubească, deși apăruseră între ele atâtea probleme și deosebiri de păreri.

Putea oare să uite vreodată că ea însăși o condusesse pe Doroteea pe calea cea lată? Dar ea era foarte sigură că Dumnezeu o iertase, căci pe vremea aceea nu știa ce făcea – totuși nu era simplu să se ierte pe ea însăși și să uite această chestiune. Se hotărî pe loc și fugi afară în noapte pentru a-și îndeplini și ultima parte a misiunii pe care o avea de îndeplinit pe lângă Doroteea Marman.

Daniel Marman și Ștefan Morris aproape că se ciocniseră pe scară, pentru că voiau să ajungă la locuința Doroteii în același timp și din același motiv. Nu era necesar niciun cuvânt de lămurire, și după un scurt salut cei doi își continuă grăbiți drumul pe trepte în sus.

„E cineva acasă”, spuse Daniel plin de speranță atunci când ajunseră în prag. „Ușa este descuiată, înăuntru e lumină”.

„Da”, zise Ștefan și ciocăni puternic la ușă.

Dar nu răspunse nimeni.

„Ciudat”, zise Daniel. Și ei ciocăniră încă o dată, dar cu același rezultat.

„Cred că este cel mai bine să intrăm”, spuse Ștefan hotărât. „Ceva nu e în ordine. Arată de parcă ele ar fi părăsit locuința în mare grabă”.

„Da, chiar așa!” strigă Daniel și o luă înainte.

În bucătărie ardea lumina. Ei intrară, și prima lor privire căzu pe bilețelul care se afla pe măsută. Daniel îl ridică și-l citi.

„Ștefan!” strigă Daniel înspăimântat. „Înțelegi ce vrea să zică asta?”

Ștefan dădu grav din cap. „Trebuie s-o găsim!” spuse el cu o voce răgușită. „Trebuie s-o găsim!”

„Sigur că da, dar unde? Unde poate fi?” strigă Daniel neajutorat.

„Pe faleză, unde se ducea adesea cu Felden”, răspunse Ștefan scurt. „E cel mai probabil loc. Tu pornești dintr-o parte, și eu din cealaltă parte”.

Daniel Marman, care pe moment nu era în stare să facă ceva

metodic, nu avu nimic de obiectat împotriva acestei propuneri.

„Da, așa să facem”, fu el de acord și se grăbi spre ușă.

„Dumnezeu să ne însoțească!” adăugă Ștefan din străfundul inimii.

Vremea era rea în această seară; când ajunseră la plajă din direcții diferite, li se oferî privirilor un tablou dezolant. Ploua tare, și nu puteau zări nicio ființă omenească. Un vânt puternic biciuia marea, mugetul valurilor era asurzitor.

Daniel își ridică gulerul pardesiului și calcă apăsător mai departe. I se părea fără rost să caute aici pe cineva; nu părea să se vadă niciun suflet de om. Spera doar ca Ștefan să aibă mai mult succes ca el.

Deodată, inima lui începu să bată mai tare când văzu pe cineva venind spre el. Când silueta se apropie, își dădu seama că era o femeie-vântul se juca sălbatic cu părul ei, și ea își ținea capul plecat.

El alergă spre ea. Putea oare să fie adevărat că o găsisese? Și de abia când ajunse lângă ea îi văzu fața.

„Patricia?” Era mirat. „Ce faci pe aici?”

„Ah, Dan!” strigă ea complet epuizată, „n-o găsesc nimeni, și... și o caut de câteva ore!”

Ea se clătină, și el o sprijini cu brațul. „Patricia!” strigă el îngrijorat, „ești terminată de-a binelea!”

„Mă... mă bucur așa de mult că ai venit, Dan! N-aș fi putut s-o mai caut”.

În următorul moment, ea căzu istovită în brațele lui.

Daniel trase adânc aer în piept. Acesta era sfârșitul căutării lui după Doroteea, cel puțin în această clipă. El o ținea pe Patricia în brațe. Ce să facă acum cu ea? Cel mai bine ar fi să cheme un taxi.

El o ridică mai sus, și acum fața ei albă era aproape de a lui. Era o față minunată. El aplecă în jos capul și o sărută tandru pe buze.

„Dan!” șopti ea slab.

Ceva anume se mișcă în inima lui.

„Patricia!” strigă el iubitor și o sărută încă o dată.

22. Sfârșitul căii

Doroteea Marman avea de luptat cu furtuna, dar mult mai mult cu furtuna care vuia în interiorul ei decât cu cea de afară. Ea nu se duse direct la locul în care fusese de atâtea ori cu George Felden – totuși știa prea bine că mai devreme sau mai târziu acolo va ajunge; tot în locul

acela se și despărțiseră. Locul, în care vocea lui blândă îi spusese atât de tandru „prințesa mea” și care în clipa următoare fusese atât de schimbat, încât devenise aproape de nerecunoscut; o voce care îi sfâșia-se inima ca un cuțit: „Am terminat-o cu tine!”

Nu știa cum ajunsese acasă în noaptea trecută. Parcursese cumva drumul anevoios până la locuința ei; reușise cumva să-și adune forțele și s-o întâmpine pe Patricia ca totdeauna.

Mult timp nu putuse să doarmă, dar în cele din urmă o copleșise un sentiment de indiferență și totodată de bucurie că făcuse ceea ce era drept. La acest gând, adormise zâmbind...

În cele din urmă, Doroteea ajunsese în apropierea punctului ei de întâlnire. Se opri complet țeapănă. Inima păru că vrea să-și înceteze bătăile atunci când, în lumina pală reflectată de nisip și de mare, văzu silueta unui bărbat. Era imposibil să-l recunoască de la această distanță, dar când se mai apropie de el, își dădu seama de două lucruri: că acest bărbat îi era cunoscut – și că nu era George Felden.

Ea crezu că nu mai poate face nici un singur pas mai departe când văzu silueta apropiindu-se de ea. Un strigăt mut îi scăpă de pe buzele înghețate. Atunci vântul purtă până la urechile ei un singur cuvânt, un cuvânt pe care – oare de cât timp? – nu voise să-l mai audă niciodată. Doar acest cuvânt: „Doroteea!”

Tânărul veni încet spre ea, și cuvântul „Doroteea” vuia în capul ei. Îi veni din nou în minte înțelesul acestui cuvânt: „dăruită de Dumnezeu, iubită de El...” Ciudat, se gândi ea, că-i trecea prin minte așa ceva în acest moment!

Dar era oare ceva chiar așa de ciudat? Oare nu era un rezultat al rugăciunii atâtor oameni care se înălțau în clipa aceea pentru ea – unele în cuvinte, altele în gânduri – ca ea să se întoarcă de pe vechea ei cale și să aleagă calea îngustă și dreaptă?

Oricât de ciudat părea că-i venise chiar acum acest gând, totuși el o ajută să-și relaxeze încordarea crispată din interiorul ei; și când Ștefan fu în fața ei, ea izbucni într-un șuvoi de lacrimi. El veni lângă ea și-i oferă brațul cu o politețe cordială.

Nu era atitudinea unui iubit – deși tare și-ar mai fi dorit el ca s-o poată lua acum în brațe și să-i sărute fiecare lacrimă care i se prelingea pe obraji în jos.

„Hai, Doroteea”, zise el prietenos, deși trebuia să vorbească tare,

ca să i se audă vocea în urletul furtunii. „O să te duc acasă; aici nu mai poți rămâne”.

Ea nu protestă când el o duse la un loc unde vuietul furtunii nu era așa de puternic și unde nu se mai puteau vedea valurile sălbatice.

Pe când mergeau, ea întrebă încet: „Acasă, Ștefan?”

„Da”, zise el, „ta, Carmel”.

Nici acum nu protestă. El de abia putea să-și ascundă uimirea.

În scurt timp ajunseseră deja în stradă. El o ținea acum de mână, dar nu ca un iubit, ci mai mult ca un părinte care-și duce acasă copilul pierdut. Totuși, pe Doroteea o copleși un sentiment de fericire când simți apăsarea caldă a mâinii lui.

„O să chem un taxi”, zise el când ajunseră la șosea.

Ștefan avu șansă, căci după câteva minute trecu un taxi. El o ajută să intre în mașină, își scoase pardesiul și-l puse în jurul ei.

Niciunul dintre ei nu rosti nimic; el simțea că nu trebuie să facă el începutul. Deodată, ea izbucni din nou în plâns, și simți că lucrul acesta o ajută cel mai mult să-și ușureze inima.

În penumbra din mașină, ea se uită apoi sincer și deschis în ochii lui. Și într-adevăr, ea nu avea nevoie să-i spună niciun cuvânt, căci ochii ei îi spuneau tot ce voia el să știe. El nu încercă să citească în ochii ei ceva din sentimentele ei pentru el; nu, ci starea ei de pregătire pentru convertire pe care o dorise atât de mult și pe care o găsi în ei. Era ca și cum în această clipă Doroteea din ultimele câteva luni dispăruse și în locul ei apăruse o cu totul altă față.

„Ștefan”, șopti ea, „crezi că mai există vreo posibilitate pentru un nou început – pentru cineva care a fost așa de nechibzuit, așa... așa de rău... ca mine? Crezi?”

„Nu numai că eu cred asta, Doroteea”, răspunse el cu o convingere profundă, „dar sunt foarte sigur de lucrul acesta; această posibilitate există pentru oricine regretă în mod sincer trecutul. Îți amintești ce spune Biblia – nu știu cuvânt cu cuvânt, dar se spune cam așa: „El este fidel și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de toată vina noastră. Bineînțeles, cu condiția ca să-ți pară rău din toată inima. Ah, Doroteea, ce minunat este că întrebi așa ceva!”

Ea tăcu, iar ochii lui priveau țintă la șoferul din fața lui, în timp ce aștepta plin de dor și în rugăciune ceea ce va spune ea acum. Voia să fie în sfârșit sigur că rugăciunile celor care o iubeau pe Doroteea

fuseseră ascultate. În clipa aceasta nu dorea nimic mai mult decât ca ea să se întoarcă la Dumnezeu și să facă primii pași pe calea îngustă care duce la viață.

„Eu... nu pot să spun acum mult, Ștefan... dar știu – trebuie să afli acum lucrul acesta – că eram la capătul puterilor atunci când m-ai văzut pe faleză. Speranța părea să mi se fi stins în inimă. Furtuna de afară era mult mai neînsemnată față de cea din mine. Îți mulțumesc, Ștefan, îți mulțumesc că ai venit. Și... cred că ar trebui acum să-l mulțumesc lui Dumnezeu, pe care L-am respins, că te-a adus înapoi. Ah, Ștefan, eu...” Ea întinse mâna și o puse în a lui, dar despre dragoste nu se spuse niciun cuvânt. În clipa următoare ajunseseră deja în fața „Carmelului”; Ștefan plăti șoferului și o conduse pe Doroteea până la poarta grădinii.

„Acasă, Doroteea”, zise el când deschise poarta.

Ea era foarte epuizată, și părea că nu se putea lipsi de sprijinul brațului său.

„Tu... intri și tu, nu-i așa?” întrebă ea șovăielnic, și el dădu din cap.

„Dacă dorești cu adevărat, Doroteea”, răspunse el cu o bucurie nemăsurată în inimă.

„O, Ștefan, te rog!” îl imploră ea.

Marea poartă grea de intrare în „Cârmei” fusese lăsată deschisă; Ștefan bătut tare în ea ca să-și anunțe sosirea și o însoți apoi pe Doroteea pe hol până în sufragerie.

„Aici suntem!” începu el zelos. Și apoi el se opri dintr-odată.

Ceva anume nu era în ordine. Domnul Marman era acolo, la fel Miriam cu Robert, Daniel – da, chiar și Patricia Dawson – și toți o priveau cu fețele palide și consternate. Ce putea să se fi întâmplat?

David Marman sări în sus din fotoliu atunci când își zări fiica. Se duse la ea cu brațele întinse, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

„Doroteea!” strigă el voce frântă. „Draga mea fetiță!”

„Ah... tată!” Ea se aruncă în brațele lui și plânse, în timp ce el o strângea plin de dragoste.

Dar ea observă dintr-odată atmosfera ciudată care apăsă asupra camerei, întoarse capul și se uită în jur.

„Unde-i mama?” întrebă ea în cele din urmă.

La întrebarea ei nu răspunse nimeni.

„Unde-i mama?” întrebă ea încă o dată; inima îi fu cuprinsă brusc de teamă. „Unde-i?”

„Doroteea...”

Domnul Marman încercă să vorbească, dar vocea i se opri în gât.

Cuprinsă de panică, ea se uita de la unul la altul. „Spuneți-mi!” strigă ea. „S-a întâmplat ceva cu mama! Unde-i? Ce s-a întâmplat?”

Domnul Marman reuși cu mare greutate să-și aducă sentimentele sub control.

„Mama ta... a fost un accident în seara aceasta...”

„Cum?” O teamă îngrozitoare puse stăpânire pe fată. „Unde s-a întâmplat? Și cum a ajuns să fie accidentată?”

Vocea lui David Marman suna răgușit. „Doroteea, draga mea... mama ta plecase să te caute și să te aducă acasă”.

„Și?” Cuvântul de abia se auzi, atât de încet și de șovăielnic fusese rostit.

„Și atunci s-a întâmplat accidentul...”

Fata se uită la el cu ochi întrebători: „Și unde-i acum? Trebuie să mă duc la ea și să-i spun că m-am întors iarăși acasă!”

Tatăl clătină rar din cap. „Ea nu este aici, Doroteea”, zise el cu o voce nespus de tristă, dar fermă. „Ea a plecat din mijlocul nostru. Domnul a găsit de bine s-o ia pe mama noastră la Sine în cer”.

„Crezi...?”

El dădu din cap, căci nu mai putea spune cuvintele pe care le aștepta ea ca răspuns din partea lui.

Atunci Doroteea Marman înțelese. Și ea strigă consternată: „A murit!”

Apoi căzu pe un fotoliu copleșită de durere.

„O, mamă... mamă!” spunea ea printre hohotele de plâns. „Am venit acum acasă... dar prea târziu!”

23. Predica lui Paul

Clopotele de la biserică sunau chemarea la serviciul religios când Ștefan Morris își opri mașina pe strada principală a orașelului liniștit. Era o bisericuță pitorească, construită din pietre de bazalt, care stătea puțin alături de drum.

Mai multe mașini se aflau deja acolo, și pe drum veneau mulți oameni. Era o zi importantă în viața acestei biserici mici. Noul și tânărul pastor de la oraș, pe care cei mai mulți oameni încă nu-l

văzuseră, o să-și țină astăzi prima predică, și se părea că va fi o mare adunare. Unii ar fi venit oricum, chiar dacă n-ar fi fost o zi deosebită. Dar mulți veneau numai din cauza prilejului deosebit. Ca în orice serviciu religios, existau și aici oameni care voiau să asculte numai Cuvântul lui Dumnezeu, indiferent cine era la amvon; unii veneau din obișnuință, pentru că era duminică, pentru că se obișnuiseră din tinerețe să petreacă la biserică cel puțin o oră din această zi. În dimineața aceasta veniseră câțiva și din curiozitate, ca să-l vadă pe noul pastor. Pe alții îi aducea compasiunea, căci se răspândise zvonul prin oraș că mama tânărului pastor murise de curând într-un accident. Ei voiau să-l facă să simtă că luau parte la doliul lui. Sau poate voiau să vadă numai cum se comportă după această tragedie? Indiferent din ce motiv veniseră – biserica era în orice caz plină vârf. Ștefan și Doroteea de abia mai putură să găsească un loc.

Doroteea, însoțită de Ștefan, era singura reprezentantă a familiei Marman prezentă cu acest prilej important. Când Paul afluase despre moartea mamei sale, nu-i fusese greu să se decidă ca, în ciuda durerii profunde pe care o simțea, să-și facă datoria față de biserica sa, chiar dacă lucrul acesta îl va costa un mare efort. El știa că mama lui ar fi dorit aceasta, și n-ar fi avut rost să se grăbească să ajungă în orașul natal. Desigur că ar fi fost imposibil ca toți cei din familia lui să ia parte la acest serviciu divin festiv. Numai Doroteea ceruse voie să poată merge; iar când Ștefan se declarase dispus ca să-l mai despovăreze puțin pe Paul peste zi – căci Ștefan era un adevărat predicator, chiar dacă nu unul ordonat oficial –, această ofertă fusese primită cu recunoștință de toți.

Ștefan nu așteptă până ce unul dintre ușieri să le arate un loc, ci el însuși o conduse pe Doroteea prin biserica plină în căutarea unui loc. Ea trebuia în orice caz să găsească un loc.

El se uită în jurul lui și văzu un loc liber într-una din băncile din spate. Dacă oamenii s-ar strânge puțin, ar încăpea două persoane. După o clipă, ședeau acolo unul lângă altul.

Ștefan își aplecă capul și se rugă, în timp ce Doroteea se uita fix înaintea ei. Dar încordarea ei se mai destinse atunci când începu orga să cânte, iar ochii ei se obișnuiseră cu lumina caldă care venea prin ferestre. Trecuse destul timp de când nu mai fusese la vreun serviciu religios; cu toate acestea, nu se simțea deloc așa de străină. Această

biserică mică, unde Paul venise ca pastor, îi amintea de biserica ei de acasă, în care fusese atâtea ani împreună cu tatăl... și cu mama ei.

Paul Marman intră cu pași rari și se duse la amvon, unde luă loc; un val de simpatie părea să-l întâmpine din partea adunării. I se vedea pe față durerea profundă; și totuși, ea radia o liniște care depunea mărturie despre pacea lui Dumnezeu, despre mângâierea și iubirea Lui. Când privirile lui alunecară peste numeroasele fețe necunoscute, se putea vedea limpede că puterea lui Dumnezeu îl înviorase în suferința lui; ceva din înfățișarea acestui tânăr pastor îi făcu pe oameni să-i aștepte cu încordare mesajul. În ochii lui ardea un foc aprins...

De când aflase Paul Marman în seara trecută de moartea mamei sale, își petrecuse cea mai mare parte din timp în rugăciune. Cu cât se apropia ora serviciului divin, cu atât mai convins era că trebuie să predice – că poate era cineva printre ascultători care avea nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu. Paul își recunoștea propria lui insuficiență și era de aceea cu atât mai dependent de Domnul; renunțase la predica pe care o pregătise, căci cuvintele alese cu grijă pe care ar fi vrut să le spună în această dimineață îi păreau acum inutile și goale, pentru că inima îi era plină de gânduri legate de mama lui. Ea dorise să ia parte la acest serviciu divin, își zise el încă o dată, înainte de a începe să vorbească. Cu siguranță că ea era acolo, doar că Domnul o chemase la un serviciu divin mai înalt; cu toate acestea, ea părea să fie în clipele acelea foarte aproape de el, rugăciunile ei îi dădeau putere și sprijin.

El deschise Biblia și începu să citească – un Psalm din care se citise deseori la ei în casă – în mod obișnuit, ei îl numeau „Psalmul mamei”, pentru că ea îl iubea atât de mult. Cuvintele rostite de el acționară ca o binecuvântare asupra lui și a ascultătorilor lui: „Doamne, Tu ai fost refugiul nostru din generație în generație. Înainte ca să se fi născut munții și să fi fost create pământul și lumea, din eternitate în eternitate, Tu ești Dumnezeu... Căci o mie de ani înaintea Ta sunt ca ziua de ieri când a trecut și ca o strajă a nopții. Tu îi duci ca un torent; ei sunt ca un somn... Ne petrecem anii ca o poveste care este spusă. Numărul anilor noștri se ridică la șaptezeci de ani, și dacă suntem tari la optzeci de ani, totuși tăria lor nu este decât osteneală și suferință, căci este întreruptă curând, și noi zburăm... Astfel, învață-ne să ne numărăm zilele, ca să ne conducem inima cu înțelepciune... Fă ca lucrarea Ta să se arate servilor Tăi, și gloria Ta copiilor lor! Și fie ca

frumusețea Domnului Dumnezeuului nostru să fie peste noi; întărește pentru noi lucrarea mâinilor noastre; da, întărește lucrarea mâinilor noastre”.

Cu Biblia deschisă în mână, el începu să vorbească.

„Dragii mei prieteni – cât de adevărate sunt totuși cuvintele psalmistului! Ce scurtă și fragilă este viața noastră, comparativ cu Dumnezeu etern! Noi trăim... și murim. Am devenit în mod deosebit conștient de acest lucru în ultimele ore – după cum știți cu toții”.

El se opri o clipă. Tăcere adâncă și plină de înțeles.

„Sper să fiți îngăduitori față de mine dacă o să vorbesc acum despre mama mea”.

Toți ochii erau îndreptați cu încordare asupra lui. „Doamne, Tu ai fost refugiul nostru din generație în generație. Da, El a fost refugiul mamei mele în toate experiențele ei, în toată viața ei. Mă gândesc cum se întorcea ea la El în toate durerile și grijile, și cum găsea mângâiere și pace în Cuvântul Său. Și acum, în marea mea durere, Domnul este refugiul meu, căci credința mamei mele este credința mea – Dumnezeuul ei este Dumnezeuul meu”.

Nenumărate perechi de ochi erau pironite asupra lui. Unii îl vedeau ca prin ceață din cauza ochilor împăienjeniți de lacrimi.

„Prima mea amintire despre mama este cu multă vreme în urmă. Eram doar un băiețel, și am îngenuncheat lângă ea, în timp ce mă învăța să mă rog. Ea mi-a povestit întâmplări cu Domnul Iisus și despre iubirea Sa minunată. Mama a fost aceea care mi-a spus pentru prima dată în viață că Fiul lui Dumnezeu mă iubește și că a murit pentru mine la cruce. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru o asemenea mamă”.

Vocea lui deveni mai expresivă, căci amintirile erau tot mai vii.

„Ea avea to. deauna foarte mult de lucru – căci eram o familie mare –, totuși niciodată n-a fost prea ocupată ca să ne citească din Biblie sau să răspundă întrebărilor noastre copilărești despre Dumnezeu, despre cer și despre tot ceea ce nu înțelegeam. Iar apoi, când ne-am făcut mai mai: „niciodată n-a fost prea ocupată ca să se roage pentru noi. Știu foarte exact lucrul acesta, căci este răspunsul la rugăciunile ei – și ale tatălui meu – faptul că mă aflu azi dimineată aici. Credința mamei mele și încrederea ei în Dumnezeu îmi vor rămâne în memorie toată viața. Ea se ruga pentru noi, și se ruga cu credință

fermă. Unele dintre rugăciunile ei n-au fost ascultate până astăzi. Dar ele vor fi ascultate, din cauza fidelității lui Dumnezeu”.

Apoi, el continuă să vorbească despre iubirea lui Dumnezeu, iubire care este palid reflectată chiar de iubirea devotată a mamei.

„Eu cred că Dumnezeu ne-a dat iubirea de mamă ca să putem înțelege mai bine iubirea Sa. Se sacrifică oare o mamă din iubire pentru copiii ei? Dumnezeu și mai mult, căci: „Dumnezeu L-a dat pentru noi pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă!

Oare stă o mamă și se roagă atunci când copilul ei este încăpățânat, rău și merge pe o cale greșită? Dumnezeu și mai mult, căci: „Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine prin Iisus Cristos, și El stă la ușa inimii noastre, rugător, ciocnind în ea și implorând să-L lăsăm să intre.

Ne urmărește iubirea unei mame atunci când ne abatem de la calea dreaptă, încercă ea să ne salveze și să ne readucă pe calea dreaptă? Dumnezeu face infinit mai mult pentru noi, căci, Dumnezeu ne-a dăruit iubirea Sa; pe când eram încă legați de păcatele noastre, Cristos a murit pentru noi. Niciodată n-a existat o asemenea iubire care să se compare cu iubirea lui Dumnezeu”.

Paul Marman făcu o pauză și se uită peste întreaga adunare; apoi însă își ridică vocea din nou și continuă cu cererea stăruitoare ca ascultătorii să se încreadă cu întreaga lor existență în Domnul Iisus și să i se predea total.

„Poate că este printre noi cineva în această dimineață care a respins disprețuitor iubirea tatălui și a mamei și s-a înstrăinat de ceea ce a învățat în casa părintească. Dacă așa este, Dumnezeu să aibă milă de persoana aceea! Dar să respingi iubirea lui Dumnezeu în Cristos nu poate însemna altceva decât pierzarea eternă. Căci cum să fim salvați dacă noi călcăm în picioare salvarea Sa? Gândește-te chiar acum la faptul că Domnul Iisus Cristos te-a iubit și S-a dat pentru tine. Poate că este cineva aici care se gândește la căminul lui creștin, la iubirea tatălui și mamei, care este o imagine palidă, ștearsă a iubirii eterne a lui Dumnezeu!”

Cu siguranță că Paul Marman, prin îndurarea lui Dumnezeu, va ține multe predici în multe locuri – poate predici inteligente și impresionante, predici care să-i aducă aprobarea unei biserici mari.

Dar niciodată nu va mai ține o predică atât de deosebită, care să atingă profund inimile ascultătorilor săi, cum făcuse această simplă mărturie a amintirii legate de mama sa.

Și cu siguranță că Spiritul lui Dumnezeu îl va folosi ca în perioada lucrării sale de pastor să conducă pe mulți oameni la Cristos, dar niciodată nu va putea simți o bucurie mai mare ca în această dimineață; căci, atunci când își încheiase chemarea pasionată adresată sufletelor oamenilor, nimeni alta decât propria sa soră fu cea care, drept răspuns la invitația lui, veni la piciorul crucii cu inima sinceră și cu lacrimi de căință.

Da, rugăciunile Elizabetei Marman fuseseră cu adevărat ascultate.

24. După aceea

Era deja târziu în această după-amiază de duminică. David Marman ședea singur în sufragerie. Paul de abia ieșise după o lungă discuție cu tatăl său, când intră în cameră Doroteea. Ea era palidă și emoționată în lumina crepusculară care pătrundea prin fereastra se-mi întunecată.

Domnul Marman era adânc cufundat în gânduri și după cât se părea nu observase nimic, căci ea intrase foarte încet.

„Tată...” începu ea șovăind și nesigur.

El se întoarse repede spre ea: „Ce este, Doroteea, draga mea?” Vocea lui era părintească și plină de simpatie duioasă.

Ea se așează lângă el pe canapea. „Voiam... voiam să vorbesc cu tine, tată”, începu ea cam nervos. „Am voie?”

„Sigur că da, dragă!” răspunse el imediat. „Sperasem că o să vii la mine”.

„Atunci... înseamnă că ai auzit ceva despre mine, tați?” Ea se uită la el cam timidă, totuși nimic de pe fața lui nu-i spusese că știa ceva despre ceea ce voia să-i povestească.

„Ce să fi auzit, Doroteea?” întrebă el pe un ton blând.

Ea îi povesti mișcată de frumosul serviciu divin pe care îl ținuse în această dimineață Paul în noua lui biserică, și despre predica ce fusese așa de minunată, în ciuda profundeii lui dureri. „El a vorbit într-un fel așa de deosebit despre mama – și ceea ce a spus despre fuga dinaintea iubirii lui Dumnezeu și despre rugăciunile mamei noastre, că ele vor fi ascultate – toate acestea păreau că erau spuse numai pentru

mine!” Ea izbucni în plâns, profund zguduită, și tatăl ei așteptă răbdător și compătimitor până ce ea se potoli.

„Paul nu știa că eram acolo – așa mi-a spus după aceea. Dar n-ar fi putut să spună nimic care să se fi potrivit mai bine situației mele, chiar dacă și-ar fi pregătit predica special pentru mine!”

Tatăl dădu aprobator din cap. „Dumnezeu știa că erai acolo, și El cunoștea nevoia inimii tale... și El S-a gândit la rugăciunile noastre pentru tine”.

„Da, tată!” strigă ea, în timp ce lacrimile îi curgeau gârlă pe obraji. „Toate rugăciunile voastre pentru mine au fost ascultate în această dimineață – rugăciunile mamei”.

„Să-l aducem laudă lui Dumnezeu pentru aceasta!” zise David Marman cu voce gravă. Și lacrimile lui se amestecară cu ale ei. El o sărută cu tandrețe – pe fiica lui încăpățânată și neascultătoare.

„Azi dimineață mi-am recunoscut păcatele înaintea Domnului – I-am spus ce nechibzuită și rea am fost – și i-am spus că nu merit deloc iertarea Lui”.

„Dar Domnul nu. Se uită la păcatele noastre și nu ne răsplătește după fărădelegile noastre”, interveni tatăl ei. „El Se poartă cu noi după îndurarea Sa nestârșită”.

„Da”, șopti ea. „Da, știu! Păcatele mele mi-au fost iertate acum, căci mă încred în Domnul Iisus – exact așa cum m-ai învățat, tată – numai că până acum n-am vrut să te ascult!” Ea își ascunse fața pe umărul lui. „Ah, tată, ce bine ar fi fost să te fi ascultat!” zise ea printre suspine.

Dură câțva timp până ce David Marman putu să-și țină sentimentele sub control și să-i răspundă. Când vorbi, vocea îi era încă reținută și răgușită.

„Draga mea... ceea ce a fost a trecut”, zise el consolator. „Trecut și iertat. Acum trebuie să fii ca apostolul și să uiți lucrurile care sunt înapoia ta”.

„Dar toate grijile pe care ți le-am făcut, tată? O să mă poți ierta vreodată?”

Atât căldura cuvintelor sale, cât și cuvintele în sine o convinseseră de faptul că el chiar așa credea.

„N-a existat nicio clipă în care ele să nu-ți fie iertate, dragă”, zise el grav. „Am așteptat doar clipa în care vei reveni acasă... ca să

primești iertarea care te aștepta acolo”.

Ea respiră adânc și apoi izbucni din nou puternic în plâns. „Sună aproape... ca Dumnezeu!”

El clătină din cap. „Niciunul dintre noi nu poate ierta ca Dumnezeu”, zise el îngândurat. „Dar pentru că El ne-a iertat așa de mult, ne străduim să ne iertăm și noi unii pe alții”.

„Dar... tu ai pierdut-o pe mama! Și totul s-a întâmplat numai din cauza mea!” Plină de deznădejde, ea își îngropa fața în mâini. „Ah, nu m-am gândit niciodată că o să se termine în felul acesta!”

David Marman oftă. „Numai Dumnezeu știe de la început sfârșitul, noi vedem doar parțial”. El făcu o pauză, apoi continuă: „Totuși, toate acestea nu s-au întâmplat degeaba; căci toate lucrurile lucrează spre binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu’. Dumnezeu a urmărit și aici ceva bun. Așa sunt căile Sale”.

„Crezi...?”

„Da, cred că Dumnezeu te-a readus la Sine și prin această suferință”.

„Da... dacă ar fi știut și mama!” strigă ea.

„Draga mea”. Timp de o clipă, David Marman nu putu să vorbească. „Mama ta a știut tot timpul”.

Ea își ridică fața udă de lacrimi și se uită surprinsă la el. „Dar, tată, cum putea să știe?”

„Ea s-a rugat pentru tine, Doroteea. Și eu m-am rugat pentru tine, noi toți am făcut lucrul acesta. Uneori, așa cred, câte unul dintre noi și-a pierdut speranțele, numai mama ta a rămas încrezătoare. Ea știa că Dumnezeu va răspunde”.

„Dar ea... n-a mai apucat să vadă împlinirea!”

„Nu, cu toate acestea știa răspunsul la fel de precis și de sigur cum îl știm acum tu și cu mine”. Între timp, vocea lui se mai liniștise. „Ea a murit, în credință – rugăciunile ei nu fuseseră încă ascultate. Dar ea credea că vor fi ascultate, ea știa lucrul acesta prin credința ei”.

Doroteea Marman își șterse lacrimile de pe față. Apoi vorbi mai liniștit și mai calm: „Tată, spune-mi, ce este, credința?”

„Credința, fata mea?” El își ridică privirile în sus, și pe fața lui era o strălucire, de parcă ar fi putut vedea ceea ce este invizibil. Credința este încrederea noastră în Dumnezeu că El poate și va împlini ceea ce ne-a promis. Credința’ ne arată motivul pentru care sperăm). credința’

ne arată lucrurile pe care nu le putem vedea cu ochii., Credința' este victoria care învinge lumea și tot răul pe care ni-l poate face lumea – chiar și moartea”.

Ea respiră adânc. „Zi mai departe, tată, te rog”, șopti ea.

„Dumnezeu ne dă, credința' ca să ne conducă și să ne mențină atunci când nu putem vedea nimic înaintea noastră. Dar, într-o zi, când toate lucrurile vor fi clare, nu vom mai avea nevoie de credință”.

El întinse mâna să ia Biblia, care acum îl însoțea mai mult ca înainte; o răsfoi, și apoi citi: „Acum cunoaștem în parte... dar când va veni ceea ce este perfect, atunci ceea ce este în parte va înceta... Căci acum vedem ca printr-o sticlă, în chip întunecos, dar atunci față în față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște așa cum și eu sunt cunoscut...”

Întărită prin această încredere, familia Marman depuse vecinilor și prietenilor ei o mărturie vie despre credință nu numai în timpul serviciului neuitat de înmormântare, ci și în zilele care urmară, când șocului pierderii îi luă treptat locul o singurătate inevitabilă. Cu toate acestea, în durerea lor nu erau niciodată fără speranță; și cei care îi cunoșteau pe David Marman și familia lui recunoșteau că nu se așteptaseră la altceva.

Când Paul făcuse aici ceea ce putea, se întoarse la bisericuța lui ca să-și continue lucrarea pe care îl însărcinase Dumnezeu s-o facă acolo. Prin suferința de care el însuși avusese parte putea acum să-i mângâie mai bine pe oamenii apăsăți și nefericiți care îi ieșeau în cale.

Daniel, odată cu moartea mamei sale, devenise și mai conștient de nesiguranța sau caracterul imprevizibil al vieții; ca urmare, își puse și el întreaga viață la dispoziția Domnului. El și Patricia se rugau cu seriozitate și încredere ca Dumnezeu să le conducă viața pe căile Sale și după voia Sa.

Numai Doroteea rămase acasă și arăta cea mai tandră grijă pentru tatăl ei. Ea prelua îndatoririle gospodăririi casei cu mult zel și bucurie. Timpul acela petrecut în mod ușuratic cu „marele cinci” trecuse definitiv, deși Patricia le aducea adesea pe fete la „Cârmei”, unde petrecură seri fericite – seri căroră le-ar fi lipsit ceva dacă Doroteea n-ar fi dat totdeauna tatălui ei după cină Biblia, pentru ca el să citească câteva versete cu voce tare și apoi să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu peste ei toți.

Doroteea învăță să iubească Biblia la fel de mult cum o iubea tatăl ei. Nimic nu prețuia ea mai mult ca momentele în care el citea din Biblie și îi dădea explicații practice atunci când erau singuri, în timp ce ea croia, cosea, cârpea și îndeplinea celelalte însărcinări din gospodărie pe care le îndeplinise mai înainte mama ei.

Ștefan Morris era adesea cu ei când își petreceau în felul acesta serile. Da, el devenise un musafir frecvent și mult dorit în „Cârmei”. Deși nu spunea nimic despre ceea ce simțea în inima lui, vedea totuși cu tot mai mare bucurie cum se dezvoltă Doroteea Marman. Fata pe care o dorise și pentru care se rugase dintotdeauna va fi într-o zi soția lui. El vedea ce grijulie era ea cu tatăl ei, ce pricepută era în treburile casei, ce bucuroasă era în imitarea lui Cristos, și știu că ea se schimbase. Și rugăciunile lui fuseseră ascultate.

Ea lua parte regulat la serviciile divine și preluase chiar și o grupă de copii la școala duminicală. „Nu că aș ști așa de multe lucruri”, îi mărturisise ea lui Ștefan, când plecaseră împreună spre casă, căci acum nu-i mai respingea compania, „dar vreau să încerc să-i ajut să rămână pe calea dreaptă înainte... înainte de a se abate de la ea. Este mult mai bine să rămâi pe calea cea dreaptă decât s-o părăsești și apoi să te întorci din nou la ea”.

Era pentru prima oară că amintise trecutul, și el îi strânse tandru mâna, ca să-i arate că o înțelegea.

Lucrul acesta era ceva din ceea ce învățase să prețuiască la Ștefan: era așa de înțelegător. De obicei, nu vorbea mult, dar își arăta gândurile în alt fel, care putea să exprime mai mult decât cuvintele. Ea experimentase faptul că cuvintele pot să inducă în eroare.

Dar la Ștefan nu exista nimic care să inducă în eroare. El era așa de deschis și de sincer, încât ea crezu în scurtă vreme că-l cunoaște deplin. Și mult timp înainte ca el să-și mărturisească dragostea, ea o citise în ochii, în vocea lui și în ceea ce făcea el; și când o întreabă dacă ar vrea să se căsătorească cu el, atunci ea avea răspunsul pregătit.

„Nu, Ștefan”, zise ea hotărâtă, „nu, cel puțin acum nu”.

„Dar de ce nu acum, iubito?” protestă el. „Am așteptat de atâta timp!”

Ea clătină din cap. „Este din cauza tatii, Ștefan. Nu pot acum să-l las singur, are prea mult nevoie de mine”.

El dădu din cap plin de înțelegere și îi luă mâna. „Știu, Doroteea,

și nici nu cer să-l lași singur”, zise el blând. „N-am putea să ne împărțim bucuria cu el?”

Ea se uită la el mirată și totodată fericită. „Crezi...?”

„Cred că această casă a tatălui tău trebuie să fie și casa noastră”, zise el, „dacă pot să te readuc la Carmel ca soție a mea!”

„Oh, Ștefan!”

Cu un zâmbet fericit și recunoscător, ea se lăsă îmbrățișată de el.

25. Viața o ia de la început

Era dimineața devreme. Ștefan Morris se plimba prin grădină și privea din când în când neliniștit și îngrijorat bătrâna casă.

Tocmai se împliniseră douăsprezece luni de când el și tânăra lui soție se instalaseră în „Cârmei”; lui Ștefan îi devenise această casă tot mai dragă, căci de atunci trăiseră împreună foarte fericiți. Dar acum părea oarecum fără viață. Ea stătea la fel de masiv și de grav ca totdeauna, și nu arăta nimic din criza care se desfășura între zidurile ei – o criză care era indisolubil legată de propria viață a lui Ștefan, dar la al cărei punct de plecare nu putea contribui cu nimic. El trebuia să aștepte atât de mult vestea!

Dar bătrâna casă cu acoperișul ei cenușiu de ardezie ieșit în afară, cu ferestrele ei mari de la bovindou nu părea deloc impresionată. „Cârmei” trecuse prin aceeași criză cu mult înainte, când David Marman așteptase aceeași veste la fel de îngrijorat – vestea care însemna atât de mult pentru tânăra pereche. Era aceeași cameră în aceeași casă din care aștepta acum Ștefan Morris vestea nașterii primului său copil.

Ei se bucuraseră mult în așteptarea acestui eveniment și urmăriseră cu tot mai mare uimire evoluția vieții în devenire. Se rugaseră împreună ca Dumnezeu să-i facă niște părinți responsabili.

În timp ce Ștefan aștepta în felul acesta, se gândea la anul care trecuse. Inima îi era plină de recunoștință. Se împlinea exact un an de când Doroteea Marman devenise soția lui. Fusesse o zi la fel de frumoasă ca și cea de azi: soarele apăruse strălucitor pe un cer fără nori. Se căsătoriseră în biserica în care crescuseră. Patricia Dawson și Daniel fuseseră martori la cununie. Paul ținuse serviciul divin simplu, dar sărbătoresc, și rostise cuvintele din Biblie care dădeau fundament divin căsătoriei lor. După aceea, David Marman le dăduse binecuvântarea: „Fie ca Domnul să vă dea pacea și binecuvântarea Sa,

să vă încununeze viața cu fericirea dragostei adevărate și cu roadele dreptății – fie ca inimile voastre să se lege în anii ce vin tot mai mult una de alta și de El...”

Ștefan avea să se gândească tot mereu la aceste cuvinte, iar acum putea deja să recunoască tot mai mult modul în care se împlinise această rugăciune. Primul lor an de căsnicie desigur că nu fusese numai o succesiune de zile fericite și fără griji. Fuseseră probleme și neliniști, și astfel unele greșeli trebuiau corectate; dar ei acționaseră totdeauna după decizia lor de a aduce fiecare dificultate în rugăciune înaintea Domnului. Fiecare experiență îi făcuse mai voioși, mai hotărâți în atingerea țelului, și inimile lor erau tot mai strâns unite între ele. De câte ori îi mulțumise Ștefan lui Dumnezeu în anul trecut pentru marea lui fericire – pentru faptul că putea să-l păzească și să-l ocrotească pe omul acela pe care-l iubea mai mult decât pe sine. Și i se părea că toate aceste lucruri obișnuite și cotidiene care îl învățaseră să rabde, să-i înțeleagă pe alții, să se încreadă și să spere fuseseră folosite de Dumnezeu ca să-l pregătească pentru responsabilitatea lui de acum: să-și clădească o familie în care Dumnezeu să fie onorat și unde niște piciorușe de copii să învețe să meargă pe calea adevărului și a vieții.

Odinioară, Ștefan sperase că-și va folosi și el integral forțele în lucrarea Domnului – ca Paul de exemplu, a cărui lucrare ca pastor își aducea cele mai alese roade; sau ca Daniel și Patricia, care urmaseră chemarea Domnului și plecaseră ca misionari. Dar Ștefan ajunsese la concluzia că Dumnezeu avea nevoie și de bărbați care să lucreze în colțurile liniștite din vie – bărbați ca David Marman, a cărui viață consta din a fi un bastion împotriva pătrunderii răului, din a clădi un cămin creștin în care să se formeze niște oameni, să li se salveze sufletele și să le fie conduse viețile spre Dumnezeu. Ștefan știa că acum îi revenea lui această însărcinare, căci prelua tot mai mult responsabilitatea în această casă. Acum se ruga ca el și soția lui să poată fi în stare să îndeplinească aceste însărcinări.

Pentru David Marman, ginerele lui fusese o mare mângâiere. Acum, când viața lui de dragoste și de conviețuire împreună cu soția lui fusese întreruptă, inima i se îndrepta tot mai mult spre cer; și el trăia permanent în speranța de a o revedea odată în prezența Celui pe care Il onoraseră împreună toată viața lor. Dar casa în care trăise ea în acești ani îi era dragă și scumpă, iar siguranța că și în cazul Doro-teii și

al lui Ștefan va rămâne „Carmelul” ceea ce fusese până atunci îl umplea de o mare bucurie. El știa că maxima aceea care stătea pe perete deasupra căminului nu-și va pierde nimic din importanța ei pentru această casă. Cuvintele „Cristos este Capul acestei case” urmau să fie la fel de adevărate în viitor sub conducerea lui Ștefan cum fuseseră și sub a lui...

Acum îl privea pe Ștefan, și inima i se umplu de o așteptare voioasă pentru viitor. Curând, după voia lui Dumnezeu, bătrâna casă va răsună din nou de râsul copiilor și de tropăitul unor piciorușe.

„Ștefan, băiatul meu”.

David Marman veni la Ștefan și-și puse mâna pe umărul lui.

Și în aceeași clipă se deschise ușa, și Miriam alergă zâmbind spre ei. Miriam fusese un sprijin puternic pentru ei în ultimele zile.

„Spune-mi”, începu Ștefan, care se dusesse repede spre ea.

Fața lui Miriam le spunea deja că era o veste bună cea pe care le-o aducea.

„Totul a mers bine, Ștefan”.

„Laudă Domnului!” strigă el cu ardoare.

„Ai o fetiță. Medicul a spus că poți s-o vezi timp de câteva minute”.

Ștefan nu-și mai putea aminti precis de nimic altceva până ce fu lângă patul soției lui. Ea se uită la el cu fața radioasă și îi întinse copilul – copilul lui.

„Doroteea!” strigă el plin de tandrețe.

„Ștefan!” șopti ea. În același moment, el căzu în genunchi lângă ea.

„Să-l mulțumim lui Dumnezeu!” zise el.

Mâna ei stătea în cea a soțului ei. „Fiica noastră, Ștefan”, zise ea, când se uitară amândoi la copilul care dormea. „Crezi că putem s-o numim Elizabeta – în amintirea mamei, și să adăugăm poate și Patricia, ca să nu mai uităm niciodată ceea ce s-a întâmplat?” zise ea zâmbind.

Apăsarea caldă a mâinii lui îi spuse că el o înțelegea. „O idee minunată, iubito – și niște nume minunate”, zise el tandru.

„Și, Ștefan”, vocea ei tremură puțin, „o să te rogi pentru mine ca să pot face pentru fiica mea tot ceea ce a făcut pentru mine mama mea?”

„Și ca picioarele ei să umble pe calea dreaptă și îngustă care

duce la viață!” Ochii lui Ștefan Morris erau îndreptați asupra soției și copilului său, și el se gândi la misiunea sfântă pe care o aveau de îndeplinit împreună.

„Da, Doroteea”, zise el grav, „o să mă rog pentru lucrul acesta”.
Sfârșit